Nicholas Sparks

NUNTA

NICHOLAS SPARKS

Nunta

NICHOLAS SPARKS *The Wedding*

Traducere din limba engleză
LUCIA OSTAFI-ILIESCU

octombrie 2005

Grupul Editorial RAO

Lui Cathy,

care m-a făcut cel mai fericit om din lume,

când a acceptat să fie soţia mea

RECUNOŞTINŢĂ

Să mulţumeşti nu-mi pare lucru desuet,
Ba chiar îmi place să profit oriunde,
Însă, cum nu sunt un poet,
Iertate-mi fie rimele cam strâmbe.

Întâi copiilor să mulţumesc aş vrea
Fiindcă-mi sunt dragi cu toţi şi fiecare,
Miles, Ryan Landon şi Savannah
Sunt minunaţi şi vieţii-mi dau culoare.

Theresa mi-e de ajutor mereu, nici Jamie nu se dă în lături,
Sunt norocos cu ele să lucrez şi sper să le am mereu alături.

Lui Denise, care filme după cărţi îmi face,
Lui Richard şi lui Howie – negociatori de clasă,
Lui Scotty care e un as în a încheia contracte,
Toţi îmi sunt prieteni şi la nevoie nu mă lasă.

Lui Larry, şeful care e un şef pe cinste,
Şi lui Maureen, cea iute ca săgeata,
Lui Emi, Jennifer şi Edna – nişte profesioniste,
Toţi ştiu să vândă cărţi şi te dau gata
Şi mai mulţi sunt asemenea, ghicesc,
Oameni care m-au ajutat de prima oară
Prieteni, rude, la toţi vă mulţumesc
Căci datorită vouă, viaţa mea este o comoară.

PROLOG

Este oare posibil ca omul să se schimbe cu adevărat? Sau caracterul şi obişnuinţa trasează în viaţa noastră nişte limite de nedepăşit?

E mijlocul lunii octombrie 2003 şi îmi pun aceste întrebări în timp ce privesc un fluture de noapte ce zboară orbeşte în lumina de pe verandă. Stau afară, singur. Jane, soţia mea, doarme la etaj şi nu s-a trezit când m-am strecurat din pat. E târziu, miezul nopţii a venit şi a trecut, iar aerul e rece, ceea ce confirmă pronosticul unei ierni timpurii. Am pus pe mine un halat greu de bumbac şi, deşi mi-am închipuit că va fi suficient de gros pentru a-mi ţine de cald, mi-am dat seama că mâinile îmi tremurau când le-am băgat în buzunare.

Deasupra mea, stelele sunt tuşe de argint trasate pe o pânză de cărbune. Văd constelaţia Orion şi Pleiadele, Ursa Mare şi Corona Borealis şi descopăr că nu privesc doar cerul, ci scrutez înapoi, în trecut. Aşa cum lumina stelelor traversează mii şi mii de ani, aştept şi eu să apară ceva, poate nişte cuvinte profetice, pe care un poet să le poată folosi pentru a face lumină în misterele vieţii. Dar nu se iveşte nimic.

Aceasta nu mă surprinde. Nu m-am considerat niciodată un sentimental şi, dacă o întrebaţi pe soţia mea, sunt sigur că va fi de aceeaşi părere. Nu mă pierd cu firea urmărind un film sau o piesă, n-am fost niciodată un visător şi, dacă sunt interesat de vreo formă de mister, poate să fie doar cel al regulilor Fiscului, stabilite prin lege. Mi-am petrecut cea mai mare parte a carierei de avocat specializat în dreptul civil în compania celor care se pregătesc de moarte şi presupun că oricine ar putea să spună că viaţa mea este destul de searbădă tocmai din această cauză. Dar, chiar dacă au dreptate, ce pot să fac? Nu mă scuz, n-am făcut-o

niciodată şi, până la sfârşitul povestirii mele, sper că veţi privi aceasta ciudăţenie a caracterului meu cu un ochi indulgent.

Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit. Poate că nu sunt un sentimental, dar nu sunt complet insensibil şi există momente când sunt copleşit de un profund sentiment de uimire. Exista lucruri simple pe care eu le găsesc ciudat de emoţionante: bunăoară să te plimbi prin pădurile de sequoia din Sierra Nevada sau să priveşti cum se sparg de ţărm valurile oceanului la capul Hatteras, împrăştiind stropi săraţi în toate zările. Săptămâna trecută, mi s-a strâns inima când am văzut un băiat luându-l pe tatăl său de mână, în timp ce se plimbau pe trotuar. Mai sunt şi alte lucruri: uneori pot să pierd noţiunea timpului rămânând cu ochii aţintiţi spre cerul acoperit de norii fugăriţi de vânt şi când aud tunetul întotdeauna mă apropii de fereastră pentru a privi fulgerele. Când zigzagul strălucitor luminează cerul, mă trezesc adesea copleşit de un sentiment de tânjire inexplicabilă, deşi mi-e imposibil să vă spun ce mi se pare că-mi lipseşte în viaţă.

Mă numesc Wilson Lewis şi aceasta este povestea unei nunţi. Este, de asemenea, şi povestea căsătoriei mele, dar, în ciuda celor treizeci de ani pe care Jane şi cu mine i-am petrecut împreună, presupun că trebuie să încep prin a admite că alţii ştiu mult mai multe despre căsnicie decât mine. Dacă mi-ar cere mie sfatul, nimeni n-ar afla nimic. Cât timp am fost căsătorit, am fost egoist, încăpăţânat şi tot atât de neştiutor ca un peştişor din acvariu. Şi mă doare să descopăr aceste lucruri despre mine. Totuşi, privind în urmă, cred că, dacă am făcut ceva aşa cum trebuie, a fost că mi-am iubit soţia în toţi aceşti ani petrecuţi împreună. Dacă vi se pare o ispravă ce nu merită menţionată, trebuie să ştiţi că a fost o vreme când eram convins că soţia mea nu are aceleaşi sentimente pentru mine.

Desigur, toate căsniciile au suişuri şi coborâşuri şi eu cred că acest lucru e o consecinţă naturală a convieţuirii unor persoane care au ales să stea împreună atâta vreme. Între noi fie spus, eu şi soţia mea am trecut prin tragedia morţii părinţilor mei şi a unuia dintre ai ei, precum şi prin cea a bolii tatălui ei. Ne-am schimbat locuinţa de patru ori şi, cu toate că am avut succes în profesiunea mea, am făcut multe sacrificii pentru a mă bucura de situaţia actuală. Avem trei copii şi, deşi niciunul din noi n-ar da experienţa de a fi părinte pe toate bogăţiile lui Tutankhamon, nopţile fără somn şi frecventele drumuri la spital când erau mici ne-au lăsat pe amândoi epuizaţi şi deseori depăşiţi. Nu mai trebuie să spun că anii lor de adolescenţă au fost o experienţă pe care n-aş mai vrea să o retrăiesc.

Toate aceste evenimente creează o stare de stres şi, când două persoane trăiesc împreuna, stresul este atât o binecuvântare, cât şi un blestem al căsătoriei. E o binecuvântare fiindcă reprezintă supapa de eliberare din tensiunile vieţii de zi cu zi şi un blestem fiindcă, de fapt, îţi verşi nervii pe cineva de care îţi pasă foarte mult.

De ce vorbesc despre toate acestea? Pentru că vreau să subliniez că, în ciuda acestor evenimente, niciodată nu m-am îndoit de sentimentele mele faţă de soţia mea. Sigur, au fost zile când am evitat să ne uităm unul în ochii celuilalt la micul dejun, dar niciodată nu m-am îndoit de noi. N-ar fi cinstit să spun că nu m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi însurat cu altcineva, dar în toţi aceşti ani petrecuţi împreună, nici măcar o dată n-am regretat faptul că am ales-o pe ea şi că ea m-a ales pe mine. Am crezut că aveam o relaţie puternică, dar în final am realizat că greşeam. Am aflat asta acum mai mult de un an – mai exact, cu paisprezece luni în urmă – şi această conştientizare, mai mult decât orice altceva, a declanşat tot ce avea să urmeze.

Vă întrebaţi ce s-a întâmplat atunci?

Gândindu-se la vârsta mea, cineva ar putea să presupună că a fost un incident provocat de criza vârstei mijlocii. Poate o dorinţă bruscă de a-mi schimba viaţa sau, probabil, o slăbiciune pentru cineva. Dar n-a fost nimic din toate acestea. Nu, păcatul meu a fost mic în marea schema a faptelor, un incident care în alte circumstanţe ar fi putut să devină în timp subiectul unei anecdote pline de umor. Însă întâmplarea ne-a rănit pe amândoi şi de aici trebuie să-mi încep istorisirea.

Era pe 23 august 2002 şi iată cum s-a întâmplat: m-am trezit, am luat micul dejun şi apoi mi-am petrecut ziua la birou, aşa cum făceam de obicei. Problemele de serviciu n-au jucat niciun rol în ceea ce a urmat. Sincer vorbind nu-mi amintesc să fi fost vorba de ceva deosebit. M-am întors acasă la ora obişnuită şi am fost plăcut surprins să o găsesc pe Jane în bucătărie, pregătind felul meu preferat de mâncare. Când s-a întors pentru a mă saluta, am avut impresia că-i surprind privirea îndreptându-se în jos, ca şi cum voia să vadă dacă ţin în mână şi altceva în afară de servieta mea, dar n-aveam nimic. O oră mai târziu am luat amândoi cina şi după aceea, când Jane a început să strângă farfuriile de pe masă, mi-am scos câteva documente din geantă, pe care voiam să le revăd. Săteam în biroul meu şi tocmai parcursesem prima pagina când am observat-o pe Jane stând în uşă. Îşi ştergea mâinile pe un şervet de bucătărie şi pe faţa ei se citea imaginea desăvârşită a dezamăgirii, pe care învăţasem să o recunosc de-a lungul anilor, chiar dacă n-o înţelegeam prea bine.

— E ceva ce-ai vrea să-mi spui? m-a întrebat ea după o clipă.

Am ezitat, conştient că întrebarea ei nu era atât de nevinovata cum părea. Am crezut că poate se referă la o nouă coafură, dar am privit-o atent şi părul ei nu părea aranjat altfel decât de obicei. De-a lungul anilor am încercat să remarc astfel de

lucruri. Stăteam unul în faţa celuilalt, situaţia devenise stânjenitoare şi mi-am dat seama că trebuie să spun totuşi ceva.

— Ce-ai mai făcut? am întrebat-o în sfârşit.

Drept răspuns mi-a adresat o umbră de zâmbet ciudat, s-a întors şi a plecat.

Acum ştiu ce aştepta, dar atunci am ridicat din umeri şi m-am întors la treburile mele, înregistrând faptul ca pe încă o dovadă a caracterului misterios al femeilor.

Mai târziu, în aceeaşi seară, m-am strecurat în pat şi m-am relaxat, când am auzit-o pe Jane trăgând cu putere aer în piept. Era culcată pe partea ei, cu spatele la mine, şi când mi-am dat seama că umerii îi tremurau am descoperit că plângea. Nedumerit, am aşteptat să-mi spună ce a supărat-o atât de mult, dar în loc să vorbească, mi-a oferit încă un rând de suspine zgomotoase, ca şi cum încerca să respire printre lacrimi. Instinctiv m-au trecut fiori pe şira spinării şi am constatat că sunt din ce în ce mai îngrozit. Am încercat să nu mă sperii, am încercat să nu mă gândesc că s-a întâmplat ceva cu tatăl ei sau cu copiii noştri, sau că doctorii i-au dat vreo veste teribilă chiar în legătură cu ea. Am încercat să nu mă gândesc că s-ar putea să fie o problemă pe care nu voi reuşi să o rezolv şi mi-am pus mâna pe spatele ei, în speranţa că în felul acesta o voi linişti.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

A trecut puţin timp până mi-a răspuns. I-am auzit suspinele, în timp ce trăgea de cuvertură pentru a-şi acoperi umerii.

— La mulţi ani! a şoptit ea.

Douăzeci şi nouă de ani, mi-am amintit eu prea târziu şi de-abia atunci am observat într-un colţ al camerei cadourile pe care le cumpărase pentru mine, împachetate cu grijă şi aşezate pe comodă.

Pur şi simplu, uitasem!

Nu am nicio scuză şi nici n-aş încerca să

inventez una. Care ar fi rezultatul? Mi-am cerut iertare, desigur, apoi am făcut-o din nou în dimineaţa următoare şi mai târziu seara, când a despachetat parfumul pe care îl alesesem cu grijă, cu ajutorul unei vânzătoare de la Belk's. A zâmbit şi mi-a mulţumit, bătându-mă uşor cu palma pe genunchi.

Stând lângă ea pe canapea mi-am dat seama că o iubeam la fel de mult ca în ziua în care ne-am căsătorit. Dar privind-o, remarcând – poate pentru prima dată – felul distrat în care se uita într-o parte şi înclinarea tristă de neconfundat a capului, am realizat brusc că nu eram prea sigur dacă şi ea mă mai iubea.

CAPITOLUL UNU

Ţi se frânge inima când te gândeşti că soţia ta s-ar putea să nu te mai iubească şi, în noaptea aceea, după ce Jane şi-a luat parfumul cu ea în dormitor, am rămas pe canapea ore întregi, întrebându-mă cum de am ajuns într-o asemenea situaţie. În primul rând, voiam să cred că Jane a reacţionat pur şi simplu emoţional şi că am dat o prea mare importanţă incidentului. Dar, cu cât mă gândeam mai bine, cu atât mai mult simţeam nu numai supărarea ei de soţie neglijată, ci şi urmele unei melancolii mai vechi – ca şi cum greşeala mea fusese ultima mişcare dintr-un lung, lung şir de paşi greşiţi.

Oare pentru Jane căsătoria noastră se transformase într-o decepţie? Deşi nu voiam să cred asta, expresia ei o demonstra şi m-am trezit gândindu-mă ce se va întâmpla cu noi în viitor. Oare se întreba dacă e cazul să mai stea cu mine sau nu? Regreta că se căsătorise cu mine? Acestea, trebuie să adaug, erau întrebări pe care îmi era groază să le analizez – cu răspunsuri care mă speriau şi mai mult – pentru că până în acel moment considerasem că Jane era tot atât de fericită cu mine, cum eram şi eu alături de ea.

Oare ce se întâmplase cu noi, ce ne schimbase într-atât sentimentele unuia faţă de celălalt?

Presupun că trebuie să încep spunând că multe persoane ar considera viaţa noastră destul de banală. Ca mulţi alţi bărbaţi, am avut obligaţia să-mi întreţin familia, aşa că viaţa mea s-a concentrat în principal în jurul carierei. În ultimii treizeci de ani am lucrat la firma de avocatură Ambry, Saxon şi Tundle din New Bern, Carolina de Nord, şi venitul meu – deşi nu extraordinar – a fost suficient pentru a ne plasa în mod clar în elita clasei de mijloc. La sfârşit de săptămână îmi place să joc golf şi să fac grădinărie, prefer muzica

clasică şi citesc ziarul în fiecare dimineaţă. Deşi Jane a predat cândva la o şcoală generală şi-a petrecut apoi tot timpul crescându-i pe cei trei copii ai noştri. Conducea atât casa, cât şi activităţile noastre sociale şi cea mai mare mândrie a ei sunt albumele de fotografii, pe care le-a adunat cu grijă, considerându-le istoria în imagini a vieţii noastre trăite împreună. Avem o casă cu gărduleţ alb şi grădină dotată cu stropitori automate; avem două maşini şi suntem membri ai Clubului Rotary şi ai Camerei de Comerţ. În timpul căsniciei, am făcut economii pentru când vom ieşi la pensie, am construit un leagăn din lemn în curtea din spate, care acum zace nefolosit, am participat la nenumărate şedinţe cu părinţii, am votat în mod regulat şi am luat parte la slujbele bisericii episcopale în fiecare duminică. La cincizeci şi şase de ani sunt cu trei ani mai în vârstă decât soţia mea.

În ciuda sentimentelor mele pentru Jane, uneori cred că nu suntem o pereche potrivita pentru a petrece o viaţă întreagă împreună. Suntem deosebiţi în aproape toate privinţele şi, deşi firile opuse se atrag, am simţit întotdeauna că eu sunt cel care am făcut o alegere bună în ziua nunţii noastre. Orice s-ar spune, Jane este cum mi-am dorit eu întotdeauna să fie. În timp ce eu tind spre stoicism şi logică, Jane e cheltuitoare şi amabilă, e posesoarea unei empatii naturale care o face să fie îndrăgită de toţi. Râde cu uşurinţă şi are un cerc larg de prietene. De-a lungul anilor, am descoperit că cei mai mulţi dintre prietenii mei sunt de fapt soţii prietenelor soţiei mele, dar cred că acesta este un lucru obişnuit la cele mai multe dintre perechile căsătorite, care au atins vârsta noastră. Mai sunt şi norocos, pentru că Jane se pare că şi-a ales prietenele gândindu-se la mine şi apreciez că la un dineu a existat întotdeauna cineva cu care să pot sta de vorbă. Dacă ea n-ar fi intrat în viaţa mea, uneori mă gândesc că aş fi trăit ca un pustnic.

Şi mai e ceva: sunt încântat de faptul că Jane îşi manifestă emoţiile cu o uşurinţă copilărească. Când e tristă plânge; când e veselă râde; şi nu se bucură de nimic mai mult decât de surpriza unui gest frumos. În aceste momente, în ea există un fel de inocenţă îngerească şi, deşi întotdeauna am crezut că o surpriză e prin definiţie ceva într-adevăr deosebit, pentru Jane amintirea unei surprize poate să provoace aceleaşi sentimente de emoţie, chiar şi peste mulţi ani. Uneori, când visează cu ochii deschişi, o întreb la ce se gândeşte şi ea începe deodată să-mi vorbească plină de încântare despre un amănunt pe care eu îl uitasem de mult. Această abilitate extraordinară, trebuie să spun, n-a încetat niciodată să mă minuneze.

Deşi Jane a fost binecuvântată cu cea mai sensibila inimă din lume, în multe privinţe este mai puternică decât mine. Valorile şi credinţa ei, ca pentru cele mai multe femei din sud, se bazează pe Dumnezeu şi pe familie; ea vede lumea ca printr-o prismă, în alb şi negru, bine şi rău. Jane ia deciziile dificile bazându-se pe instinct – şi nu se înşală aproape niciodată – în timp ce eu mă trezesc cântărind fără încetare opţiunile şi adesea sfârşesc tot în nesiguranţă. Spre deosebire de mine, soţia mea e foarte sigură pe ea. Această indiferenţă faţă de percepţiile celorlalţi necesită o încredere în sine pe care eu n-aş putea să mă bizui şi, mai presus de orice, îmi stârneşte o mare invidie.

Presupun că unele diferenţe dintre noi se datorează felului cum am fost crescuţi. În timp ce Jane a crescut într-un orăşel, alături de trei fraţi şi de părinţii care o adorau, eu am fost crescut într-o casă de la oraş, în Washington D.C, ca singurul copil al unor avocaţi guvernamentali, care erau rareori acasă înainte de ora şapte seara. Aşadar, am petrecut mai mult timp singur şi din această cauză şi acum cel mai bine mă simt în izolarea micului meu birou.

Aşa cum am mai spus deja, avem trei copii şi,

deşi îi iubesc foarte mult, ei sunt în cea mai mare parte creaţia soţiei mele. Ea i-a născut, ea i-a crescut şi ei se simt cel mai bine în prezenţa ei. Cu toate că uneori regret că nu mi-am petrecut cu ei atâta timp cât ar fi trebuit, mă simt bine la gândul că, în absenţa mea, Jane a făcut mult mai mult pentru ei. Fiecare dintre ei a ajuns bine, cu toate că eu am lipsit atât de mult din preajma lor. Acum sunt mari şi trăiesc fiecare la casa lui, iar noi ne considerăm norocoşi că numai unul s-a mutat din statul nostru. Cele doua fiice încă ne mai vizitează în mod regulat şi soţia mea are mare grijă să le pregătească felul lor preferat de mâncare, în caz că li s-ar face foame, deşi se pare că nu se întâmplă niciodată aşa. Când vin pe la noi, stau de vorbă cu Jane ore întregi.

La douăzeci şi şapte de ani, Anna este cea mai mare. Cu părul negru şi ochii întunecaţi, aspectul exterior îi reflecta personalitatea taciturnă pe măsură ce creştea. Era o introvertită şi şi-a petrecut anii adolescenţei încuiată în camera ei, ascultând muzică tristă şi scriind într-un jurnal. Pentru mine era o străină şi puteau să treacă zile întregi fără să scoată un singur cuvânt în prezenţa mea. Niciodată n-am reuşit să înţeleg ce am putut să fac pentru a provoca o astfel de reacţie. Orice i-aş fi spus, îi smulgeam doar un oftat sau dădea din cap şi dacă o întrebam ce o supără, se uita fix la mine, ca şi cum întrebarea era ceva de neînţeles. Soţia mea părea că nu găseşte nimic neobişnuit în aceasta, considerând-o doar o fază tipică la tinerele fete, dar pe de altă parte, Anna stătea de vorbă cu ea. Uneori treceam prin faţa camerei ei şi le auzeam şuşotind, dar dacă îşi dădeau seama că mă aflu în faţa uşii, şoaptele încetau. Mai târziu, când o întrebam pe Jane despre ce au vorbit, ridica din umeri şi dădea din mână plină de mister, ca şi cum singurul lor scop era să mă ţină pe mine deoparte.

Totuşi, fiind primul meu copil, Anna a fost întotdeauna preferata mea. Aceasta nu e o

afirmaţie pe care s-o fi făcut în faţa cuiva, dar cred că ea ştia foarte bine acest lucru şi mai târziu am ajuns să cred că şi în anii ei de muţenie, m-a iubit mai mult decât mi-am dat seama. Încă îmi mai amintesc de vremurile când studiam vreo procură sau vreun testament în biroul meu şi ea se furişa înăuntru. Făcea încet ocolul camerei, privindu-mi cu atenţie rafturile bibliotecii şi atingând diverse lucruri, dar dacă îi spuneam ceva, se strecura afară, tot atât de tăcută cum intrase. Cu timpul, am învăţat să nu mai spun nimic, aşa că uneori zăbovea în biroul meu chiar şi o oră, privindu-mă cum mâzgăleam tot felul de idei pe carneţelele mele galbene. Dacă mă uitam spre ea, zâmbea complice, bucurându-se de acest joc al nostru. Nu înţeleg nici acum mai mult decât am înţeles atunci, dar aceste imagini s-au imprimat în memoria mea, aşa cum puţine au mai făcut-o.

Acum, Anna lucrează pentru ziarul *Raleigh News* and *Observer,* dar cred că visează să devină romancieră. În colegiu s-a specializat în scrierea compunerilor şi povestirile pe care le inventa erau tot atât de sumbre ca şi personalitatea ei. Îmi amintesc că am citit una în care o fată devine prostituată pentru a-şi putea îngriji tatăl bolnav, un om care cândva o agresase. Când am lăsat din mână paginile acelea, m-am întrebat ce se presupune că aş putea să fac eu într-o asemenea situaţie.

Acum este îndrăgostită nebuneşte. Anna, întotdeauna foarte atentă cu alegerile ei, a fost foarte selectivă în privinţa bărbaţilor şi, slavă Domnului, Keith întotdeauna mi s-a părut un tip care se poartă frumos cu ea. El intenţionează să ajungă ortoped şi demonstrează o încredere în sine debordantă, caracteristică doar celor care au avut de întâmpinat puţine obstacole în viaţă. Am aflat de la Jane că la prima întâlnire Keith a dus-o să înalţe zmee împreună pe plaja de lângă Fort Macon. Mai târziu, în aceeaşi săptămână, când

Anna l-a adus acasă la noi, Keith a venit îmbrăcat cu o haină sport, proaspăt îmbăiat şi mirosind vag a colonie. Când ne-am strâns mâinile, mi-a susţinut privirea şi m-a impresionat spunând: „E o plăcere să vă cunosc, domnule Lewis”.

Joseph, cel de al doilea copil al nostru, e cu un an mai mic decât Anna. El întotdeauna mi-a spus „papa”, deşi nimeni altul din familia noastră n-a folosit acest apelativ niciodată. Şi, iarăşi, avem puţine în comun. Este mai înalt şi mai subţire decât mine, poartă blugi la aproape toate evenimentele sociale şi, când ne vizitează de Ziua Recunoştinţei sau de Crăciun, mănâncă doar legume. În perioada creşterii, l-am considerat un copil tăcut, deşi reticenţa lui, ca şi a Annei, părea că se îndrepta în mod deosebit către mine. Ceilalţi îi remarcau adesea simţul umorului, deşi, ca să fiu sincer, eu rareori îl observam. De câte ori petreceam ceva timp împreună, aveam impresia că în permanenţă încerca să-şi formuleze o părere despre mine.

Semănând cu Jane, demonstra încă de mic o empatie precoce. Îşi rodea unghiile de griji pentru ceilalţi, uluindu-ne de când avea cinci ani. Nu mai e nevoie să spun că atunci când i-am sugerat să se îndrepte spre domeniul afacerilor sau al economiei, mi-a ignorat sfatul şi a ales sociologia. Acum lucrează la un azil părăginit de femei din New York, deşi nu ne povesteşte nimic despre activitatea lui. Ştiu că se minunează de alegerile făcute de mine în viaţă, aşa cum mă minunez şi eu de ale lui, dar în ciuda diferenţelor dintre noi, cu Joseph am reuşit să am discuţiile pe care întotdeauna am dorit să le am cu copiii mei, de când erau mici. Este extrem de inteligent; a primit notele cele mai mari la testele de aptitudine şcolară şi e interesat de un spectru larg de domenii, începând cu istoria Orientului Mijlociu şi până la aplicaţiile teoretice ale fracţiilor geometrice. Apoi este şi cinstit – uneori dureros de cinstit – şi nu pot să nu menţionez ca aceste aspecte ale personalităţii

lui mă pun în dezavantaj, când se ajunge la o discuţie în contradictoriu. Deşi uneori m-am simţit frustrat din cauza încăpăţânării lui, am fost şi extraordinar de mândru că este fiul meu.

Leslie, mezina familiei, studiază biologia şi fiziologia la Wake Forest pentru a deveni medic veterinar. Spre deosebire de majoritatea studenţilor care vin acasă în vacanţele de vară, ea participă la cursuri suplimentare, intenţionând să termine facultatea mai devreme, şi îşi petrece după-amiezele muncind într-un loc numit Ferma Animalelor. Dintre toţi copiii noştri, ea este cea mai sociabilă şi are un râs asemănător cu al lui Jane. Ca şi Annei, îi plăcea să mă viziteze în biroul meu, dar ea era fericită doar când îi dădeam atenţie. Când era copil, obişnuia să stea pe genunchii mei şi să mă tragă de urechi; iar când a mai crescut, îi plăcea să intre la mine şi să facă tot felul de glume nostime. Rafturile mele sunt pline de cadouri pe care mi le aducea: bucăţi de gips acoperite cu litere de tipar scrise de ea, desene în creion, un colier făcut din macaroane. Ea a fost cel mai uşor de iubit, prima la rând pentru a primi îmbrăţişările sau sărutările bunicilor şi simţea o mare plăcere să se facă covrig pe canapea şi să se uite la filme romantice. N-am fost surprins când la terminarea liceului a fost aleasă regina balului, acum trei ani.

Este şi generoasă. Toţi colegii de clasă erau invitaţi la petrecerile de ziua ei, de frică să nu rănească sentimentele cuiva, şi când avea nouă ani, a petrecut o întreagă după-amiază mergând pe plajă de la un prosop la altul, pentru că găsise un ceas aruncat de valuri şi voia să-l returneze păgubaşului. Dintre toţi copiii mei, ea mi-a provocat cele mai puţine griji şi, de câte ori vine în vizită, las deoparte tot ce am de făcut şi-mi petrec timpul cu ea. Energia ei e molipsitoare şi, când suntem împreună, mă minunez cum de a fost posibil să fiu binecuvântat cu un asemenea copil.

Acum, că toţi au plecat de acasă, căminul nostru nu mai este acelaşi. Unde odată urla muzica, nu a rămas decât linişte. În timp ce cândva în cămara noastră erau rânduite opt feluri diferite de cereale dulci, acum acolo se află o singură marcă, ce promite fibre suplimentare. Mobilierul nu s-a schimbat în camerele copiilor noştri, dar pentru că afişele şi orarele au fost luate de pe pereţi – ca şi alte lucruri amintind de personalitatea lor – nu mai există nimic care să deosebească un dormitor de celalalt. Pustietatea pare să domine acum în casa noastră; dacă înainte era perfectă pentru o familie formată din cinci persoane, acum mă izbesc deseori de amintirea dureroasă a felului cum era odată. Îmi aduc aminte că am sperat că această schimbare este cauza felului în care se simte Jane.

Dar, indiferent de motiv, nu pot să neg că ne-am îndepărtat unul de altul şi, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât descopăr cât de mare a devenit prăpastia dintre noi. Am început ca un cuplu şi ne-am transformat în părinţi – ceva ce am considerat întotdeauna normal şi inevitabil – dar, după douăzeci şi nouă de ani, ne-am înstrăinat parcă prea tare. Se pare că doar obişnuinţa ne mai leagă. Vieţile noastre au puţine în comun; ne trezim la ore diferite, ne petrecem zilele în locuri diferite şi serile ne respectăm propriile obiceiuri. Ştiu foarte puţine despre preocupările ei zilnice şi admit că şi eu ţin secretă o parte din activitatea mea. Nu-mi amintesc ultima oară când eu şi Jane am purtat o discuţie serioasă.

La două săptămâni după aniversarea de care uitasem, am avut totuşi o astfel de discuţie.

— Wilson, mi s-a adresat ea, trebuie să stăm de vorbă.

Am ridicat ochii. O sticlă de vin se afla pe masă între noi şi aproape terminaserăm de mâncat.

— Da?

— M-am gândit sa mă duc la New York, să stau

puţin cu Joseph, a continuat ea.

— Nu va veni el aici, în vacanţă?

— Asta doar peste vreo două luni. Şi cum vara asta nu a venit acasă în vacanţă, cred că i-ar plăcea să-i fac o vizită.

În sinea mea, m-am gândit că ne-ar prinde bine o plecare de câteva zile. Poate că asta a şi vrut să sugereze Jane şi, cu un zâmbet, am luat paharul cu vin în mână.

— E o idee bună, m-am declarat eu de acord. N-am mai fost la New York de când s-a mutat el acolo.

Jane a surâs înainte de a coborî ochii în farfurie.

— Mai e ceva.

— Da?

— Ei bine, ştiu că eşti foarte ocupat la serviciu şi mai ştiu ce greu îţi e să laşi totul baltă…

— Cred că pot să-mi eliberez programul câteva zile, am zis eu răsfoindu-mi deja în minte agenda de lucru. Va fi greu, dar pot s-o fac. Când vrei să plecăm?

— Ei bine, asta e treaba… mai zise ea.

— Care treabă?

— Wilson, lasă-mă să termin. Trase adânc aer în piept, fără să încerce să-şi ascundă plictiseala din glas. Ce încerc eu să-ţi spun e că mi-ar plăcea să-l vizitez singură.

Pentru moment n-am ştiut ce să spun.

— Te-ai supărat, nu-i aşa? continuă ea.

— Nu, am răspuns repede. E fiul nostru. Cum aş putea să mă supăr? Pentru a-mi sublinia calmul am luat cuţitul şi am tăiat o bucăţică de carne. Deci, când te-ai gândit să pleci? am întrebat-o eu.

— Săptămâna viitoare. Joi.

— Joi?

— Am cumpărat deja biletul.

Deşi nu-şi terminase mâncarea, se ridică şi se îndreptă spre bucătărie. Mi-a evitat privirea, aşa că am bănuit că mai avea ceva de spus, dar nu era sigură cum să formuleze. O clipă mai târziu, mă

aflam singur la masă. Dacă mă întorceam, puteam să-i văd faţa din profil, aşa cum stătea în picioare lângă chiuvetă.

— Pare că va fi distractiv, am strigat eu sperând să sune firesc. Şi ştiu că Joseph se va bucura la rândul lui. Poate mergi şi la vreun spectacol cât timp stai acolo.

— Poate, am auzit-o spunând. Cred că depinde de programul lui.

Auzind apa de la robinet curgând, m-am ridicat să-mi duc farfuria la chiuvetă. Jane n-a spus nimic când m-am apropiat.

— S-ar putea să petreci un weekend minunat, am mai adăugat eu.

Ea îmi luă farfuria din mână şi începu s-o spele.

— A, în legătură cu asta…

— Da?

— M-am gândit să rămân acolo mai mult de un weekend.

După aceste cuvinte, mi-am simţit umerii încordându-mi-se.

— Cât ai de gând să stai? am întrebat-o.

Ea puse farfuria mea de-o parte.

— Cam două săptămâni, mi-a răspuns.

Desigur, nu pe Jane o condamn pentru direcţia în care se pare că a apucat-o căsnicia noastră. Într-un fel, ştiu că eu port o mare parte din vină, deşi n-am reuşit să-mi dau prea bine seama de ce şi cum. Pentru început, trebuie să admit că n-am fost niciodată bărbatul care soţia mea ar fi dorit să fiu, încă de la începutul căsniciei noastre. Ştiu, bunăoară, că ea voia să fiu mai romantic, aşa cum fusese tatăl ei cu mama ei. Tatăl ei a fost genul de soţ care-şi ţinea soţia de mână în orele după-amiezii sau se oprea să-i culeagă ea un buchet de flori sălbatice, în drumul de la serviciu spre casă. Chiar din copilărie, Jane a fost fascinată de romantismul părinţilor ei. Apoi peste ani, am auzit-o vorbind la telefon cu sora ei Kate şi întrebându-

se de ce oare mi-e atât de greu să fiu romantic. Nu înseamnă că n-am încercat, dar se pare că nu înţeleg ce trebuie să faci, pentru ca inima celuilalt să înceapă să bată mai repede. Nici îmbrăţişările, nici sărutările n-au fost ceva obişnuit în casa în care am crescut eu şi manifestările de afecţiune m-au făcut adesea să nu mă simt în largul meu, în special în prezenţa copiilor. Odată am discutat cu tatăl lui Jane despre asta şi el mi-a sugerat să-i scriu soţiei mele o scrisoare.

— Spune-i de ce o iubeşti, m-a sfătuit el. Dă-i nişte motive concrete.

Aceasta se întâmpla acum doisprezece ani. Îmi amintesc că am încercat să-i urmez sfatul, dar când am pus mâna pe hârtie, n-am fost în stare să găsesc cuvintele potrivite. În cele din urmă am pus pixul jos. Spre deosebire de tatăl ei, n-am putut niciodată să discut despre sentimente. Sunt statornic, da. Demn de încredere, categoric. Credincios, fără îndoială. Dar romantismul, mi-e ciudă să admit, îmi este tot atât de străin ca şi ideea de a naşte eu însumi.

Uneori mă întreb câţi alţi bărbaţi sunt asemenea mie.

În timp ce Jane era la New York, i-am sunat la telefon şi a răspuns Joseph.

— Salut, papa, mi-a spus el simplu.

— Salut. Ce mai faci?

— Bine, mi-a răspuns. După aceasta, adică după un lung şi apăsător moment de tăcere, m-a întrebat: Dar tu?

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— E cam linişte pe aici, însă eu sunt bine. Am făcut o pauză. Cum decurge vizita mamei tale?

— Totul e în regulă. O ţin ocupată.

— Cumpărături şi plimbări pe la muzee?

— Câte puţin. Mai mult stăm de vorbă. E interesant.

Am ezitat. Deşi m-am întrebat ce vrea să spună,

se pare că Joseph nu simţea nevoia să-mi dea amănunte.

— Apropo, am spus eu pe un ton cât mai firesc, e pe acolo?

— De fapt, acum nu e. A dat o fugă la magazin să cumpere ceva de mâncare. Se întoarce în câteva minute, aşa că dacă vrei, sună mai târziu.

— Nu, e în ordine. Spune-i doar că am sunat. Sunt acasă toată noaptea dacă vrea să-mi dea telefon.

— Aşa am să fac, fu el de acord. Apoi, după o clipă: Alo, papa, am vrut să te întreb ceva.

— Da?

— Chiar ai uitat de aniversarea voastră?

Am inspirat profund.

— Da, am uitat.

— Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

— Nu ştiu. Mi-am amintit că se apropie, dar, când a sosit ziua, pur şi simplu mi-a ieşit din minte. N-am nicio scuză.

— Ai rănit-o foarte tare, a adăugat el.

— Ştiu.

La celalalt capăt al firului s-a lăsat o clipă de tăcere.

— Ai înţeles de ce? m-a întrebat în sfârşit.

Deşi nu i-am răspuns la întrebare, mă gândeam că, de fapt, am înţeles.

Foarte simplu, Jane nu voia să ajungem ca acele cupluri de bătrâni pe care le vedeam uneori când luam masa în oraş, perechi care întotdeauna ne-au stârnit mila.

În cazul acestor cupluri, trebuie să mă fac înţeles, de obicei protagoniştii sunt politicoşi unul cu celălalt. Soţul poate să-i tragă scaunul soţiei sau să-i ţină haina, soţia poate sugera să ia unul dintre felurile de mâncare preferate de el. Iar când soseşte chelnerul, pot face comanda unul pentru altul, cunoaşterea reciprocă a gusturilor fiind dobândită de-a lungul unei întregi vieţi de om – bunăoară fără sare pe ouă sau fără prea mult unt pe

pâinea prăjită.

Dar, odată ce comanda a fost făcută, nu mai schimba o vorbă între ei.

Îşi sorb doar băuturile şi privesc pe fereastră, aşteptând în tăcere să sosească mâncarea. Atunci e posibil să mai vorbească puţin cu chelnerul – să ceară să le mai toarne cafea, de exemplu – dar apoi se retrag repede în propriul lor univers, de îndată ce acesta pleacă. Şi în timp ce mănâncă, stau ca nişte străini care împart întâmplător aceeaşi masă, ca şi cum ar crede că a se bucura de compania celuilalt cere mai mult efort decât merită.

Poate e o exagerare din partea mea când percep în acest mod vieţile lor, dar uneori m-am întrebat ce le-a făcut pe aceste perechi să ajungă într-o astfel de situaţie.

În timp ce Jane era la New York, am avut brusc revelaţia că s-ar putea ca şi noi să ne îndreptăm într-acolo.

Când am luat-o pe Jane de la aeroport, îmi amintesc că m-am simţit ciudat de emoţionat. Era un sentiment bizar şi am fost uşurat să văd un licăr de zâmbet, când a intrat pe poartă şi s-a îndreptat spre mine. Când s-a apropiat, i-am luat valiza.

— Cum ai călătorit? am întrebat-o eu.

— Bine. N-am idee de ce îi place aşa de mult lui Joseph să locuiască acolo. E atâta aglomeraţie şi zgomot tot timpul. N-am putut să mă obişnuiesc.

— Atunci eşti fericită că eşti acasă?

— Da, sunt. Dar şi obosită.

— Sigur că eşti. Călătoriile sunt obositoare.

Pentru o clipă niciunul din noi n-a mai scos un cuvânt. Mi-am schimbat valiza în cealaltă mână.

— Ce face Joseph? am mai întrebat-o.

— E bine. Cred că a luat puţin în greutate de la ultima lui vizită aici.

— Ceva deosebit în legătură cu el, ce nu mi-ai spus la telefon?

— Nu chiar. Munceşte prea mult, asta e tot.

În tonul ei am sesizat o urmă de mâhnire pe care n-am înţeles-o deloc. Pe când încercam să mă dumiresc, am văzut o pereche de tineri îmbrăţişându-se de parcă nu s-ar fi văzut de ani de zile.

— Mă bucur că eşti acasă, am spus eu.

Ea s-a uitat la mine, mi-a susţinut privirea, apoi s-a întors spre bagaje.

— Ştiu.

Asta era situaţia acum un an.

Aş vrea să vă pot spune că s-a îmbunătăţit în săptămânile de după întoarcerea lui Jane, dar n-a fost aşa. Viaţa noastră a continuat ca mai înainte, aveam preocupări diferite şi zilele treceau lipsite de evenimente. Nu pot spune că Jane era supărată pe mine, dar nici fericită nu părea şi, deşi încercam, nu reuşeam să fac nimic în legătură cu asta. Părea că un zid de indiferenţă se ridicase între noi, fără ca eu să-mi dau seama. La sfârşitul toamnei, la trei luni după aniversarea de care uitasem, am devenit atât de neliniştit în legătură cu relaţia dintre noi, încât m-am hotărât să vorbesc cu tatăl ei.

Numele lui este Noah Calhoun şi, dacă l-aţi cunoaşte, aţi înţelege de ce m-am dus să-l văd în ziua aceea. Acum aproape unsprezece ani, în cel de al patruzeci şi şaselea an de căsătorie, el şi soţia lui, Allie, s-au mutat la Institutul de îngrijire Intensivă Creekside. Deşi odată împărţiseră acelaşi pat, acum Noah dormea singur, şi n-am fost surprins când am găsit cameră goală. De cele mai multe ori când mergeam să-l vizitez, îl găseam stând pe o bancă lângă heleşteu şi îmi aduc aminte că m-am apropiat de fereastră, să fiu sigur că este acolo.

Chiar de la distanţa, l-am recunoscut cu uşurinţă: smocurile albe de păr răvăşite uşor de vânt, poziţia aplecată, puloverul albastru-deschis pe care Kate îl tricotase de curând. Avea optzeci şi

şapte de ani, un văduv cu degetele răsucite de artrită şi cu sănătatea şubredă. Purta întotdeauna în buzunar un flacon cu pastile de nitroglicerină şi suferea de cancer de prostată, dar medicii erau îngrijoraţi mai mult de starea lui mintală. Acum câţiva ani, ne-au rugat pe mine şi pe Jane să luăm loc în birou şi ne-au privit cu gravitate. Suferă de manii, ne-au informat ei, şi aceste manii se pare ca devin din ce în ce mai obsedante. În ce mă priveşte, nu eram prea convins. Mă gândeam că-l cunosc mai bine decât cea mai mare parte dintre oameni şi, cu siguranţă, mai bine decât doctorii. Cu excepţia lui Jane, el mi-era cel mai drag prieten şi, când i-am zărit în ziua aceea silueta solitară, n-a putut decât să mă îndurereze gândul la pierderea pe care o suferise.

Căsnicia lui a luat sfârşit acum cinci ani, dar o persoană mai cinică ar spune că se sfârşise cu mult înainte. În ultimii ani ai vieţii, Allie suferise de boala Alzheimer şi eu am ajuns să cred că aceasta e o maladie de-a dreptul diabolică. Este o îndepărtare lenta de tot ceea ce a fost un om cândva. Ce suntem noi de fapt, fără amintirile noastre, fără visele noastre? Observând cum progresa boala ei era ca şi cum aş fi privit, cu încetinitorul, filmul unei tragedii inevitabile. Ne era greu mie şi lui Jane să o vizităm, pentru că soţia mea voia să rămână în minte cu amintirea mamei ei aşa cum era odată, de aceea n-am silit-o niciodată să mergem, mai ales că şi pentru mine era la fel de dureros. Totuşi, pentru Noah a fost cel mai greu.

Dar aceasta este o alta poveste.

Ieşind din camera, m-am îndreptat spre curte. Dimineaţa era rece, chiar şi pentru o zi de toamnă. Frunzele străluceau în razele piezişe ale soarelui şi în aer plutea mireasma uşoară a fumului ce ieşea pe hornuri. Acesta, mi-am amintit eu, era anotimpul preferat al lui Allie şi, apropiindu-mă, mi-am dat seama cât de singur se simţea Noah. Ca

de obicei, dădea de mâncare la lebede şi, când am ajuns lângă el, a aşezat punga de la băcănie pe pământ. În ea se aflau trei felii de pâine Wonder. Întotdeauna când veneam în vizită mă ruga să-i aduc acest sortiment.

— Bună, Noah, l-am salutat eu. N-am putut niciodată să-i spun „tati", aşa cum făcuse Jane cu tatăl meu, şi, oricum, pe Noah nu păruse să-l deranjeze vreodată.

Auzindu-mi vocea, a întors capul.

— Bună, Wilson. Mulţumesc că ai trecut pe aici.

Am pus mâna pe umărul lui.

— Te simţi bine?

— Ar putea fi şi mai bine, răspunse el. Apoi, cu un zâmbet maliţios: Dar ar putea fi şi mai rău.

Acestea erau cuvintele pe care le schimbam întotdeauna drept salut. Bătu cu palma locul de lângă el pe bancă şi eu m-am aşezat. Am privit spre heleşteu. Frunzele căzute păreau un mozaic colorat, aşa cum pluteau pe suprafaţa apei. Iar aceasta reflecta cerul senin, ca o oglinda.

— Am venit să te întreb ceva, am început eu.

— Da? Noah rupse o bucăţică de pâine şi o aruncă în apă. Lebăda îşi aplecă ciocul, o luă şi apoi îşi îndreptă gâtul ca s-o înghită.

— E vorba de Jane, am continuat eu.

— Jane, repetă el. Ce mai face?

— Bine, am aprobat dând din cap stânjenit. Presupun că va trece şi ea pe aici mai târziu.

Era adevărat. În ultimii ani, îl vizitam regulat, uneori împreună, alteori separat. Mă întreb dacă vorbeau despre mine când nu eram prezent.

— Dar copiii?

— Şi ei sunt bine. Anna scrie acum articole la ziar, iar Joseph a găsit, în sfârşit, un apartament nou. Cred că se află în Queens, chiar lângă staţia de metrou. În weekendul acesta Leslie intenţionează să meargă la munte cu prietenii. Ne-a spus că şi-a luat cu brio examenele.

Dădu din cap, neluându-şi nicio clipă ochii de la lebădă.

— Eşti un om fericit, Wilson, zise el. Sper că-ţi dai seama cât de norocos eşti să ai aşa copii minunaţi.

— Ai dreptate, i-am răspuns.

Am rămas tăcuţi. De aproape, cutele feţei lui erau ca nişte fisuri şi puteam să-i văd venele pulsând sub pielea subţiată a mâinilor. În spate, curtea era pustie, aerul prea rece ţinându-i pe oameni înăuntru.

— Am uitat de aniversarea noastră, am început eu.

— Da?

— Douăzeci şi nouă de ani, am mai adăugat.

— Hm!

În spatele nostru, auzeam foşnetul frunzelor uscate în adierea vântului.

— Sunt îngrijorat pentru noi, am admis eu în sfârşit.

Noah îmi aruncă o privire. Iniţial am crezut că vrea să mă întrebe de ce eram îngrijorat, dar şi-a mijit doar ochii, încercând să-mi citească expresia feţei. Apoi, întorcând capul, aruncă încă o bucata de pâine pentru lebede. Când vorbi, vocea lui era blândă şi joasă, voce de bariton bătrân temperată de accentul sudic:

— Îţi aminteşti când s-a îmbolnăvit Allie? Când obişnuiam să-i citesc?

— Da, am răspuns, simţind cum îmi revin amintirile.

Avea obiceiul să-i citească soţiei dintr-un caiet povestea iubirii lor scrisă de el înainte de a se muta amândoi la Creekside. Uneori, după ce îi citea cu glas tare, ea devenea pentru o clipă lucidă, în ciuda ravagiilor provocate de Alzheimer. Luciditatea nu dura niciodată mult – şi când boala a progresat, a încetat cu desăvârşire – dar când se întâmpla aşa, îmbunătăţirea stării ei era suficient de spectaculoasă pentru a-i face pe specialiştii din

Chapel Hill să vină la Creekside, în speranţa că vor putea să înţeleagă ceva despre această boala. Cititul cu glas tare este neîndoielnic că avea uneori un efect benefic asupra lui Allie. Totuşi, din ce cauză avea această influenţă asupra ei, era ceva pe care specialiştii n-au fost niciodată în stare să explice.

— Ştii de ce făceam asta? mă mai întrebă el.

Mi-am pus mâinile pe genunchi.

— Cred că da. Pentru că îi era de ajutor lui Allie. Şi pentru că ea te-a făcut să-i promiţi că aşa vei face.

— Da, e adevărat, a răspuns el, apoi a făcut o pauză şi am putut să-l aud respirând hârâit, un sunet asemănător cu cel al aerului ce iese dintr-un acordeon uzat. Dar nu acestea au fost singurele motive pentru care am făcut-o. Am citit şi pentru mine însumi. Mulţi oameni nu înţeleg asta.

Deşi se oprise, ştiam că n-a terminat ce avea de spus, aşa că n-am zis nimic. În liniştea ce s-a lăsat, o lebădă s-a apropiat de noi. Cu excepţia unei pete negre de pe piept, de mărimea unei monede de argint, lebăda avea culoarea fildeşului. Părea că pluteşte pe loc, când Noah începu să vorbească din nou:

— Ştii ce-mi amintesc cu mai multă încântare din vremea zilelor ei bune? mă întrebă el.

Ştiam că se referă la acele zile rare când Allie îl recunoştea şi am dat din cap.

— Nu.

— Că mă îndrăgosteam din ce în ce mai mult de ea, mi-a mărturisit el. Asta îmi amintesc. În zilele ei bune, era ca şi cum am fi luat iar şi iar totul de la capăt. Zâmbi. Asta înţelegeam când am spus că am citit şi pentru mine. De fiecare dată când îi citeam, era ca şi cum i-aş fi făcut din nou curte, pentru că uneori, doar uneori, şi ea se îndrăgostea din nou de mine, exact cum o făcuse cu mult timp în urmă. Şi acesta este cel mai minunat sentiment din lume. Câtor oameni li se

oferă această şansă? Sa ai pe cineva de care să te îndrăgosteşti într-una?

Noah nu părea să aştepte răspuns şi nici nu i-am dat vreunul.

Am petrecut următoarea oră discutând despre copii şi despre starea sănătăţii lui. N-am mai vorbit despre Jane sau despre Allie. După ce am plecat, m-am gândit totuşi la vizitele noastre, în ciuda avertismentelor medicilor, Noah părea să aibă o minte la fel de ascuţită ca întotdeauna. Nu numai că ştiuse că voi veni să-l văd, mi-am dat eu seama, dar anticipase şi motivul vizitei şi, într-o manieră tipică oamenilor din sud, a dat un răspuns problemei mele, fără ca eu să fi trebuit să-l întreb direct.

Atunci a fost momentul în care mi-am dat seama ce anume trebuie să fac.

CAPITOLUL DOI

Trebuia să-i fac din nou curte soţiei mele.

Pare atât de simplu, nu-i aşa? Ce-ar putea fi mai uşor? Mai ales că existau şi unele avantaje într-o situaţie ca a noastră. Pe de o parte, Jane şi cu mine locuiam în aceeaşi casă şi, după trei decenii împreună, nu e exact ca şi cum ar fi trebuit să o luăm de la început. Putem să rememorăm întâmplări din familia noastră, păţanii nostime din copilăria noastră, să ne punem întrebări despre ce am vrut să facem în viaţă şi dacă scopurile noastre au fost compatibile. Mai mult, defectele pe care oamenii tind să şi le ascundă în perioada de început a relaţiei lor, ne erau deja cunoscute. Bunăoară, soţia mea ştia că sforăi, aşa că nu exista niciun motiv să-i ascund lucrul acesta. În ce mă priveşte, am văzut-o cum arăta când era bolnavă de gripă şi cum îi stă părul când se scoală dimineaţa.

Date fiind aceste realităţi practice, mi-am închipuit că a câştiga din nou dragostea lui Jane va fi relativ uşor. Aveam să încerc pur şi simplu să recreez ceea ce am trăit împreună în anii noştri de început – aşa cum a făcut Noah cu Allie când îi citea. Apoi, reflectând mai profund, am ajuns încet să-mi dau seama că n-am înţeles niciodată cu adevărat ce a văzut la mine de la început. Deşi credeam despre mine că sunt o persoană responsabilă, acesta nu era genul de însuşire pe care femeile s-o considere atractivă pe vremea aceea. Mă născusem în perioada exploziei ratei natalităţii din anii de destindere ce au urmat celui de-al Doilea Război Mondial.

În anul 1971 am văzut-o prima dată pe Jane. Aveam douăzeci şi patru de ani, eram în anul doi la Facultatea de Drept a Universităţii Duke şi cei mai mulţi oameni mă considerau un băiat serios. N-am avut niciodată coleg de cameră mai mult de un

trimestru, pentru că deseori învăţam până noaptea târziu cu lumina aprinsă. Cea mai mare parte dintre foştii mei colegi păreau să privească viaţa de student ca o lume a weekendurilor, întreruptă doar de nişte cursuri plictisitoare, câtă vreme pentru mine era o perioadă de pregătire pentru viitor.

Eu eram convins că sunt un băiat serios şi Jane a fost prima persoană care mi-a spus că de fapt eram un timid. Ne-am întâlnit într-o sâmbătă dimineaţa, într-o braserie din centru. Era la începutul lunii noiembrie şi, datorită responsabilităţilor mele în calitate de colaborator la *Revista Juridică,* cursurile păreau că mă motivează în mod deosebit. Nerăbdător să încep să învăţ, m-am dus cu maşina la o braserie, sperând să găsesc un loc unde să studiez fără să fiu recunoscut sau întrerupt.

Jane a fost cea care s-a apropiat de masa mea să-mi ia comanda şi chiar şi acuma îmi amintesc perfect momentul acela. Avea părul negru strâns în coadă de cal şi ochii căprui îi erau puşi în evidenţă de culoarea uşor măslinie a pielii. Purta un şorţ bleumarin peste o rochie bleu şi am fost impresionat de felul senin în care mi-a zâmbit, de parca ar fi fost teribil de încântată că mă aşezasem în sectorul ei. Când m-a întrebat ce doresc să comand, i-am auzit felul tărăgănat de a vorbi din sud, caracteristic părţii de est a Carolinei de Nord.

Atunci nu ştiam că până la urmă vom ieşi împreună, dar îmi amintesc că a doua zi m-am întors în acelaşi loc şi am cerut aceeaşi masă. Când m-am aşezat mi-a zâmbit şi nu pot să neg că am fost încântat că părea să mă recunoască. Aceste vizite din weekend au continuat o lună, timp în care n-am purtat nicio conversaţie şi nici nu ne-am întrebat unul pe altul cum ne cheamă, dar în curând mi-am dat seama că eram încântat de fiecare dată când se apropia de masă pentru a-mi umple din nou ceaşca cu cafea. Dintr-un motiv pe care nu-l pot explica, mi se părea ca miroase a

scorţişoară.

Ca să fiu sincer, când eram tânăr, nu mă prea simţeam în largul meu în prezenţa fetelor. La liceu, n-am fost nici sportiv, nici membru al vreunui consiliu şcolar, cele două activităţi mai populare. În schimb, am fost mare amator de şah şi am înfiinţat un club, care până la urma a ajuns să cuprindă unsprezece membri. Din păcate, niciunul dintre ei nu era fată. În ciuda lipsei mele de experienţa, în anii studenţiei am reuşit să ies totuşi cu câteva fete şi m-am bucurat de compania lor cu ocazia serilor petrecute împreună. Dar, pentru că luasem hotărârea sa nu mă implic în nicio relaţie serioasă, până nu voi fi pe picioarele mele din punct de vedere financiar, n-am ajuns să o cunosc bine pe niciuna dintre aceste fete, care dispăreau repede din viaţa mea.

Cu toate acestea, după ce părăseam braseria, deseori mă trezeam gândindu-mă la chelneriţa cu coadă de cal, şi uneori chiar când mă aşteptam mai puţin. Mai mult de o data mintea mea a luat-o razna chiar la cursuri, imaginându-mi-o mergând prin amfiteatru, îmbrăcată cu şorţul ei bleumarin şi oferind lista de bucate. Aceste imagini mă stânjeneau, dar, în ciuda acestui fapt, nu eram în stare să le împiedic să reapară.

N-am idee ce s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi preluat ea iniţiativa, îmi petrecusem cea mai mare parte a dimineţii studiind şi eram înconjurat de norii de fum de ţigară ce se ridicau din separeurile celor care mâncau de prânz, când începu să toarne cu găleata. Era o ploaie rece puternică, o furtună coborâtă din munţi. Desigur, îmi luasem cu mine umbrela, anticipând o astfel de situaţie.

Când s-a apropiat de masa mea am ridicat ochii, închipuindu-mi că mi-a mai adus cafea, în schimb am constatat că şorţul îi era împăturit sub braţ. Îşi scosese panglica ce-i ţinea strânsă coada de cal, astfel încât părul îi cădea pe umeri în cascadă.

— Te superi dacă mă conduci până la maşina

mea? mă întrebă ea. N-aş vrea să mă ud şi am observat că ai umbrelă.

Era imposibil s-o refuz, aşa că mi-am adunat lucrurile, apoi i-am deschis uşa şi am păşit împreună prin băltoacele adânci ca nişte tăvi de plăcintă. Umărul ei se atingea de al meu şi în timp ce traversam, stropindu-ne, strada, sub ploaia torenţială, s-a prezentat şi mi-a spus că urma cursurile Colegiului de fete Meredith. Studia limba engleză şi spera să o predea la o şcoală după ce va absolvi. N-am zis prea multe, străduindu-mă mai mult să o feresc de ploaie. Când a ajuns la maşina ei, m-am aşteptat să urce imediat, dar s-a întors spre mine.

— Eşti un băiat timid, mi-a spus ea.

Nu ştiam prea sigur ce să-i răspund şi cred că a văzut asta pe figura mea, pentru că aproape imediat a izbucnit în râs:

— E în regulă, Wilson. Se întâmplă să-mi placă timizii.

Ar fi trebuit să mă uimească faptul că a avut iniţiativa să-mi afle numele, dar n-a fost aşa. Privind-o cum stătea în ploaie cu rimelul întinzându-i-se pe obraji, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că niciodată nu văzusem vreo fată mai frumoasă decât ea.

Soţia mea este încă frumoasă.

Desigur, acum are o frumuseţe mai blândă, mai matură. Pielea ei e delicată la atingere şi i-au apărut câteva riduri. Şoldurile i s-au mai rotunjit, talia i s-a mai împlinit, dar sunt încă bântuit de dorinţă când o văd dezbrăcându-se în dormitor.

În aceşti ultimi ani am făcut cam rar dragoste şi, când am făcut-o, ne-a lipsit spontaneitatea şi emoţia de care ne bucuram în trecut. Dar nu să facem dragoste îmi lipsea cel mai mult. Tânjeam după privirea plină de dorinţă, ce nu mai apărea de mult în ochii lui Jane, sau după o atingere, sau un gest simplu, care să mă facă să înţeleg că mă dorea

la fel de mult cum o doream şi eu. Ceva, orice, care să mă facă să simt că încă mai eram o fiinţă deosebită pentru ea.

Şi mă întrebam ce aş putea să fac să se întâmple iarăşi toate astea? Da, ştiam că trebuie să-i fac din nou curte lui Jane, dar îmi dădeam seama că nu era un lucru chiar aşa de uşor cum crezusem la început. Îmi imaginasem că familiaritatea dintre noi va simplifica lucrurile, dar, de fapt, făcea ca piedicile să fie şi mai greu de depăşit. Discuţiile noastre de la cină, bunăoară, se bazau pe rutină. Timp de câteva săptămâni după ce am vorbit cu Noah la telefon, mi-am petrecut o parte din după-amieze la birou, încercând să găsesc subiecte noi pentru conversaţiile noastre de seară, dar, când le aduceam în discuţie, întotdeauna păreau forţate şi nu duceau într-o direcţie bună. Aşa că ne întorceam la discuţiile despre copii sau despre clienţii şi funcţionarii de la firma mea de avocatură.

Viaţa noastră împreună, am început eu să realizez, intrase pe un făgaş care nu avea să ducă la reînnoirea pasiunii. De ani de zile, din cauza îndatoririlor noastre extrem de diferite aveam programe separate. În primii ani de căsătorie am petrecut ore lungi la firmă – inclusiv serile şi weekendurile – ca să mă asigur că voi fi privit ca un partener de nădejde, când avea să vină vremea să fiu promovat. Niciodată nu mi-am luat tot concediul ce mi se cuvenea. Poate că am fost prea zelos în hotărârea mea de a-i impresiona pe Ambry şi Saxon, dar cu o familie în creştere, pe care trebuia să o întreţin, nu voiam să ratez nicio ocazie. Acum realizez că urmărirea succesului în muncă, combinată cu reticenţele mele naturale, m-au ţinut departe de restul familiei şi am ajuns să cred că întotdeauna am fost un fel de străin în propria mea casă.

În timp ce eu eram prins cu serviciul, Jane se ocupa de copii. Pe măsură ce creşteau şi nevoile

lor deveneau mai numeroase, uneori mi se părea că această activitate tracasantă o transforma într-o umbră, care nu făcea decât să alerge pe lângă mine pe coridoare. Au fost ani, trebuie să admit, în care cinam mai mult separat decât împreună şi, deşi uneori acest lucru mă nedumerea, n-am făcut nimic pentru a schimba situaţia.

Poate că acest mod de viaţă ne-a uzat, dar acum când copiii nu se mai aflau aici pentru a ne dirija existenţa, părea că nu mai avem puterea de a umple golul dintre noi. Şi deşi eram nemulţumit de relaţia noastră, încercarea bruscă de a schimba rutina de zi cu zi semăna cu săparea unui tunel în piatră cu ajutorul unei linguri de supă.

Asta nu înseamnă că n-am încercat. De exemplu, în ianuarie am cumpărat o carte de bucate şi mi-am făcut obiceiul să pregătesc masa în fiecare sâmbătă seara; unele preparate, trebuie să adaug, au fost chiar originale şi delicioase. În afară de partidele de golf, la care participam regulat, am început sa alerg prin împrejurimi trei dimineţi pe săptămână, sperând să pierd puţin din greutate. Am petrecut şi câteva după-amieze la librărie, răscolind standul cu ghiduri practice, în speranţa de a afla ce altceva aş mai putea să fac. Sfatul experţilor pentru salvarea unei căsnicii? Să te concentrezi asupra celor patru A – atenţie, apreciere, afecţiune şi atracţie. Da, îmi aduc aminte că m-am gândit că aşa ceva are într-adevăr sens, aşa că mi-am îndreptat eforturile în aceste direcţii. Seara am petrecut mai mult timp cu Jane în loc să lucrez în biroul meu, i-am făcut mai des complimente şi, când vorbea despre activitatea ei zilnică, ascultam cu atenţie şi dădeam din cap când era cazul, ca să vadă că eram pe deplin interesat.

Nu trăiam cu iluzia că vreunul dintre aceste remedii ar putea să reînvie ca prin farmec pasiunea ei pentru mine şi nici nu mi-am dat un termen scurt de rezolvare. Dacă au fost necesari douăzeci şi nouă de ani pentru a ne îndepărta, ştiam că cele

câteva săptămâni de efort erau doar începutul tentativei de reapropiere. Chiar şi atunci când lucrurile s-au îmbunătăţit puţin, progresul era mai lent decât am sperat. La sfârşitul primăverii, am ajuns la concluzia că pe lângă aceste schimbări zilnice trebuie să mai fac ceva, ceva spectaculos, ceva care să-i demonstreze lui Jane că ea continua să fie, şi întotdeauna avea să fie, cea mai importantă fiinţă din viaţa mea. Atunci, într-o seară târziu, când mă uitam prin albumele noastre de familie, a început să se înfiripe ideea.

A doua zi m-am sculat plin de energie şi bune intenţii. Ştiam că va trebui să-mi duc planul la îndeplinire în mare secret şi cu metodă şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să închiriez o cutie poştală. N-am dat lovitura imediat, dar, oricum, în perioada aceea Noah a suferit o congestie cerebrală.

Nu era prima congestie cu care s-a luptat, dar aceasta era cea mai serioasă. A stat în spital aproape opt săptămâni, timp în care soţia mea s-a dedicat în întregime îngrijirii lui. Petrecea fiecare zi la spital şi serile era prea obosită şi supărată pentru a observa eforturile mele de a ne revigora relaţia. În final, Noah s-a întors la Creekside şi curând a început să-şi hrănească iar lebedele de pe heleşteu, dar întâmplarea ne-a făcut să ne gândim că nu va mai trăi mult. Am petrecut o mulţime de ore ştergând în tăcere lacrimile lui Jane şi încercând să o consolez.

Din tot ce am făcut anul acela, aceasta atitudine cred că a apreciat-o ea cel mai mult. Poate că şi statornicia pe care am dovedit-o, poate şi rezultatul eforturilor mele din ultimele câteva luni, dar indiferent ce a fost am început să observ unele dovezi de căldură din partea ei. Deşi erau sporadice, le-am asimilat cu disperare, sperând că relaţia noastră va reveni într-un fel la ceea ce a fost cândva.

Din fericire, starea sănătăţii lui Noah a

continuat să se îmbunătăţească şi, la începutul lui august, se făcea un an de la aniversarea de care uitasem. Slăbisem aproape zece kilograme de când începusem să fac jogging şi căpătasem obiceiul de a trece zilnic pe la cutia mea poştală, pentru a ridica articolele pe care le solicitasem. Lucram la proiectul meu special în timp ce mă aflam la birou, pentru a păstra secretul faţă de Jane. În plus, am hotărât să-mi iau liber cele două săptămâni de dinaintea celei de a treizecea aniversări – cea mai lungă vacanţă pe care o avusesem vreodată – cu intenţia de a-mi petrece timpul cu Jane. Având în vedere ceea ce se întâmplase anul trecut, voiam ca această aniversare să fie memorabilă.

Apoi, în seara de vineri 15 august – prima mea zi de vacanţă şi cu exact opt zile înainte de aniversare – s-a întâmplat ceva ce nici Jane, nici eu nu vom uita vreodată.

Ne relaxam amândoi în camera de zi. Eu şedeam în fotoliul meu preferat citind o biografie a lui Theodore Roosevelt, iar soţia mea răsfoia paginile unui catalog. Pe neaşteptate, Anna a năvălit pe uşa din faţă. În acea vreme ea încă mai locuia în New Bern, dar nu de mult dăduse avans pentru un apartament în Raleigh şi avea intenţia să se mute în două săptămâni, pentru a fi alături de Keith care-şi făcea primul an de rezidenţiat la Facultatea de Medicină Duke.

Deşi era foarte cald, Anna se îmbrăcase în negru. Avea câte două găuri pentru cercei în ambele urechi şi rujul ei era cu câteva nuanţe prea închis. Mă obişnuisem deja cu înclinaţia ei spre gotic, şi când s-a aşezat în faţa noastră, am văzut încă o dată ce mult semăna cu mama ei. Faţa îi era îmbujorata şi îşi strângea mâinile una într-alta ca şi cum ar fi încercat să se calmeze.

— Mami şi tati, am ceva să vă spun, începu ea.

Jane îşi îndreptă spatele şi puse catalogul deoparte. Ştiam că-şi dăduse seama din vocea Annei că avea să urmeze ceva serios. Ultima dată

când Anna acţionase în acest fel a fost când ne-a informat că se va muta cu Keith.

Ştiu, ştiu ce vreţi să spuneţi. Dar era majoră şi ce puteam să fac eu?

— Ce este, iubito? o întreba Jane.

Anna se uită când la mine, când la ea, înainte de a trage adânc aer în piept.

— Mă mărit, rosti ea în sfârşit.

*

Ajunsesem să cred că copiii nu trăiesc decât pentru plăcerea de a-şi ului părinţii, aşa că anunţul Annei nu era o excepţie.

De fapt, tot ce e legat de copii este surprinzător. Există părerea generală că primul an de căsnicie e cel mai greu, dar pentru mine şi Jane nu a fost aşa. Şi nici cel de al şaptelea an, anul presupuselor pofte în schimbare, n-a fost dificil.

Nu, pentru noi – în afară de ultimi câţiva ani, poate – cei mai solicitanţi ani au fost aceia care au urmat naşterii copiilor noştri. Se pare că există o concepţie greşită, în special printre acele perechi care doresc să aibă copii, că primul an din viaţa unui copil seamănă cu o reclamă la Hallmark, cu prunci gângurind şi părinţi calmi şi zâmbitori.

În schimb, soţia mea încă se mai referă la acea perioadă ca la „anii plini de ură”. Spune aceasta cu jumătate de gură, desigur, dar mă îndoiesc sincer că ar dori să-i retrăiască mai mult decât mine.

Prin „plini de ură” Jane înţelege că au existat momente când practic ura tot ce era în jur. Ura cum arăta şi cum se simţea. Ura femeile pe care nu le durea pieptul şi femeile pe care încă le mai încăpeau rochiile. Ura faptul că tenul îi devenise gras şi ura coşurile care-i apăruseră pentru prima dată de când ieşise din adolescenţă. Dar lipsa de somn a fost cea mai supărătoare şi nimic nu o irita mai mult decât să audă poveşti despre mame ai căror copilaşi dormeau toată noaptea. De fapt, ura pe *oricine* putea sa doarmă mai mult de trei ore în

şir şi, uneori, m-a urât şi pe mine, pentru rolul meu în toate acestea. Dar, oricum, eu nu puteam să alăptez şi, din cauza orelor îndelungate pe care le petreceam la serviciu, n-aveam altă alternativa decât să mai dorm din când în când în camera de oaspeţi, pentru a putea face faţă treburilor de la birou de a doua zi. Deşi sunt sigur că în sinea ei a înţeles acest lucru, pe atunci nu părea deloc aşa.

— Bună dimineaţa, spuneam eu când o vedeam intrând clătinându-se în bucătărie. Cum a dormit bebeluşul?

În loc să-mi răspundă, ofta îndreptându-se nerăbdătoare spre cafetieră.

— Ai stat mult timp trează? mai întrebam eu într-o doară.

— Tu n-ai rezista nicio săptămână!

Drept confirmare, tocmai atunci copilul începea sa plângă. Jane scrâşnea din dinţi, dădea cafeaua peste cap şi arăta de parcă se întreba de ce oare Dumnezeu o ura în asemenea hal.

Cu timpul, am învăţat că era mai înţelept să nu mai spun nimic.

Apoi, desigur, a avea un copil transformă relaţia fundamentală a căsătoriei. Nu mai eşti doar soţ sau soţie, eşti, de asemenea, tată sau mamă, şi toată spontaneitatea dispare. Să ieşi în oraş să cinezi? Trebuia întâi să vezi dacă părinţii ei puteau să aibă grijă de copil sau dacă e disponibilă vreo bonă. Se juca o piesă nouă la teatru? Nu vedeai niciuna timp de ani întregi. Excursii în weekend? Nici nu se putea concepe aşa ceva. Nu era timp să faci acele lucruri care ne-au ajutat la început să ne îndrăgostim – să ne plimbam şi să stăm de vorbă, petrecându-ne singuri tot timpul – şi de aceea ne-a fost foarte greu amândurora.

Totuşi, aceşti ani nu au fost în totalitate mizerabili. Când cineva mă întreabă ce înseamnă să fii părinte, răspund că e cel mai greu lucru, dar, în schimb, te învaţă ce e iubirea necondiţionată. Pentru un părinte tot ce face un copilaş este cel

mai minunat lucru pe care l-a văzut vreodată. Întotdeauna îmi voi aminti ziua în care copiii mei mi-au zâmbit pentru prima oară; cum aplaudam şi priveam lacrimile curgând pe obrajii lui Jane când făceau primii paşi şi nu există nimic mai liniştitor decât a ţine un copil adormit în braţe şi a te minuna cum de e posibil să-ţi pese atât de mult de el. Acestea sunt clipele pe care mă trezesc că mi le amintesc acum, în cele mai mici amănunte. Neplăcerile – acum pot vorbi de ele fără patimă – nu sunt altceva decât imagini îndepărtate şi nebuloase, mai mult unui vis decât realitate.

Nu, nu există o experienţă care să semene cu aceea de a fi părinte şi, în ciuda provocărilor cărora a trebuit să le facem faţă, m-am considerat binecuvântat, datorită familiei pe care am întemeiat-o.

Aşa cum am spus, am învăţat să fiu totuşi pregătit pentru surprize.

Auzind-o pe Anna, Jane a sărit de pe sofa cu un chiot de bucurie şi a luat-o imediat în braţe. Amândoi îl simpatizam foarte mult pe Keith. Când, la rândul meu, am felicitat-o şi am îmbrăţişat-o, Anna mi-a răspuns cu un zâmbet misterios.

— O, iubito, repetă Jane, asta e minunat… Cum te-a cerut de soţie?… Când?… Vreau să ştiu totul despre asta… Arată-mi inelul…

După avalanşa aceea de întrebări, am văzut-o pe soţia mea întunecându-se la faţă când Anna a început să clatine din cap:

— Nu va fi genul ăla de nuntă, mami. Trăim deja împreună şi nu vrem să facem mare tam-tam din asta. Nu e ca şi cum am avea nevoie de încă un mixer sau de un castron nou de salată.

Declaraţia ei nu m-a surprins. Anna, aşa cum am mai spus, a făcut întotdeauna cum a crezut ea de cuviinţă.

— O!… a exclamat Jane, dar înainte de a apuca

să spună ceva Anna a luat-o de mână.

— Mai e ceva, mami. Destul de important.

Anna se uită din nou prudentă când la mine, când la Jane.

— Adevărul e… ei bine, voi ştiţi cum se simte bunicul, nu-i aşa?

Am dat din cap amândoi. Ca toţi copiii mei, Anna a fost foarte ataşată de Noah.

— Şi cu congestia asta şi toate… ei bine, Keith a fost încântat că l-a cunoscut, iar eu îl iubesc mai mult decât orice…

A făcut o pauză Jane i-a strâns mâna îndemnând-o să continue.

— Ei bine, vrem să ne căsătorim cât e încă sănătos şi niciunul dintre noi nu ştie cât va mai trăi. Aşa că eu şi cu Keith am discutat despre o posibilă data şi având în vedere că el trebuie să plece la Duke peste două săptămâni pentru a-şi începe rezidenţiatul, că şi eu mă mut acolo, apoi sănătatea bunicului… ei bine, ne întrebam dacă voi doi aţi avea ceva împotrivă dacă…

Se pierduse în explicaţii, dar în final privirea ei se îndreptă spre Jane.

— Da, şopti aceasta.

Anna inspiră profund:

— Ne-am gândit să ne căsătorim sâmbăta viitoare.

Gura lui Jane luă forma unui mic „o”. Anna continua să turuie, în mod clar nerăbdătoare să ne spună totul, înainte să apucăm să o întrerupem.

— Ştiu că e aniversarea voastră – şi, desigur, e în ordine dacă veţi spune nu – dar amândoi considerăm că ar fi şi un mod minunat de a vă sărbători. Pentru tot ce aţi făcut pentru fiecare dintre noi, pentru tot ce aţi făcut pentru mine. Pare să fie cea mai bună cale. Vreau să spun că dorim ceva uşor de organizat, cum ar fi căsătoria la starea civila şi, poate, o cină în familie. Nu vrem cadouri şi nimic deosebit. Vă deranjează?

De îndată ce am văzut expresia de pe faţa lui

Jane, am ştiut care-i va fi răspunsul.

CAPITOLUL TREI

La fel ca Anna, eu şi Jane nu am avut o perioadă de logodnă prea îndelungata. După ce am absolvit Facultatea de Drept, am început să lucrez ca asociat la Ambry & Saxon, pentru că Joshua Tundle nu-şi făcuse niciun partener. Era asociat ca şi mine şi birourile noastre se aflau pe hol, vizavi unul de celalalt. Originar din Pollocksville – un cătun mic, cam la 20 de kilometri sud de New Bern – a urmat Universitatea Carolina de Est şi, în primul an, mă întreba deseori dacă reuşeam să mă adaptez la modul de viaţă dintr-un oraş atât de mic. Nu era, am mărturisit eu, exact ceea ce îmi imaginasem. În perioada studenţiei, întotdeauna mi-am închipuit că voi lucra într-un oraş mare, precum părinţii mei, dar am sfârşit prin a accepta un serviciu în oraşul natal al lui Jane.

M-am mutat aici pentru ea, dar nu pot să spun că am regretat vreodată această hotărâre. New Bern nu are universitate sau un centru de cercetare, dar ceea ce-i lipseşte în mărime e suplinit prin pitoresc. Se găseşte cam la 145 de kilometri sud-est de Raleigh, pe câmpie, în ţinuturile aflate între păduri de pin comun şi râuri late şi leneşe. Apele sălcii ale râului Neuse scaldă periferia oraşului şi-şi schimba culoarea aproape la fiecare oră, de la cenuşiu metalic în zori, la albastru în după-amiezele însorite, apoi la cafeniu când soarele coboară spre asfinţit. Noaptea, e un şuvoi de cărbune lichid.

Biroul meu se află în centru, lângă cartierul istoric şi după masa de prânz mă plimb uneori în tihnă prin faţa caselor străvechi. New Bern a fost fondat în 1710 de către coloniştii elveţieni şi palatini, făcând din el al doilea oraş ca vechime din Carolina de Nord. La început, când m-am mutat aici, o mare parte dintre clădirile istorice erau dărăpănate şi abandonate. În ultimii treizeci

de ani însă, această situaţie s-a schimbat. Unul după altul, noii proprietari au început să restaureze aceste reşedinţe, redându-le gloria iniţială, aşa că acum un tur pe trotuarele din faţa lor trezeşte oricui sentimentul că reînnoirea este posibilă, la vremea şi în locul în care ne aşteptăm mai puţin. Cei interesaţi de arhitectură pot vedea la ferestre sticla lucrată manual, uşi vechi şi preţioase armături de alamă şi în interior lambriuri sculptate tot de mână, ce se asortează cu duşumelele de brad. Verande graţioase se deschid spre străzile înguste, ducându-te cu gândul la vremea când oamenii stăteau afară la lăsarea întunericului, pentru a se bucura de adierea vântului de seară. Străzile sunt umbrite de stejari şi sângeri, iar primăvara explodează inflorescenţa a mii de azalee. Pur şi simplu e cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată.

Jane a crescut la periferia oraşului, într-un fost conac de pe o plantaţie, construit cu aproape două sute de ani în urmă. Noah îl restaurase în anii următori celui de-al Doilea Război Mondial şi a fost foarte meticulos în această întreprindere, astfel încât, ca multe alte clădiri istorice din oraş, avea un aspect de o grandoare ce nu făcuse decât să se accentueze cu trecerea timpului.

Vizitez din când în când această reşedinţă străveche. Trec pe acolo după serviciu sau în drum spre magazine; altădată mă duc în mod special. Acesta e unul dintre secretele mele, pentru că nu i-am spus lui Jane. Deşi sunt convins că nu s-ar supăra, e totuşi plăcerea mea tainica de a şti numai eu de aceste vizite. Vizitele aici mă fac să mă simt într-un mediu plin de mister, dar şi în rând cu lumea, de vreme ce fiecare are secretele lui, inclusiv soţia mea. Privind această proprietate, mă întreb adesea care poate fi taina ei.

O singură persoană ştie de vizitele mele. Numele lui e Harvey Wellington şi e un negru cam de vârsta mea, care locuieşte într-o casă mică

acoperită cu şindrilă aflată lângă conac. Unul sau mai mulţi membri ai familiei lui au locuit acolo încă din secolul trecut şi mai ştiu că el e pastorul bisericii baptiste locale. A fost întotdeauna foarte apropiat de cei din familia lui Jane şi mai ales de Jane, dar, de când Allie şi cu Noah s-au mutat la Creekside, cea mai mare parte dintre contactele noastre s-au limitat la felicitări de Crăciun, pe care ni le trimitem anual. De câte ori vin aici, îl văd stând pe veranda cam părăginită a casei lui, dar, din cauza distanţei, mi-e imposibil să-mi dau seama la ce se gândeşte când mă vede.

Rareori intru în casa lui Noah. Ferestrele au fost acoperite cu scânduri când el şi Allie s-au mutat la Creekside, iar mobila, învelită cu pânză albă, seamănă cu nişte fantome de Halloween. Prefer să mă plimb pe terenul din jur. Rătăcesc de colo-colo pe aleea pentru maşini acoperită cu pietriş; merg de-a lungul gardului, atingând stâlpii; mă îndrept spre spatele casei, pe unde trece râul. Acesta se îngustează aici mai mult decât în centru şi sunt momente când apa e complet liniştită, iar cerul se reflectă în ea ca într-o oglindă. Uneori stau pe marginea râului, privind apa şi ascultând adierea ce mişcă blând frunzele de deasupra capului meu.

Câteodată mă trezesc stând sub spalierul pe care Noah l-a construit după ce s-a căsătorit. Allie iubise florile, aşa că Noah a plantat o întreagă grădină de trandafiri, sub forma unor inimi concentrice, vizibile de la fereastra dormitorului şi care înconjura o fântână cu trei niveluri suprapuse. A mai instalat nişte reflectoare, ca florile să poată fi admirate şi pe întuneric, iar efectul era splendid. Spalierul făcut de mână dădea spre grădină şi, cum Allie fusese artistă, acestea apăreau în câteva tablouri pictate de ea – picturi care dintr-un motiv oarecare păreau că degajă o umbră de tristeţe, în ciuda frumuseţii lor. Acum, grădina de trandafiri era în paragină şi se sălbăticise, spalierul era vechi şi crăpat, dar tot mai sunt emoţionat când mă aflu

în faţa lor. Ca şi atunci când a renovat casa, Noah a depus un mare efort să facă din grădină şi din spalier ceva unic; adesea mă întind să văd mai bine sculpturile sau, pur şi simplu, să privesc trandafirii, sperând, probabil, să mă molipsesc şi eu de talentul artistic care m-a ocolit mereu.

Vin aici pentru că acest loc este special pentru mine. De fapt, aici mi-am dat seama pentru prima dată că sunt îndrăgostit de Jane şi, cu toate că ştiu că viaţa mea s-a îmbunătăţit din această cauză, trebuie să admit că şi acum mi se pare învăluit în mister felul cum s-a întâmplat.

În mod sigur, n-am avut intenţia să mă îndrăgostesc de ea când am condus-o la maşină, în acea seară ploioasă din 1971. De-abia o cunoşteam, dar stând sub umbrelă şi privind-o apoi cum pleacă, am fost sigur că voiam s-o revăd. Câteva ore mai târziu, în aceeaşi seară, în timp ce învăţam, cuvintele ei continuau să-mi răsune în minte.

„E în regulă, Wilson. Se întâmplă să-mi placă timizii."

Nemaiputându-mă concentra, am pus deoparte cartea şi m-am ridicat de la birou. N-am nici timpul, nici dorinţa de a înfiripa o relaţie, îmi spuneam, şi, după ce m-am învârtit prin cameră gândindu-mă la programul meu încărcat şi la dorinţa de a fi independent din punct de vedere financiar, am luat hotărârea să nu mai merg la braseria unde lucra. N-a fost o hotărâre uşor de luat, dar e corectă, reflectam eu şi mi-am impus să nu mă mai gândesc la acest subiect.

În săptămâna ce a urmat, am învăţat la bibliotecă, dar aş minţi dacă aş spune că n-am mai văzut-o pe Jane. În fiecare noapte mă trezeam retrăind scurta noastră întâlnire: părul ei desfăcut în cascadă, ritmul vioi al vocii, privirea răbdătoare în timp ce stăteam în ploaie. Şi cu cât mă străduiam să nu mă mai gândesc la ea, cu atât mai

puternice deveneau imaginile. Ştiam că nu voi mai putea rezista încă o săptămână, aşa că sâmbătă dimineaţa, m-am trezit căutându-mi cheile.

Nu m-am dus la braserie ca s-o invit în oraş. Mai degrabă, am mers să-mi dovedesc mie însumi că nu fusese nimic altceva decât o pasiune de moment. „E o fată oarecare, îmi spuneam eu, şi când am s-o văd, îmi voi da seama că într-adevăr n-are nimic deosebit.” În timp ce-mi parcam maşina, aproape mă convinsesem de asta.

Ca de obicei, localul era aglomerat şi, croindu-mi drum spre separeul meu obişnuit, m-am strecurat pe lângă un grup de bărbaţi care plecau. Masa fusese ştearsă de curând şi, după ce m-am aşezat, am folosit un şerveţel de hârtie pentru a o usca mai bine, înainte de a-mi deschide manualul.

Cu capul plecat, tocmai căutam capitolul care mă interesa, când mi-am dat seama că se apropia cineva. M-am prefăcut că nu observ, până când s-a oprit lângă masă, dar ridicând privirea am descoperit că nu era Jane. În locul ei era o femeie de vreo patruzeci de ani, cu un carnet pentru comenzi în buzunarul de la şorţ şi un pix după ureche.

— Doriţi cafea în dimineaţa asta? mă întrebă ea. Avea un comportament eficient şi energic, care lăsa să se înţeleagă că lucra probabil aici de ani de zile şi mă minunam cum de n-o observasem până atunci.

— Da, vă rog.

— Mă întorc într-un minut, ciripi ea, lăsându-mi o listă de bucate.

De îndată ce a plecat, mi-am aruncat ochii în jur şi am zărit-o pe Jane cărând farfurii din bucătărie spre un alt grup de mese din partea cea mai îndepărtată a sălii. Am privit-o o clipă, întrebându-mă dacă şi-a dat seama că am venit, dar ea era foarte concentrată la ce avea de făcut şi nu privea spre mine. De la distanţă, nu era nimic magic în felul în care stătea şi se mişca şi m-am trezit oftând

uşurat, convins că scăpasem de fascinaţia ciudată ce mă chinuise atât de mult în ultima vreme.

Cafeaua a sosit şi eu am comandat restul. Absorbit din nou de manualul meu, citisem cam o jumătate de pagină, când i-am auzit glasul:

— Bună, Wilson. Când am ridicat ochii, Jane zâmbea. Nu te-am mai văzut weekendul trecut, a continuat ea cu dezinvoltură. Am crezut că te-am speriat şi ai dat bir cu fugiţii.

Am înghiţit, incapabil să vorbesc, gândindu-mă că era chiar mai drăguţă decât îmi aminteam. Nu ştiu cât timp am privit-o fără să spun nimic, dar a fost destul de mult pentru ca pe faţa ei să apară o expresie foarte îngrijorată.

— Wilson? Te simţi bine? mă întrebă ea.

— Da, am răspuns eu, dar, ciudat, n-am fost în stare să găsesc nimic altceva de adăugat.

După o clipă, a dat din cap uimită.

— Ei… asta e bine. Regret că nu te-am văzut când ai intrat. Te-aş fi chemat să te aşezi în sectorul meu. Pentru mine, tu eşti cel mai apropiat de noţiunea de client obişnuit.

— Da, am repetat eu. Chiar în momentul acela ştiam că răspunsul meu n-avea niciun sens, dar era singurul cuvânt pe care eram în stare să-l rostesc în prezenţa ei.

A aşteptat totuşi să mai adaug ceva. Şi, pentru că am tăcut, am observat o umbră de dezamăgire pe chipul ei.

— Văd că eşti ocupat, a spus ea în sfârşit făcând un semn spre cartea mea. Am vrut doar să vin să te salut şi să-ţi mulţumesc încă o dată pentru că m-ai condus la maşină. Poftă bună la micul dejun!

Era gata să se întoarcă, înainte ca eu să fiu capabil să rup vraja ce părea că mă învăluise.

— Jane? mi-a scăpat totuşi.

— Da?

Mi-am dres glasul:

— Poate că aş putea să te mai conduc din nou la

maşină, cândva. Chiar dacă nu plouă.

M-a studiat un moment, înainte de a răspunde:

— Ar fi drăguţ, Wilson.

— Poate chiar astăzi, mai târziu?

Ea zâmbi:

— Sigur.

Când s-a întors, am rechemat-o:

— Şi, Jane?

De data asta mi-a aruncat o privire peste umăr:

— Da?

În sfârşit, înţelegând motivul real pentru care am venit, mi-am pus ambele palme pe manual, încercând să-mi extrag puterea dintr-o lume familiară mie.

— Ţi-ar plăcea să cinăm împreună în acest weekend?

Părea amuzată că îmi luase atât de mult timp pentru a pune întrebarea.

— Da, Wilson, răspunse ea. Mi-ar plăcea foarte mult.

E greu de crezut că mă aflu aici, cu peste trei decenii mai târziu, stând împreuna cu fiica noastră şi discutând despre nunta ei.

Dorinţa surprinzătoare a Annei de a avea o nuntă simplă a fost întâmpinată cu o linişte totală. La început Jane păru ca lovita de trăsnet, dar apoi, venindu-şi în fire, începu să dea din cap, şoptind cu o insistenţă crescândă:

— Nu, nu, nu…

Privind în urmă, reacţia ei nu era neaşteptată. Presupun că unul dintre momentele pe care o mamă le aşteaptă cel mai mult în viaţă este acela când i se mărită fata. Pentru această ocazie o întreagă industrie a fost creată şi e absolut normal ca majoritatea mamelor să-şi facă speranţe în legătură cu modul în care se desfăşura nunta. Ideile Annei erau complet diferite de ceea ce dorea Jane pentru fiicele ei şi, cu toate că era nunta Annei, soţia mea nu voia să-i fie înşelate

aşteptările, mai mult decât se întâmplase cu ea în trecut.

Pe Jane n-o deranja faptul ca Anna şi Keith se căsătoreau de aniversarea noastră – mai mult decât oricine, ea cunoştea starea sănătăţii lui Noah, iar Anna şi Keith se mutaseră împreună de câteva săptămâni – dar nu-i plăcea ideea de a fi căsătoriţi de un judecător de pace. Nu era încântată nici de faptul că nu mai erau decât opt zile pentru pregătirile necesare şi că Anna intenţiona să organizeze o petrecere restrânsă.

Stăteam fără să scot o vorbă, în timp ce negocierile începeau să devină tot mai serioase. Jane spuse:

— Ce părere ai de familia Sloan? Li s-ar rupe inima dacă nu i-ai invita. Sau de John Peterson? Ţi-a fost profesor de pian ani mulţi şi ştiu cât de mult îl placi şi tu.

— Dar nu e mare scofală, repeta Anna. Keith şi cu mine trăim deja împreună. Multă lume se poartă ca şi cum am fi deja căsătoriţi.

— Dar ce spui de fotograf? Sunt sigură că ai vrea nişte fotografii de la nuntă.

— Sunt convinsă că o mulţime de persoane vor veni cu aparatele proprii, replică Anna. Sau ai putea să ne fotografiezi chiar tu. Ne-ai făcut mii de fotografii de-a lungul anilor.

Jane a clătinat din cap şi s-a lansat într-un discurs pasionat despre ce înseamnă cea mai importantă zi din viaţă, la care Anna răspunse că nunta tot va fi şi fără toate aceste aranjamente. Nu se declanşase chiar un conflict, dar era clar că ajunseseră într-un impas. Am obiceiul să respect părerea lui Jane în cele mai multe probleme de acest fel, în special când e vorba de fiicele noastre, dar acum mi-am dat seama că trebuia să intervin, astfel că mi-am îndreptat spatele pe canapea.

— Poate ca există totuşi o cale de mijloc, am exclamat eu.

Anna şi cu Jane s-au întors pentru a mă privi.

— Am înţeles că vrei neapărat să te măriţi weekendul următor, m-am adresat eu Annei, dar te-ar deranja dacă am invita câteva persoane în plus în afară de familia noastră? Şi daca vă ajutăm şi noi la organizarea nunţii?

— Nu cred să avem destul timp pentru ceva de felul acesta… începu Anna.

— Dar nu te superi dacă am încerca?

Negocierile au continuat încă o oră şi în final s-a ajuns la câteva compromisuri. Părea că Anna e surprinzător de încântata de ceea ce spuneam eu. Cunoştea un pastor, ne-a mărturisit ea, care era sigură că ar fi de acord să oficieze ceremonia în weekendul următor. Janne părea fericită şi uşurata, pe măsură ce planurile începură să prindă contur.

Între timp, mă gândeam nu numai la nunta fiicei mele, dar şi la cea de a treizecea aniversare a căsătoriei noastre. Acum, aniversarea – pe care sperasem să o fac memorabilă – şi nunta urmau să aibă loc în aceeaşi zi şi din cele două evenimente ştiam care se contura a fi cel mai important.

Căminul în care locuim eu şi Jane se afla pe malul râului Trent, ce curge la aproape opt sute de metri distanţă în spatele grădinii noastre. Noaptea, ies uneori în pridvor şi privesc undele line scăldate de lumina lunii. În funcţie de vreme sunt momente când râul semăna cu o fiinţă vie.

Spre deosebire de conacul lui Noah, casa noastră n-are verandă în faţă. A fost construită într-o perioadă în care aerul condiţionat şi televizorul deschis ţineau oamenii înăuntru. Când a intrat pentru prima oară în această casă, Jane şi-a aruncat ochii pe ferestrele din spate şi a hotărât că, dacă nu putea să aibă verandă, cel puţin să aibă un pridvor. A fost prima dintr-un şir de modificări care până la urmă au transformat casa în ceea ce putem să numim acum un cămin confortabil.

După ce a plecat Anna, Jane s-a aşezat pe sofa, privind uşile glisante cu geam ce dădeau spre

pridvor. Nu eram în stare să-i descifrez expresia, dar înainte de-a apuca s-o întreb la ce se gândeşte, s-a ridicat brusc şi a ieşit afară. Recunoscând că seara a fost realmente stresantă, m-am dus la bucătărie şi am destupat o sticlă cu vin. Jane n-a fost niciodată o mare băutoare, dar îi făcea plăcere un pahar de vin din când în când, şi am considerat că această seară pare să fie o ocazie potrivită.

Cu paharul în mână, am ieşit şi eu în pridvor. Afară, noaptea fremăta de orăcăitul broaştelor şi de ţârâitul greierilor. Luna încă nu răsărise şi dincolo de râu puteam să văd strălucind luminile galbene ale vilelor din jur. Vântul începuse să adie uşor şi se auzea clinchetul slab al clopoţeilor, pe care Leslie ni-i dăruise de Crăciun.

În rest, era linişte. În lumina slabă din pridvor, profilul lui Jane îmi amintea de o statuie grecească şi m-a surprins din nou cât de mult semăna acum cu fata pe care o văzusem pentru prima dată, cu mult timp în urmă. Privindu-i pometii înalţi şi buzele pline, eram încântat că fetele noastre îi semănau mai mult ei decât mie şi că a venit vremea ca una dintre ele să se mărite. De aceea, mă aşteptam să radieze de bucurie. Totuşi, când m-am apropiat, am fost uimit să constat că plânge.

Am ezitat, sprijinindu-mă de balustrada pridvorului şi întrebându-mă dacă aş face o greşeală apropiindu-mă de ea. Totuşi, înainte de-a mă hotărî, Jane mi-a sesizat prezenţa şi m-a privit peste umăr:

— A, salut! îmi spuse ea suflându-şi nasul.

— Te simţi bine? am întrebat-o eu.

— Da. Apoi a dat din cap. Vreau să spun, nu. De fapt, nu sunt prea sigură cum mă simt.

M-am apropiat de ea şi am pus paharul cu vin pe balustrada, în întuneric, paharul părea plin cu ulei.

— Mulţumesc, zise ea. După ce a luat o gură, a tras adânc aer în piept şi a privit dincolo de râu. E ceva atât de tipic pentru Anna, continuă ea în

sfârşit. Cred că n-ar trebui să fiu surprinsă, dar…

Se depărtă puţin, punând vinul de-o parte.

— Am crezut că-ţi place de Keith, am comentat eu.

— Îmi place, dădu ea din cap. Dar, numai o săptămână pentru pregătiri? Nu ştiu de unde-i vin ideile astea. Dacă avea intenţia să facă aşa ceva, nu înţeleg de ce n-a fugit cu el, să se mărite în altă parte.

— Ţi-ar fi plăcut să fi făcut aşa?

— Nu. Aş fi fost foarte supărată pe ea.

Am zâmbit. Jane a fost întotdeauna sinceră.

— Doar că sunt atât de multe de făcut, continuă ea, şi n-am idee cum vom reuşi să rezolvăm totul. Nu spun că nunta trebuia să aibă loc în sala de recepţie de la Plaza, totuşi cred că ar trebui să aibă un fotograf. Sau pe unii dintre prietenii ei.

— Totuşi, ea n-a fost de acord cu asta.

Jane ezită, alegându-şi cu grija cuvintele:

— Nu cred că realizează cât de des îşi va aminti această zi, a căsătoriei. Se poartă ca şi cum n-ar fi mare lucru.

— Îşi va aminti de ea întotdeauna, indiferent ce întorsătură vor lua lucrurile, am comentat eu cu blândeţe.

Jane şi-a închis ochii o vreme.

— Tu nu înţelegi, reluă ea.

Deşi n-a mai adăugat nimic, ştiam exact ce voia să spună.

Era foarte simplu, Jane nu voia ca Anna să facă aceeaşi greşeală pe care o făcuse ea.

Soţia mea a regretat întotdeauna felul în care ne-am căsătorit noi şi ştiu că eu sunt vinovat de asta. Am avut nunta pe care am dorit-o eu şi, cu toate că îmi recunosc vina, părinţii mei au jucat un rol important în această hotărâre.

Părinţii mei, spre deosebire de majoritatea locuitorilor ţării noastre, au fost atei şi m-au educat în acest spirit. Pe măsură ce creşteam, îmi aduc aminte că biserica şi ritualurile ei misterioase

despre care citeam uneori mă făceau curios, dar religia era ceva despre care n-am discutat niciodată cu familia mea. Problema aceasta nu s-a ridicat niciodată când mâncam împreună şi, deşi au fost situaţii când mă simţeam deosebit de ceilalţi copii din vecini, nu era ceva asupra căruia să stărui prea mult.

Acum simt altfel. Privesc credinţa creştină ca pe cel mai mare dar ce mi-a fost oferit vreodată şi nu voi mai insista asupra acestui lucru, decât atâta cât să mărturisesc că, uitându-mă în urmă, cred că întotdeauna am ştiut că din viaţa mea lipsea ceva. Anii pe care i-am petrecut cu Jane au dovedit-o. Ca şi părinţii ei, Jane e foarte credincioasa şi ea a fost cea care a început să mă ducă la biserică. De asemenea, a cumpărat o Biblie din care citeam amândoi seara şi tot ea a răspuns primelor mele întrebări ridicate de mine.

Totuşi, acest lucru nu s-a întâmplat decât după ce ne-am căsătorit.

Dacă între noi a existat un motiv de tensiune în perioada logodnei, acesta s-a datorat lipsei mele de credinţă şi sunt sigur că au fost momente în care ea s-a întrebat dacă ne potrivim. Mi-a spus că, dacă n-ar fi fost sigură că până la urmă îl voi accepta pe Iisus Hristos Mântuitor, nu s-ar fi căsătorit cu mine. Ştiam că atitudinea Annei a răscolit amintiri dureroase, pentru că lipsa mea de credinţă a fost cea care ne-a făcut să ne căsătorim doar la primărie. La vremea aceea simţeam că o cununie religioasa m-ar face să par un ipocrit.

A mai fost şi un alt motiv pentru care ne-am căsătorit la starea civilă, şi nu la biserică, un motiv care era legat de mândria mea. N-am vrut ca părinţii lui Jane să suporte cheltuielile unei nunţi tradiţionale la biserică, chiar dacă-şi puteau permite lucrul acesta. Acum, în calitate de părinte, consider un astfel de gest ceea ce şi este – un cadou –, dar pe atunci credeam că numai eu singur ar trebui să fiu responsabil pentru orice cheltuieli.

Dacă nu eram în stare să suport financiar o ceremonie corespunzătoare, argumentam eu, atunci n-o vom face.

La ora aceea, nu puteam să-mi permit o petrecere de nuntă. Eram nou la firmă şi aveam un salariu rezonabil, dar făceam tot ce puteam pentru a economisi banii necesari pentru o casă. Deşi am putut să ne cumpărăm prima noastră locuinţă la nouă luni după ce ne-am căsătorit, acum nu cred că merita totuşi un astfel de sacrificiu. Austeritatea, am învăţat eu, are propriile ei costuri, pe care câteodată le plăteşti toată viaţa.

Ceremonia noastră s-a terminat în mai puţin de zece minute; nici măcar o singură rugăciune n-a fost rostită. Eu purtam un costum cenuşiu-închis; Jane era îmbrăcată cu o rochie galbenă şi avea o gladiolă prinsă în păr. Părinţii ei ne priveau de pe treptele de mai jos de noi şi ne-au trimis o sărutare şi o fluturare de mână. Ne-am petrecut luna de miere într-un han straniu din Beaufort şi, cu toate că ei i-a plăcut enorm patul arhaic cu baldachin, unde am făcut dragoste pentru prima oară, am rămas acolo mai puţin de un weekend, pentru că eu a trebuit să mă întorc la birou luni dimineaţa.

Nu acesta era genul de nuntă la care visase Jane când era fată. Acum ştiu asta. Ce şi-ar fi dorit ea era tocmai ce o îndemna acum pe Anna să facă. Să fie o mireasă strălucitoare pe care s-o conducă tatăl ei la altar şi să aibă parte de o ceremonie oficiată de un preot, cu familia şi prietenii în jur. Apoi o petrecere cu mâncare, cu tort şi flori pe fiecare masă, unde mireasa şi mirele pot primi felicitări de la cei dragi. Poate chiar şi muzică, în ritmul căreia mireasa să poată dansa cu proaspătul ei soţ şi cu tatăl care a crescut-o, în timp ce ceilalţi privesc cu bucurie în ochi.

Aceasta era ceea ce ar fi vrut Jane.

CAPITOLUL PATRU

Sâmbătă dimineaţa, la o zi după anunţul Annei, era o căldură înăbuşitoare când am lăsat maşina în parcarea de la Creekside. Ca în cele mai multe oraşe din sud, în New Bern luna august face ca ritmul vieţii să încetinească. Oamenii conduc mult mai prudent, luminile semafoarelor par să rămână pe roşu mai mult timp decât de obicei şi cei care merg pe jos îşi folosesc energia doar pentru a-şi mişca picioarele, de parcă ar participa la o întrecere cine merge mai încet.

Jane şi Anna plecaseră deja. Noaptea trecută, după ce am intrat în casă, Jane s-a aşezat la masa din bucătărie şi a început să noteze tot ce avea de făcut. Deşi nu se iluziona că va fi în stare să rezolve totul, a umplut totuşi trei pagini, înregistrând sarcinile pe fiecare zi a săptămânii ce urma.

Jane a fost întotdeauna o bună organizatoare. Dacă se iniţia o colectă de fonduri pentru activitatea cercetaşilor sau se organiza o tombolă la biserică, soţia mea era de obicei prima persoană care se oferea ca voluntară. Deşi de multe ori această activitate îi depăşea forţele – avea acasă trei copii, angajaţi la rândul lor în diverse activităţi – nu refuza niciodată acest gen de sarcini. Amintindu-mi cât de istovită era deseori, mi-am propus să-i solicit cât mai puţin din timpul ei în săptămâna ce urma.

Grădina din spatele clădirii Creekside era împrejmuită cu gard viu şi invadată de azalee. După ce am trecut prin clădire – eram sigur că Noah nu se află în cameră – am apucat-o pe cărarea întortocheată acoperită cu pietriş, spre heleşteu.

Descoperindu-l pe Noah, am dat mirat din cap văzând că, în ciuda căldurii, e îmbrăcat cu puloverul lui albastru. Numai lui Noah putea să-i

fie frig într-o astfel de zi.

Tocmai terminase de hrănit lebăda, care rămăsese înotând în cercuri strânse în faţa lui. Când m-am apropiat, l-am auzit vorbindu-i, dar n-am înţeles ce-i spunea. Lebăda părea să aibă o încredere totala în el. Odată, Noah mi-a spus că uneori aceasta se odihnea chiar la picioarele lui, deşi eu personal n-am văzut aşa ceva.

— Bună, Noah, l-am salutat eu.

A fost un adevărat efort să-şi întoarcă capul.

— Bună, Wilson. A ridicat o mână. Mulţumesc că ai trecut pe aici.

— Cum te simţi?

— Ar putea fi şi mai bine, dar ar putea fi şi mai rău, mi-a răspuns el.

Deşi veneam des pe aici, uneori Creekside mă deprima, pentru că părea plin de oameni părăsiţi încă din timpul vieţii. Medicii şi asistentele ne-au spus că Noah e norocos, fiindcă are frecvent vizitatori, dar mulţi alţii îşi petreceau zilele uitându-se la televizor, pentru a scăpa de singurătatea anilor de pe urmă. Noah îşi mai petrecea serile şi recitind poezii celorlalţi locatari de aici. Era îndrăgostit de poemele lui Walt Whitman şi *Fire de iarbă* se afla întotdeauna pe bancă lângă el. Rareori mergea undeva fără acest volum şi cu toate că atât eu, cât şi Jane am citit cândva cartea, trebuie să admit că nu înţeleg de ce găsea el aceste poeme atât de pline de semnificaţii.

Uitându-mă la el, am descoperit din nou cât de trist era să vezi un om ca Noah îmbătrânind. Mult timp nu mi l-am imaginat într-o astfel de postură, dar acum când îi auzeam respiraţia, îmi amintea de aerul ce ieşea dintr-un vechi acordeon. Nu-şi putea mişca mâna stângă, o consecinţă a congestiei cerebrale de care suferise în primăvară. Noah fusese învins şi, pe când eu ştiam de mult că va veni şi clipa aceasta, se pare că şi el îşi dăduse în sfârşit seama.

Se uita la lebădă şi urmărindu-i privirea am

recunoscut şi eu pasărea după pata neagră de pe piept. Aceasta semăna cu o aluniţă mai mare, sau cu un semn din naştere, sau cu un cărbune pe zăpadă – o încercare a naturii de a rupe echilibrul perfecţiunii. În unele perioade ale anului, puteau fi văzute pe apă mai multe lebede, dar aceasta n-a plecat niciodată nicăieri. Am văzut-o plutind pe heleşteu chiar şi iarna, când temperatura scădea şi celelalte lebede migraseră demult, mai departe spre sud. Odată, Noah mi-a spus de ce această lebădă nu pleacă niciodată nicăieri şi chiar această explicaţie era unul dintre motivele pentru care medicii îl considerau maniac.

Aşezându-mă lângă el, i-am povestit ce s-a întâmplat noaptea trecută cu Anna şi cu Jane. Când am terminat, Noah mi-a aruncat o privire însoţită de un vag zâmbet atoateştiutor.

— Jane a fost surprinsă? m-a întrebat apoi.

— Cine n-ar fi fost?

— Şi vrea ca lucrurile să decurgă într-un anumit fel?

— Da, am răspuns eu, apoi i-am vorbit despre planurile pe care le-a întocmit pe masa din bucătărie, înainte de a-i expune propria mea idee, ceva ce cred că lui Jane i-a scăpat.

Cu mâna sănătoasa Noah m-a bătut uşor pe genunchi, ca şi cum mi-ar fi dat aprobarea.

— Ce spui de Anna? m-a întrebat el. Ea ce face?

— E bine. Nu cred că reacţia lui Jane a surprins-o.

— Dar Keith?

— Şi cu el totul e în ordine. Cel puţin din ce spune Anna.

Noah a dat din cap.

— O tânără pereche minunată, ăştia doi. Amândoi au inimi de aur. Mă fac să-mi amintesc de mine şi de Allie.

Am zâmbit.

— Am să-i spun ce-ai zis. Se va bucura.

Am rămas tăcuţi până ce Noah în sfârşit arătă spre apă.

— Ştiai că lebedele formează cupluri pe viaţă? mă întrebă el.

— Credeam că e doar o legendă.

— E adevărul, insistă el. Allie spunea întotdeauna că e unul dintre cele mai romantice lucruri pe care le-a auzit vreodată. Pentru ea aceasta dovedea că iubirea e cea mai puternică forţă de pe pământ. Înainte de a ne căsători, a fost logodită cu altcineva. Ştiai, nu?

Am dat afirmativ din cap.

— Mi-am închipuit. Oricum, a venit la mine fără să-i spună logodnicului ei, iar eu am luat-o într-o barcă şi am dus-o într-un loc unde am văzut mii de lebede adunate laolaltă. Parcă s-ar fi aşternut un strat de zăpadă pe apă. Ţi-am povestit vreodată asta?

Am dat din nou din cap. Deşi nu fusesem şi eu acolo, imaginea era vie în mintea mea, ca şi cea a lui Jane care îmi vorbea des despre această întâmplare minunându-se.

— După aceea, n-au mai revenit niciodată în aceeaşi formaţie, murmură el. Întotdeauna erau câteva pe heleşteu, dar niciodată ca în ziua aceea. Pierdut în amintiri, făcu o pauză. Dar, oricum, lui Allie îi plăcea să mergem acolo. Îi plăcea să le dea de mâncare celor rămase şi adesea îmi arăta perechile. „Uite una, zicea ea, şi mai uite una. Nu e minunat cum rămân pentru toată viaţa împreună?” Faţa lui Noah se zbârci într-un surâs maliţios. Cred că era felul ei de a mă atenţiona să-i rămân credincios.

— Nu cred că avea de ce să-şi facă griji în privinţa asta.

— Nu? întreba el.

— Cred că tu şi cu Allie aţi fost făcuţi unul pentru altul.

Zâmbi cu nostalgie.

— Da, rosti în final, aşa a fost. Dar a trebuit să

ne străduim şi noi. Am avut şi noi perioadele noastre dificile.

Poate că se referea la boala Alzheimer. Şi cu mult înainte de aceasta, la moartea unuia dintre copiii lor. Au mai fost şi altele, dar acestea erau întâmplările despre care încă îi era greu să vorbească.

— Dar tu ai făcut ca totul să pară atât de uşor, am protestat eu.

Noah clătină din cap.

— Însă n-a fost. Nu întotdeauna. Toate acele scrisori pe care obişnuiam să i le scriu au fost un mod de a-i aminti nu numai ce simt pentru ea, dar şi jurămintele de credinţă pe care ni le-am făcut odată unul altuia.

Mă întrebam dacă încerca să-mi amintească de vremea când mi-a sugerat să fac şi eu acelaşi lucru cu Jane, dar n-am zis nimic, în schimb, am adus în discuţie ceva ce intenţionasem să-l întreb:

— A fost greu pentru tine şi pentru Allie, după ce copiii au plecat de acasă?

Noah îşi rezervă o clipă de gândire înainte de a răspunde:

— Nu ştiu dacă „greu” e cuvântul potrivit, dar a fost „altfel”.

— Cum aşa?

— În primul rând a fost linişte. O linişte palpabilă. Allie picta în studioul ei, iar mie nu-mi rămăsese altceva de făcut decât să-mi pierd vremea trebăluind pe lângă casă. Cred că atunci am început să vorbesc singur, din lipsa unui interlocutor.

— Cum a reacţionat Allie, când nu i-a mai avut pe copii prin preajmă?

— Ca şi mine. Cel puţin la început. Copiii fuseseră viaţa noastră vreme îndelungată şi întotdeauna mai rămâne ceva în urmă, când situaţia se schimbă. Dar, odată depăşită perioada, cred că a început să se bucure de faptul că eram din nou singuri.

— Cât timp a durat perioada asta? l-am mai întrebat.

— Nu ştiu. Poate câteva săptămâni.

Mi-am simţit umerii încovoindu-se. Câteva săptămâni!?! reflectam eu.

Se pare că Noah mi-a observat expresia, aşa că după o clipă îşi drese glasul:

— Acum, dacă mă gândesc mai bine, sunt sigur că n-a trecut chiar atâta timp. Cred că au fost doar câteva zile înainte de a ne reveni.

Câteva *zile!?!* Nu eram în stare să răspund.

Şi-a dus o mână la obraz.

— De fapt, dacă îmi aduc bine aminte, continuă el, n-au fost nici măcar câteva zile. Am început să dansăm swing chiar acolo în faţa casei, imediat ce am încărcat în maşină ultimele lucruri ale lui David. Dă-mi voie însă să-ţi spun că, primele câteva minute au fost cumplite. Realmente cumplite. Uneori mă minunez cum am reuşit să le supravieţuim.

Deşi expresia lui rămăsese serioasă în timp ce vorbea, i-am detectat o strălucire zburdalnică în priviri.

— Swing? am întrebat eu.

— E un dans…

— Ştiu ce este.

— A fost o vreme la modă.

— Asta, cu mult timp în urma.

— Ce? Nimeni nu mai dansează swing?

— E o artă uitată, Noah.

Mă înghionti prieteneşte.

— Te-am şocat, nu-i aşa?

— Puţin, am admis eu.

Îmi făcu cu ochiul.

— Vai de mine şi de mine!

Pentru un timp a rămas tăcut, încântat de sine. Apoi, ştiind că de fapt nu mi-a răspuns la întrebare, se foi pe bancă şi respiră adânc.

— A fost greu pentru amândoi, Wilson. La vremea când au plecat, nu mai erau doar copiii

noştri, erau prietenii noştri. Am rămas amândoi singuri şi pentru un timp n-am fost siguri ce am putea face unul pentru celălalt.

— N-ai spus niciodată nimic despre asta.

— Nu m-ai întrebat niciodată. Mi-au lipsit, dar dintre noi doi, cred că mai rău a fost pentru Allie. Era ea pictoriţă, dar în primul rând era mamă şi, odată ce copiii au plecat, se purta de parcă n-ar mai fi ştiut cine era de fapt. Oricum, cel puţin pentru o vreme.

Am încercat să-mi conturez imaginea, dar n-am reuşit. Nu era Allie cea pe care o cunoscusem eu sau cea pe care mi-o imaginasem.

— Cum aşa? am întrebat eu.

În loc să-mi răspundă, Noah s-a uitat la mine şi a rămas tăcut pentru moment.

— Ţi-am povestit vreodată despre Gus? mă întrebă el în sfârşit. Cel care obişnuia să mă viziteze când renovam casa?

Am dat din cap. Ştiam că Gus era o rudă a lui Harvey, pastorul negru pe care uneori îl vedeam când mergeam pe proprietatea lui Noah.

— Ei bine, bătrânului Gus, continuă el, îi plăceau toate poveştile cu cât mai stranii, cu atât mai bine. Şi uneori stăteam noaptea pe verandă, încercând să ne povestim unul altuia istorioare cât mai fantastice, care să ne facă să râdem. De-a lungul anilor, unele au fost chiar bune, dar vrei să ştii care a fost preferata mea? Cea mai greu de crezut afirmaţie a lui Gus? Acum, înainte de-a ţi-o spune, trebuie să ştii că Gus a fost însurat cu aceeaşi femeie timp de o jumătate de secol şi a avut cu ea opt copii. Cei doi au trecut împreună prin aproape toate întâmplările posibile. Deci, ne spuneam poveşti toată noaptea. Într-o noapte mi s-a adresat: „Să-ţi mai spun una”. A tras adânc aer în piept şi cu o figură sinceră, m-a privit drept în ochi, apoi a zis: „Noah, eu le înţeleg pe femei!”

Noah râse pe înfundate, ca şi cum auzea aceasta pentru prima oară.

— Adevărul e, continuă apoi, că nu există bărbat care să poată spune în mod cinstit aceste vorbe şi chiar să creadă în ele. Pur şi simplu, nu e posibil, aşa că nici nu are rost să încerce. Dar asta nu înseamnă că nu le poţi iubi. Şi nu înseamnă că trebuie să încetezi vreodată să faci tot ce poţi, pentru a le da de înţeles cât de importante sunt pentru tine.

Pe heleşteu am văzut lebăda fluturându-şi şi aranjându-şi aripile, în timp ce eu meditam la ce-mi spusese Noah. Acesta era felul în care îmi vorbea el despre Jane în ultima vreme. Niciodată nu mi-a dat un sfat anume, niciodată nu mi-a spus ce să fac. În acelaşi timp, era întotdeauna perfect conştient de nevoia mea de a fi ajutat

— Cred că Jane şi-ar fi dorit să semăn mai mult cu tine, am spus eu.

La vorbele mele, Noah a chicotit:

— Te descurci bine, Wilson, te descurci chiar foarte bine.

În afară de ticăitul pendulei şi de bâzâitul monoton al aparatului de aer condiţionat, era linişte când am ajuns acasă. După ce mi-am lăsat cheile pe biroul din camera de zi, m-am trezit uitându-mă la rafturile cu cărţi aşezate de fiecare parte a şemineului. Rafturile erau înţesate de fotografii ale familiei noastre, făcute de-a lungul anilor: toţi cinci în blugi şi cămăşi albastre, acum două veri; alta pe plajă, lângă Fort Macon, când copiii erau adolescenţi; iar alta, când ei erau şi mai mici. Apoi mai erau şi cele făcute chiar de Jane: Anna în ţinuta de la absolvire, Leslie cu echipamentul de majoretă, o fotografie a lui Joseph alături de câinele nostru, Sandy, care ne-a părăsit acum câteva veri, lăsând în urmă doar tristeţe. Mai erau şi altele, unele făcute chiar când copiii erau bebeluşi şi, cu toate că nu erau aranjate cronologic, ilustrau felul cum evoluase şi se schimbase familia noastră de-a lungul anilor.

Între rafturi, chiar deasupra şemineului, se afla o fotografie alb-negru a lui Jane împreună cu mine, în ziua nunţii noastre. Allie ne făcuse poza pe treptele primăriei. Talentul artistic a lui Allie era evident şi, dacă Jane a fost întotdeauna frumoasă, în acea zi obiectivul fusese îngăduitor şi cu mine. Eram aşa cum speram că voi arăta întotdeauna, când mă voi afla alături de ea.

Dar, ciudat, alte fotografii cu mine şi cu Jane singuri nu se mai aflau pe rafturi. În albume erau zeci de instantanee făcute de copii, dar niciunul nu şi-a găsit locul într-o ramă. Peste ani, Jane a sugerat de câteva ori că mai exista un portret al nostru, dar în goana neîncetată a vieţii şi a muncii, nu i-am dat prea mare importanţă. Acum, stau şi mă întreb de ce nu mi-am făcut timp şi pentru aşa ceva sau ce înseamnă acest lucru pentru viitorul nostru, sau chiar dacă înseamnă ceva.

Discuţia mea cu Noah m-a făcut să meditez asupra anilor care au urmat plecării copiilor de acasă. Aş fi putut să fiu un soţ mai bun? Da, fără discuţie. Şi, privind în urmă, cred că după plecarea lui Leslie la colegiu am neglijat-o cu adevărat pe Jane, dacă poate fi numită aşa îngrozitoarea mea lipsă de sensibilitate. Acuma îmi amintesc că Jane era tăcută şi capricioasă în acele zile, obişnuind să privească în gol prin uşile cu geam sau să răscolească aparent indiferentă prin cutiile cu lucruri vechi ale copiilor. Dar a fost un an deosebit de aglomerat pentru mine la firmă – bătrânul Ambry suferise un atac de cord şi fusese obligat să-şi reducă drastic activitatea, transferându-mi multe dintre problemele clienţilor săi. Cele două poveri, volumul de muncă şi ravagiile organizatorice provocate la firmă de boala lui Ambry, m-au preocupat în mod deosebit şi m-au epuizat.

Când Jane a hotărât brusc să reamenajeze casa, am luat-o drept un semn bun, considerând că în felul acesta îşi va umple timpul. Aceasta nouă

preocupare, am considerat eu, avea s-o abată de la gândul absenţei copiilor. Şi astfel au apărut canapelele de piele, în locul celor tapiţate, mesele de cafea din lemn de cireş, lustrele cu braţe răsucite. Sufrageria a fost retapetată, iar masa avea în jurul ei suficiente scaune ca să ajungă pentru toţi copiii noştri, dar şi pentru viitorii lor soţi. Deşi Jane făcuse o treaba minunată, trebuie să admit că am fost destul de şocat de facturile care au început să curgă în cutia poştală, dar învăţasem că cel mai bine era dacă nu făceam niciun comentariu.

Totuşi, abia după ce a trecut aceasta perioadă, am început amândoi să observăm o nouă situaţie jenantă în căsnicia noastră, o stânjeneală ce nu avea nimic de a face cu un cuib gol, ci cu noi. Dar n-am discutat despre asta. Era ca şi cum amândoi am fi crezut că, dacă rostim cuvintele cu glas tare, acestea ar putea transforma realitatea în ceva permanent şi cred că eram prea speriaţi de ce s-ar putea întâmpla după aceea.

Acesta, trebuie să adaug, este şi motivul pentru care nu ne-am adresat unui psiholog. Puteţi spune că suntem demodaţi, dar nu m-am simţit niciodată bine la gândul de a vorbi despre problemele noastre cu altcineva şi Jane e de aceeaşi părere. În plus, ştiu dinainte ce ne-ar fi putut spune un psiholog. Nu, nu plecarea copiilor e motivul problemelor pe care le avem, ar fi spus psihologul, nici chiar faptul că Jane are mai mult timp liber. Aceştia erau doar catalizatorii, ce au scos la lumină problemele existente deja.

Atunci, ce ne adusese în acest punct?

Deşi mă doare s-o spun, cred că adevărata noastră problemă a fost o neglijenţa inconştientă – în special a mea, ca să fiu absolut cinstit. În afară de faptul că mi-am pus întotdeauna cariera mai presus de nevoile familiei mele, am luat adesea stabilitatea căsniciei noastre drept garanţie. Aşa cum vedeam eu lucrurile pe atunci, relaţia noastră nu se confrunta cu probleme majore. Pe de altă

parte, numai Dumnezeu ştie că n-am fost niciodată genul de om care se precipită să facă acele mici gesturi, pe care bărbaţii ca Noah le fac pentru soţiile lor. Când mă gândeam la asta – ceea ce pentru a respecta adevărul nu se întâmpla prea des – mă linişteam spunându-mi că Jane a ştiut de la început ce fel de bărbat sunt şi asta era suficient.

Dar dragostea, am ajuns eu să înţeleg acum, e ceva mai mult decât cele două cuvinte mormăite înainte de culcare. Dragostea se sprijină pe fapte, pe dovezile de devotament făcute zilnic unul faţa de altul.

Acum, privind fotografia, tot ce puteam să gândesc era că treizeci de ani de neglijenţă inconştientă au făcut ca dragostea mea sa pară o minciună şi că a sosit probabil momentul să plătesc pentru asta. Am fost căsătoriţi doar cu numele. N-am mai făcut dragoste de aproape o jumătate de an şi cele câteva sărutări pe care ni le-am dat au însemnat foarte puţin pentru amândoi. Agonizam în sinea mea, suferind pentru tot ceea ce am pierdut şi, uitându-mă la fotografia de la nunta noastră, m-am urât pentru că am permis să se întâmple una ca asta.

CAPITOLUL CINCI

Cu toate că era foarte cald, mi-am petrecut restul după-amiezii plivind grădina; după aceea am făcut un duş şi m-am dus la cumpărături. Era sâmbătă – ziua mea de gătit – hotărâsem să-mi încerc măiestria cu o nouă reţetă, care să urmeze primului fel format din paste şi legume. Deşi ştiam că s-ar putea ca acestea să fie suficiente pentru noi, în ultima clipa am hotărât să mai fac ceva, nişte aperitive şi o salată Cezar.

La ora cinci mă aflam în bucătărie, iar la cinci şi jumătate aperitivele erau în curs de preparare. Pregătisem ciuperci umplute cu salam şi brânză, care acum se coceau la cuptor alături de pâinea cumpărata de la brutărie. Tocmai terminasem de pus masa şi destupam o sticlă de Merlot, când am auzit-o pe Jane intrând pe uşa din faţă.

— Bună, strigă ea.

— Sunt în sufragerie, am răspuns eu.

Când a intrat, m-a şocat privirea ei radioasă. Dacă părul meu se rărise şi se grizonase, al ei era încă negru şi des, aşa cum fusese în ziua în care am luat-o de soţie. Îşi dăduse câteva şuviţe după ureche şi în jurul gâtului am văzut micul pandantiv cu diamant, pe care i-l cumpărasem în primii ani de căsnicie. Oricât de ocupat aş fi fost uneori n-am reuşit niciodată să nu observ cât este de frumoasă.

— Vai, ce minunat miroase aici, zise ea. Ce avem la cină?

— Viţel marinat, i-am spus turnându-i vin într-un pahar. Apoi am traversat încăperea şi i l-am întins. În timp ce mă uitam la Jane, am constatat că neliniştii de noaptea trecută îi luase locul un entuziasm pe care nu-l mai văzusem la ea de multă vreme. Mi-am dat seama că lucrurile au mers bine atât pentru ea, cât şi pentru Anna şi am răsuflat uşurat.

— Nici n-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat

astăzi, izbucni ea. Chiar şi după ce am să-ţi povestesc, n-ai să crezi. A băut o gură de vin, apoi m-a apucat de braţ pentru a se sprijini de mine în timp ce-şi scotea pantofii, întâi dintr-un picior, apoi din celălalt. Am continuat să simt căldura atingerii ei şi după ce mi-a dat drumul.

— Despre ce e vorba? Ce s-a întâmplat?

A gesticulat entuziasmată.

— Hai cu mine în bucătărie, să-ţi povestesc. Sunt lihnită de foame. Am fost atât de ocupate, încât n-am avut timp să prânzim. Când ne-am dat seama că a venit vremea să mâncăm, cele mai multe restaurante închiseseră şi noi tot mai aveam de mers în câteva locuri, înainte ca Anna să plece acasă. Apropo, mulţumesc ca ai pregătit cina. Uitasem complet că e ziua ta de gătit şi tocmai încercam să mă gândesc la o scuză, pentru a comanda ceva.

Intra în bucătărie prin uşile batante, turuind într-una. Urmând-o îndeaproape, îi admiram mişcările unduioase ale coapselor în timp ce mergea.

— Oricum, cred că acum Anna o să se implice ceva mai mult. Pare mult mai entuziastă decât aseară. Jane se uită la mine peste umăr cu ochii strălucind de bucurie. Dar, aşteaptă puţin. N-o să-ţi vină să crezi.

Masa din mijlocul bucătăriei era plină de mâncare: felii subţiri de carne de viţel, legume asortate, un tocător de lemn şi cuţitul. Mi-am pus mănuşa ca să scot aperitivele şi feliile de pâine de la prăjit din cuptor.

— Iată-le, am spus eu.

Mă privi surprinsă.

— Sunt deja gata?

— N-a fost decât o bună planificare, am ridicat eu din umeri.

Jane luă o ciupercă şi muşcă din ea.

— Aşa ca în dimineaţa aceasta, am luat-o… Vai, dar asta e chiar bună! A făcut o pauză, examinând atent ciuperca. A mai muşcat o dată,

plimbând bucăţica prin gură înainte de a o înghiţi. Oricum, primul lucru pe care l-am făcut a fost să discutăm despre fotograf – unul mult mai priceput decât mine. Ştiu că în centru există câteva studiouri, dar eram sigură că nu vom găsi pe nimeni disponibil, în ultimul moment. Aşa că noaptea trecuta, m-am gândit că fiul lui Claire ar fi poate de acord să se ocupe de asta. Studiază arta fotografică la Colegiul Comunităţii Carteret şi asta şi vrea să facă după absolvire. Am sunat-o pe Claire de dimineaţă şi i-am spus că trecem pe la ei, dar Anna nu prea era sigura că vrea să-l angajeze, de vreme ce nu văzuse cum lucrează. Apoi, altă idee a mea a fost să folosim pe cineva de la ziar, dar mi-a spus că cei din redacţie sunt împotriva acestui fel de activitate, pentru particulari. Oricum, ca să scurtez povestea asta lunga, a dorit să trecem mai întâi pe la studiourile din oraş să vedem dacă nu are norocul ca să fie cineva disponibil. Şi n-ai să ghiceşti pentru nimic în lume ce s-a întâmplat!

— Atunci spune-mi tu.

Jane băgă o ciupercă în gură, lăsându-mă să ghicesc. Vârfurile degetelor ei străluceau, în timp ce întindea mâna după încă una.

— Sunt chiar bune, se entuziasmă ea. E o reţetă nouă?

— Da, i-am răspuns eu.

— E complicata?

— Nu prea, am ridicat din umeri.

A inspirat adânc.

— Aşa că, după cum mi-am închipuit, primele două studiouri pe care le-am vizitat erau în totalitate rezervate. Apoi însă, ne-am dus la Studioul Cayton. Ai văzut vreodată fotografiile de nuntă făcute de Jim Cayton?

— Am auzit că e cel mai bun de pe aici.

— E extraordinar, adăugă ea. Lucrările lui sunt uluitoare. Chiar şi Anna a fost impresionată şi doar o cunoşti. El a făcut fotografiile şi la nunta Danei Crowe, îţi aduci aminte? Programările se fac de

obicei cu şase-şapte luni înainte şi chiar şi atunci e greu să-l angajezi. Vreau să spun că nu aveam nicio şansă, nu-i aşa? Dar când am întrebat-o pe soţia lui – ea e cea care conduce studioul – mi-a spus că o comandă mai veche a fost recent contramandată.

A mai luat o îmbucătură din aperitive, mestecând încet.

— Şi astfel se întâmplă, anunţă ea cu o uşoară ridicare din umeri, că e disponibil sâmbăta viitoare.

Am ridicat din sprâncene.

— Dar e minunat, am spus eu.

Acum că fusese atins punctul culminant al povestirii, începu să vorbească mai repede, completând şi restul necunoscutelor.

— O, poţi să-ţi dai seama ce fericită a fost Anna. Jim Cayton!?! Chiar dacă am fi avut la dispoziţie un an întreg pentru organizare, el ar fi fost singurul pe care mi l-aş fi dorit. A trebuit să petrecem vreo două ore răsfoind albumele pe care ni le-au arătat, doar pentru a ne forma o idee. Anna mă întreba dacă îmi plăcea felul acela de aranjament în cadru, iar eu o întrebam ce îi plăcea ei. Sunt sigură că doamna Cayton a crezut că suntem nebune. Imediat ce terminam un album, ceream altul – şi ea a fost amabilă şi a răspuns tuturor doleanţelor noastre. Când am plecat, ne-am ciupit una pe alta, pentru a ne asigura că n-am visat că avem un asemenea noroc.

— Sunt sigur că aşa s-a-ntâmplat.

— După asta, continuă ea într-o vervă nebună, ne-am îndreptat spre cofetării. Din nou a trebuit să ne oprim la vreo două, dar în privinţa tortului nu eram prea îngrijorată. Nu e ceva ce trebuie pregătit cu luni înainte, nu-i aşa? Oricum, am găsit o cofetărie mică, care ar putea să-l facă, dar să ştii că nu mi-am închipuit ce varietate există. Era acolo un întreg catalog numai pentru torturile de nuntă. Aveau torturi mari şi torturi mici, toate mărimile

posibile. Apoi, desigur, trebuie să te hotărăşti ce aromă doreşti, ce glazură, ce formă să aibă, ce ornamente în plus şi toate celelalte…

— Sună captivant, am spus eu.

Ridică ochii spre tavan.

— Şi nu ştii decât jumătate din întreg, zise ea şi râse cu o evidentă bucurie.

În această seară părea să-mi surâdă norocul. Buna ei dispoziţie era fermecătoare, era încă devreme şi eu şi cu Jane urma să luăm împreună o cină romantică. Toate păreau frumoase pe lume şi cu toate că o cunoşteam pe soţia mea de trei decenii, mi-am dat seama că n-aş fi putut avea o zi mai bună nici dacă o plănuiam dinainte.

În timp ce terminam de pregătit cina, Jane continua să-mi spună cum şi-a petrecut ziua, intrând în detalii despre tort (două blaturi, aromă de vanilie, glazură cu frişcă) şi despre fotograf (Cayton retuşează toate imperfecţiunile în computer). În lumina caldă din bucătărie, am putut doar să constat uşoarele riduri din colţul ochilor ei, urmele vagi ale vieţii noastre împreună.

— Sunt încântat că totul a decurs bine, am spus eu. Şi având în vedere că a fost prima voastră zi, aţi făcut realmente o mulţime de treburi.

Aroma untului topit umpluse bucătăria şi carnea începuse să sfârâie uşor.

— Ştiu. Şi sunt realmente fericită, crede-mă, mi-a replicat ea. Dar încă nu ştim unde se va desfăşura ceremonia şi de aceea nu văd cum aş putea să fac restul aranjamentelor. I-am spus Annei că am putea s-o organizăm aici dacă vrea, dar n-a fost prea încântată de idee.

— Ea ce doreşte?

— Nu e prea sigură nici ea. Crede că ar putea să fie şi o nuntă în aer liber. Undeva nu prea oficial.

— Nu va fi greu de găsit un asemenea loc.

— O să fii surprins. Singurul loc la care am putut să mă gândesc a fost Tryon Palace, dar nu

cred că vom putea să facem asta într-un timp atât de scurt. Şi nici nu ştiu dacă se fac acolo nunţi.

— Hmm… Am adăugat în tigaie sare, piper şi praf de usturoi.

— Şi Plantaţia Orton e frumoasă. Îţi aduci aminte? Am fost acolo anul trecut la nunta familiei Bratton.

Mi-am amintit că se afla între Wilmington şi Southport, la aproape două ore cu maşina de New Bern.

— Nu e puţin cam prea departe? am întrebat eu. Având în vedere că cea mai mare parte dintre oaspeţii noştri sunt de pe aici?

— Aşa e. A fost doar o idee. Oricum, sunt sigură că locul e deja rezervat.

— Dar ce spui de vreun local de aici, din centru?

Dădu din cap.

— Cred că cea mai mare parte dintre ele sunt neîncăpătoare – şi nu ştiu câte au curte – însă pot să verific. Şi dacă nici aici nu se poate… ei bine, vom găsi noi un loc. Cel puţin sper că vom găsi.

Jane se încruntă pierduta în gânduri. Se rezemă de masa de lucru din mijloc, sprijinindu-şi pe rând câte un picior pe bufetul din spatele ei, părând aceeaşi tânără care mă rugase s-o conduc la maşină. A doua oara când am făcut-o, mi-am închipuit că pur şi simplu se va urca şi va pleca, aşa cum făcuse prima dată. În loc de asta, şi-a luat exact aceeaşi poziţie ca acum, sprijinită de portiera din dreptul volanului şi am avut prima noastră conversaţie adevărată. Îmi amintesc cât de uluit o ascultam vorbindu-mi însufleţită despre copilăria ei în New Bern şi tot atunci a fost prima oară când am sesizat la ea acele calităţi pe care le-am preţuit apoi neîncetat: inteligenţa şi pasiunea, farmecul şi felul lipsit de griji în care părea că priveşte lumea. Cu ani în urmă, a demonstrat aceleaşi însuşiri şi când şi-a crescut copiii, iar eu ştiu că acesta e unul din motivele pentru care ei au devenit adulţii

responsabili de acum.

Întrerupând visarea distrata a lui Jane, mi-am dres glasul:

— Am trecut azi pe la Noah, am informat-o eu.

La cuvintele mele, Jane s-a adunat.

— Ce mai face?

— E bine. Arăta obosit, dar avea moralul ridicat.

— Era tot la heleşteu?

— Da. Anticipând următoarea întrebare, am adăugat: Şi lebăda era acolo. A strâns din buze, iar eu nevrând să-i stric buna dispoziţie, am continuat repede: I-am spus de nuntă.

— A fost surprins?

— Foarte, am dat eu din cap. Şi mi-a spus că de-abia aşteaptă să participe şi el.

Jane îşi încleştă mâinile.

— O duc şi pe Anna acolo, mâine. N-a avut ocazia să-l vadă săptămâna trecuta şi ştiu că o sa vrea să-i povestească totul despre nuntă. Zâmbi apreciativ. Şi apropo, mulţumesc că te-ai dus să-l vezi astăzi. Ştiu cât de mare bucurie îi face.

— Ştii bine că şi mie îmi place să-mi petrec timpul cu el.

— Ştiu. Dar oricum, îţi mulţumesc.

Carnea era gata şi am adăugat restul ingredientelor: vinul alb şi dulce, zeama de lămâie, ciupercile, concentratul de supă de vită, hasmaţuchi tocat, ceapă verde tăiată rondele. Apoi am mai pus un strat subţire de unt, recompensându-mă astfel pentru cele zece kilograme pe care le pierdusem în ultimul an.

— Ai vorbit cu Joseph şi cu Leslie? am întrebat-o eu.

Pentru moment, Jane mă privi uimită, apoi, după ce a scos o lingură din sertar, a luat pe vârful ei puţin sos şi l-a gustat.

— E bun, comentă ea ridicând din sprâncene.

— Pari surprinsă.

— Nu, nu sunt. În ultimul timp ai devenit un

bucătar grozav. Cel puţin în comparaţie cu felul în care ai început.

— Ce spui? Nu ţi-a plăcut întotdeauna cum gătesc?

Şi-a dus un deget la obraz.

— Să nu vorbim decât de gustul căpătat de piureul de cartofi şi de sosul de friptură arsă.

Am zâmbit, ştiind că era adevărat ce spunea. Primele mele experienţe în bucătărie nu fuseseră un succes prea răsunător.

Jane mai gustă o dată înainte de a pune lingura pe masa de lucru.

— Wilson? În legătură cu nunta… începu ea.

I-am aruncat o privire.

— Da?

— *Ştii* că s-ar putea să fie foarte scump să obţin bilet de avion pentru Joseph în ultima clipă, nu-i aşa?

— Da, am răspuns eu.

— Şi nici fotograful nu e ieftin, chiar dacă programarea de dinainte a fost anulată.

Am dat din cap:

— Mi-am închipuit.

— Şi tortul e la fel de piperat la preţ. Pentru un tort, vreau să spun.

— Nicio problema. Ca pentru oricine, nu-i aşa?

Mă privi curioasă, în mod clar uimită de răspunsurile mele.

— Ei bine. Am vrut doar să te atenţionez dinainte, ca să nu te superi.

— Cum aş putea să mă supăr?

— Las' că ştii tu. Uneori te superi când lucrurile sunt prea scumpe.

— Aşa?!?

Jane ridică o sprânceană.

— Nu te obosi să te prefaci. Nu-ţi aduci aminte cât de supărat ai fost când cu renovarea locuinţei? Sau când aparatul de aer condiţionat se strica mereu? Îţi lustruiai şi pantofii singur…

Mi-am ridicat mâinile într-un gest dramatic de

capitulare.

— E în regulă, ai spus ce te frământă. Dar nu-ţi fie teamă. Acuma e altceva. Mi-am ridicat ochii conştient că-i captasem atenţia. Chiar dacă vom cheltui tot ce avem, merită.

Aproape că s-a înecat cu vin, privindu-mă fix. Apoi, după un lung moment, a făcut brusc un pas înainte şi mi-a atins braţul cu un deget.

— Asta ce mai înseamnă? am întrebat-o eu.

— Am vrut să verific, să văd dacă eşti într-adevăr soţul meu sau dacă ai fost înlocuit cu unul din oamenii-cocon.

— Oamenii-cocon?

— Da. *Invazia hoţilor de trupuri.* Îţi aminteşti filmul, nu-i aşa?

— Sigur că da. Dar să ştii că sunt eu, am adăugat apoi.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, zise ea prefăcându-se uşurată. Apoi, minunea minunilor, îmi făcu cu ochiul: Totuşi, am vrut să te atenţionez!

Am zâmbit, simţind cum îmi creşte inima. Oare cât e, mă întrebam eu, de când n-am mai râs şi n-am mai glumit în bucătărie, ca acum? Sunt luni? Poate chiar ani? Cu toate că realizam că ar putea fi doar ceva vremelnic, acest fapt alimenta mica flacără a speranţei pe care începusem să o nutresc în secret.

Prima întâlnire pe care ne-am dat-o nu a decurs exact aşa cum am plănuit.

Făcusem rezervare la Harper's, care era considerat cel mai bun restaurant din oraş. Şi cel mai scump. Aveam destui bani să acopăr costul unei cine, dar ştiam că va trebui să economisesc tot restul lunii pentru a-mi plăti facturile. De asemenea, plănuisem şi ceva special după cină.

Am luat-o din faţa căminului Meredith. Până la restaurant erau de mers cu maşina doar câteva minute. Pentru că eram la prima întâlnire,

conversaţia noastră a fost banală. Am vorbit despre şcoală şi despre cât de frig era, iar eu am constatat că făcusem bine că ne luaserăm jachetele la noi. De asemenea, îmi amintesc că i-am spus că are un pulover foarte drăguţ şi ea mi-a spus că şi-l cumpărase cu o zi înainte. Deşi eram curios să aflu dacă făcuse acest lucru special pentru mine, n-am întrebat-o direct.

Din cauza aglomeraţiei de sărbători era greu de găsit un loc de parcare lângă restaurant, aşa că am parcat pe o străduţă din apropiere. Totuşi aveam destul timp pentru a ajunge la ora la care făcusem rezervarea. În drum spre restaurant, ni s-a înroşit vârful nasurilor şi ne ieşeau aburi pe gură de frig. Vitrinele magazinelor erau ornate de jur împrejur cu beculeţe ce clipeau, iar când am trecut pe lângă una din micile pizerii din vecinătate, am auzit colinde de Crăciun provenite de la un tonomat.

Înainte de a ajunge la restaurant, am văzut un câine. Ghemuit pe o alee, era de talie mijlocie, dar slab şi îngrozitor de murdar. Tremura şi, privindu-i blana, înţelegeai că vagabondează de multă vreme. M-am pus între Jane şi câine, în caz că devenea periculos, dar Jane m-a ocolit şi s-a ghemuit pe vine, încercând să-i atragă atenţia.

— Haide, murmură ea, nu-ţi facem nimic.

De frică, câinele se dădu înapoi, retrăgându-se în umbră.

— Are zgardă, constată Jane. Pun pariu că s-a rătăcit. Nu-şi lua privirea de la câine şi acesta părea că o studiază la rândul lui cu un interes precaut.

Uitându-mă la ceas, am văzut ca mai aveam doar câteva minute până la ora la care era făcută rezervarea. Deşi încă nu eram sigur dacă acest câine era sau nu periculos, m-am ghemuit şi eu lângă Jane şi am început să-i vorbesc pe acelaşi ton liniştitor pe care-l folosea ea. Această manevră a continuat câtva timp, dar câinele a rămas tot acolo unde era. Şi când Jane a făcut un mic pas

spre el, a scheunat caraghios.

— E speriat, zise ea îngrijorată. Ce am putea face? Nu vreau să-l las aici. La noapte temperatura va scădea sub zero grade. Şi dacă s-a pierdut, sunt sigură ca tot ce-şi doreşte este să se întoarcă acasă.

Presupun că puteam să-i spun orice. Puteam să-i spun că am încercat sau că putem să chemăm pe cineva de la adăpostul pentru animale sau chiar că am putea să ne întoarcem după masă şi, dacă mai e aici, să facem o noua tentativă. Dar expresia lui Jane m-a oprit. Pe faţa ei se citea o combinaţie de îngrijorare şi îndârjire – prima bănuială vagă pe care am avut-o despre bunătatea şi interesul ei faţă de cei bătuţi de soartă. Şi atunci am ştiut că n-am de ales, decât să fiu de acord cu ea.

— Lasă-mă să încerc şi eu, i-am spus.

Ca să fiu sincer, nu eram deloc sigur ce trebuia făcut. În copilărie n-am avut niciodată câine, pentru simplul motiv că mama era alergică la ei, dar am întins mâna şi am continuat să şoptesc, cum văzusem că fac oamenii în filme.

L-am lăsat să se obişnuiască cu vocea mea şi, când am mai înaintat puţin, câinele a rămas pe loc. Nevoind să-l sperii pe prostănac, m-am oprit, l-am lăsat o clipă să înţeleagă că nu vreau să-i fac nimic rău şi am mai înaintat puţin. După ceea ce mi s-a părut o veşnicie, am ajuns suficient de aproape de el pentru ca, întinzând mâna, să poată să-şi atingă botul de ea. Apoi, dându-şi seama că nu avea de ce să se teamă de mine, începu să mă lingă pe degete. O clipă mai târziu, am putut să-l mângâi pe cap şi mi-am aruncat privirea peste umăr spre Jane.

— Îi place de tine, zise ea mirată.

Am ridicat din umeri.

— Cred că da.

Apoi am citit numărul de telefon de pe zgardă şi Jane a intrat în librăria de alături pentru a-l suna pe proprietar de la un telefon public. Cât a fost plecată, am aşteptat lângă câine şi, cu cât îl mângâiam, cu atât părea să dorească mai mult

atingerea mâinii mele. După ce Jane s-a întors, am aşteptat aproape douăzeci de minute până a sosit stăpânul să-l ia. Acesta avea peste treizeci de ani şi practic a ţâşnit din maşină. Imediat câinele a sărit pe el, dând din coadă. După ce l-a lăsat puţin şi i-a primit dovezile de devotament, omul s-a întors spre noi.

— Mulţumesc foarte mult că aţi sunat, zise el. A dispărut de acasă de o săptămână şi fiul meu plânge în fiecare seară când se duce la culcare. Nu aveţi idee ce mult va însemna aceasta pentru el. Să-şi primească câinele înapoi era singura dorinţă pe care a trecut-o pe lista de cadouri făcută lui Moş Crăciun.

Deşi ne-a oferit o recompensă, nici eu, nici Jane n-am vrut s-o primim, astfel că ne-a mulţumit încă o dată şi s-a urcat în maşină. În timp ce-l priveam plecând, cred că amândoi simţeam că am făcut ceva vrednic de laudă. După ce zgomotul motorului s-a stins în zare, Jane m-a luat de braţ.

— Am mai putea să profităm oare de rezervarea noastră? m-a întrebat ea.

Mi-am consultat ceasul.

— Am întârziat o jumătate de oră.

— Poate mai e încă masa liberă, nu-i aşa?

— Nu ştiu. A fost greu s-o obţin într-un loc convenabil. A trebuit să-l rog pe unul dintre profesorii mei să-i sune.

— Poate că vom avea noroc, mai zise ea.

Dar n-am avut. Până am ajuns noi la restaurant, masa se ocupase şi următoarea era disponibilă la ora nouă patruzeci şi cinci. Jane îşi ridică privirea spre mine.

— Cel puţin am făcut un copil fericit, comentă ea.

— Ştiu. Am inspirat adânc. Şi aş mai face-o încă o dată, dacă ar fi nevoie.

Studiindu-mă o clipă, mă strânse uşor de braţ.

— Sunt bucuroasă că ne-am oprit, chiar dacă nu vom putea să cinăm aici.

Cum stătea în lumina unui felinar părea aproape diafană.

— Există vreun alt loc unde ai dori sa mergem? am întrebat eu.

Îşi plecă capul într-o parte.

— Îţi place muzica?

Zece minute mai târziu stăteam la o masă în pizzeria pe lângă care trecuserăm mai devreme. Deşi plănuisem să cinăm la lumina lumânărilor şi să bem vin, am sfârşit prin a comanda bere şi pizza.

Totuşi, Jane nu părea dezamăgită. Vorbea cu dezinvoltură, povestindu-mi despre cursurile ei de mitologie greacă şi literatură engleză, despre anii de la Meredith, despre prietenele ei şi despre tot ce-i trecea prin minte. În cea mai mare parte a timpului, eu doar am aprobat-o dând din cap şi i-am pus destule întrebări pentru a o face să vorbească două ore în şir şi pot să recunosc cinstit că niciodată nu mă bucurasem mai mult de compania cuiva.

În bucătărie, am observat că Jane se uita curioasă la mine. Făcând un efort să mă sustrag amintirilor, am pus ultimele condimente în mâncare şi am dus-o la masă. După ce ne-am aşezat, ne-am aplecat capetele şi ne-am rugat, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru tot ce ne dăruise.

— Te simţi bine? Acum câteva minute păreai tare preocupat, comentă Jane scoţându-şi salată în bolul din faţa ei.

Am turnat câte un pahar de vin pentru fiecare.

— De fapt, îmi reaminteam prima noastră ieşire împreună, am spus eu.

Furculiţa i se opri în aer.

— Da?!? De ce?

— Nu ştiu, am răspuns, apoi am împins paharul spre ea. Tu îţi aduci vreodată aminte?

— Sigur că-mi amintesc, mă mustră ea. A fost

chiar înainte de a pleca acasă în vacanţa de Crăciun. Eram pregătiţi sa mergem să cinăm la Harper's, dar am găsit căţelul acela rătăcit şi ne-am ratat rezervarea. Aşa că am cinat la mica pizzerie din josul străzii. Şi după aceea…

Mă privi cu ochii întredeschişi, încercând să-şi amintească exact ordinea evenimentelor.

— Ne-am urcat în maşină şi ne-am dus să vedem decoraţiunile de Crăciun de pe Havermill Road, nu-i aşa? Acolo ai insistat să cobor din maşină, ca să putem merge pe jos, chiar dacă era foarte frig. Pe peluza din faţa unei case fusese ridicat în miniatură satul lui Moş Crăciun şi, când am trecut pe acolo, omul îmbrăcat în costumul Moşului mi-a oferit un cadou, pe care mi-l cumpăraseşi tu pentru această ocazie. Îmi amintesc că m-a uimit faptul că ţi-ai dat atâta osteneală la prima noastră cină împreună.

— Îţi mai aduci aminte ce ţi-am dăruit?

— Cum aş putea să uit? zâmbi maliţios. O umbrelă.

— Dacă îmi amintesc bine, n-ai fost prea încântată de cadou.

— Ei bine, ridică ea mâinile în sus, cum aş mai fi putut să ademenesc vreun băiat? Să rog pe cineva să mă conducă la maşină sub umbrela lui era modul meu de a opera pe atunci. Adu-ţi aminte că la Meredith singurii bărbaţi din jur erau profesorii sau oamenii de serviciu.

— Tocmai de aceea ţi-am dăruit-o. Îţi cunoşteam perfect tactica.

— Dar n-aveai niciun termen de comparaţie, zise ea zâmbind atotştiutoare. Eu am fost prima fată cu care ai ieşit.

— Nu, nu-i adevărat. M-am mai întâlnit şi cu altele, înainte.

Ochii ei sclipeau jucăuş.

— Ei bine, atunci am fost prima fată pe care ai sărutat-o.

Era adevărat, dar regret că i-am mărturisit acest

lucru, pentru că nu-l uită şi obişnuieşte să şi-l amintească tocmai în momente ca acestea. Pentru a mă apăra totuşi, i-am replicat:

— Eram prea ocupat să-mi pregătesc viitorul. N-am avut timp de astfel de treburi.

— Erai ruşinos.

— Eram studios. E o diferenţa.

— Nu-ţi aduci aminte cina noastră? Sau cum am plecat de acolo. În afară de cursurile tale, aproape că n-ai deschis gura.

— Am vorbit mai mult decât despre asta. Ţi-am spus că-mi place puloverul tău, îţi aminteşti?

— Asta nu se pune. Clipi des. Ai fost norocos că am avut atâta răbdare cu tine.

— Da, am acceptat eu. Am fost. Am spus-o pe un ton pe care aş fi vrut să-l aud şi din partea ei şi cred că a sesizat asta, pentru că a zâmbit. Tu ştii ce-mi amintesc cel mai bine din noaptea aceea? am continuat eu.

— Puloverul meu?

Trebuie să vă spun că soţia mea are o minte ascuţită. Am râs la gluma ei, dar era clar că mă aflam într-o dispoziţie meditativă, aşa că am continuat:

— Mi-a plăcut că te-ai oprit pentru a salva câinele şi că n-ai vrut să pleci până ce n-ai fost sigură că şi-a găsit stăpânul. Asta mi-a dovedit că ai o inimă cu adevărat bună.

Aş putea să jur că a roşit la comentariul meu, dar a ridicat repede paharul, aşa că nu sunt prea sigur. Înainte ca ea să mai poată spune ceva, am schimbat subiectul:

— Anna tot neliniştită e? am întrebat eu.

Jane dădu din cap.

— Deloc. Nu pare preocupată nici cât negru sub unghie. Cred că-şi închipuie că totul va merge strună, aşa cum s-a întâmplat astăzi cu fotografiile şi cu tortul. În dimineaţa aceasta, când i-am arătat lista problemelor pe care trebuie să le rezolvăm, tot ce a spus a fost: „Cred că cel mai bine ar fi să-i

dăm drumul, nu-i aşa?”

Am dat din cap. Puteam să mi-o imaginez pe Anna rostind aceste cuvinte.

— Dar ce se aude de prietenul ei, pastorul? am mai întrebat eu.

— Mi-a spus că l-a sunat aseară şi el a asigurat-o că ar fi fericit să oficieze cununia.

— Asta e bine. O preocupare în minus, am comentat eu.

— Hmm. Jane deveni tăcută. Ştiam că mintea îi zburase iar la treburile pe care le avea de rezolvat în săptămâna ce urma. Cred că voi avea nevoie de ajutorul tău, zise ea până la urmă.

— La ce te gândeşti?

— Ei bine, aveţi nevoie de smoching, şi tu, şi Keith, şi Joseph. Şi tati, desigur.

— Nicio problema.

Se foi pe scaun.

— Şi, presupun că Anna va reuşi să pună pe hârtie numele celor pe care ar dori să-i invite. N-avem însă timp să le trimitem invitaţii, aşa că va trebui să-i sune cineva la telefon. Şi pentru că eu sunt plecată împreună cu ea, iar tu eşti în vacanţă…

Mi-am ridicat mâinile.

— Voi fi încântat să am grijă de asta, am spus eu. Mâine încep.

— Ştii unde e agenda cu adrese şi numere de telefon?

Acesta era genul de întrebare cu care mă obişnuisem de-a lungul anilor. Întotdeauna Jane a crezut despre mine că sunt total lipsit de abilitatea de a găsi lucrurile din casa noastră. De asemenea credea că, nepunând obiectele unde trebuie, îi lăsam ei sarcina de a şti exact unde se aflau, cu toate că eu eram cel care le rătăcisem. Trebuie să adaug că niciuna din aceste fapte nu mi se datora în întregime mie. Deşi e adevărat că nu ştiu întotdeauna unde se află toate obiectele din casă, totuşi asta are legătură mai mult cu modurile

noastre diferite de a face ordine, decât cu inabilităţile mele. Soţia mea, de exemplu, considera că în mod logic lanterna trebuie să stea într-un sertar din bucătărie, în timp ce mie raţiunea îmi spune că trebuie să stea în oficiul unde ţinem maşina de spălat şi uscătorul. Prin urmare, lanterna îşi schimbă locul şi, pentru că eu stau mai puţin pe acasă, mi-e imposibil să mă obişnuiesc cu astfel de treburi. Bunăoară, dacă-mi las cheile de la maşină pe masa de lucru din bucătărie, instinctul îmi spune că vor fi tot acolo când voi avea nevoie de ele, în timp ce Jane în mod automat consideră că le voi căuta pe măsuţa de lângă uşă. În ce priveşte locul agendei cu adrese, pentru mine era clar că se află în sertarul de lângă telefon. Acolo o pusesem ultima dată când o folosisem şi eram gata să-i spun asta, când Jane zise:

— E pe poliţă, lângă cărţile de bucate.

M-am uitat la ea.

— Sigur că acolo trebuie să fie, am fost eu de acord.

Atmosfera aceasta vesela a durat până am terminat de mâncat şi am început să strâng masa.

Apoi, încet, la început aproape imperceptibil, tachinările noastre glumeţe au lăsat loc unei conversaţii mai preţioase, punctate de lungi pauze. Şi, când ne-am apucat să facem curat în bucătărie, reveniserăm la dialogul nostru obişnuit, în care cel mai animat sunet este cel al farfuriilor ce se ciocnesc una de alta.

Nu pot explica de ce se întâmplă aşa, decât că, probabil, isprăviserăm subiectele pe care aveam să ni le spunem unul altuia. Ea m-a întrebat de Noah pentru a doua oară şi eu i-am repetat ce îi spusesem înainte. Un minut mai târziu începu să vorbească din nou despre fotograf, dar cam pe la jumătatea povestirii s-a oprit ştiind că deja îmi pomenise de asta. Pentru că niciunul din noi nu vorbise cu Joseph sau cu Leslie, nu erau veşti nici de pe acest front. Cât priveşte munca mea, cum nu

fusesem la birou, nu aveam nimic de spus, nici măcar în treacăt. Simţeam cum buna dispoziţie de la începutul serii se risipea şi-mi doream să împiedic inevitabilul. Astfel că mintea mea începu să caute ceva, orice, şi într-un final mi-am dres glasul:

— Ai auzit de atacul rechinului ce a avut loc în Wilmington? am întrebat-o eu.

— Vrei să spui cel de săptămâna trecută? Cu fata aceea?

— Da, am răspuns, acela.

— Mi-ai mai spus despre el.

— Da?!?

— Săptămâna trecută. Mi-ai citit şi articolul.

I-am spălat paharul de vin, apoi am clătit strecurătoarea. O auzeam căutând ceva în bufet.

— Ce mod oribil de a începe o vacanţă, remarcă ea. Familia ei nici măcar nu terminase de descărcat lucrurile din maşină.

Urmară apoi farfuriile şi am deşertat rămăşiţele în chiuvetă. Am deschis dispozitivul de gunoi şi huruitul păru să stârnească ecoul între pereţii bucătăriei, accentuând liniştea dintre noi. Când nu s-a mai auzit nimic, am pus farfuriile în maşina de spălat vase.

— Am plivit nişte buruieni din grădină, am zis eu.

— Cred că ai mai făcut asta şi acum câteva zile.

— Aşa e.

Am pus în maşină şi tacâmurile şi am clătit cleştele de salată. Apoi am deschis şi am închis apa, glisând grătarul maşinii de spălat vase înainte şi înapoi.

— Sper că n-ai stat prea mult în soare, zise ea.

Îmi atrăgea atenţia din cauză că tatăl meu a murit de atac de cord la doar şaizeci şi unu de ani în timp ce-şi spăla maşina. Bolile de inimă făcuseră ravagii în familia mea şi acest lucru o preocupa pe Jane. Deşi în ultima vreme fusesem mai mult prieteni decât iubiţi, ştiam că Jane îşi

face mereu griji pentru mine. Era în firea ei să-şi facă griji pentru ceilalţi.

Fraţii ei erau la fel şi eu cred că acest lucru li se datorează lui Noah şi lui Allie. Îmbrăţişările şi râsetele erau emblematice pentru casa lor, un loc unde renghiurile erau foarte gustate, de vreme ce nimeni nu suspecta că ar ascunde vreo josnicie. Adesea m-am întrebat ce fel de om aş fi devenit dacă m-aş fi născut într-o astfel de familie.

— Cred că şi mâine va fi cald, comentă Jane întrerupându-mi gândurile.

— Am auzit la ştiri că s-ar putea să se ajungă la 35 grade Celsius, am completat eu. Şi umiditatea va fi mare.

— 35 de grade?

— Aşa au spus.

— Va fi prea cald.

Jane a pus în frigider mâncarea rămasă, iar eu am şters masa de lucru. După intimitatea de mai înainte dintre noi, lipsa unui subiect de conversaţie era aproape dureroasă. Din expresia feţei ei, ştiam că şi Jane e dezamăgită de această revenire la starea normală de lucruri dintre noi. Îşi netezi rochia cu mâinile, ca şi cum ar fi căutat cuvintele în buzunare. În final, respiră adânc şi se forţă să zâmbească.

— Cred că am s-o sun pe Leslie, zise ea.

O clipă mai târziu, m-am trezit singur în bucătărie, dorind din nou să fiu altcineva şi întrebându-mă dacă ar fi totuşi posibil s-o luăm de la început.

În cele două săptămâni de după prima noastră întâlnire, ne-am văzut de încă cinci ori, înainte ca Jane să se întoarcă la New Bern pentru vacanţa de Crăciun. Am învăţat împreuna de două ori, am mers la film o dată şi am petrecut două după-amieze plimbându-ne prin campusul Universităţii Duke.

Dar una dintre întâlniri va ocupa un loc

deosebit în amintirea mea. Era o zi mohorâtă, plouase toată dimineaţa şi norii cenuşii se fugăreau pe cer, de parcă ar fi fost deja seară. Era duminică, la două zile după ce salvaserăm câinele rătăcit şi eu şi cu Jane ne învârteam printre clădirile din campus.

— Cum sunt părinţii tăi? m-a întrebat ea deodată.

Am mai făcut câţiva paşi înainte de a răspunde.

— Sunt oameni buni, am rostit până la urmă.

Aştepta să mai adaug ceva, dar cum am tăcut, îmi dădu un mic ghiont cu umărul.

— Asta e tot ce poţi spune?

Ştiam că încerca sa mă facă să-mi deschid inima şi, cu toate că eram cam stingherit, mai ştiam că Jane va insista – blând, dar tenace – până îmi voi da drumul. Era inteligentă într-un fel în care puţini erau, nu doar din punct de vedere al culturii academice, ci şi după cum judeca oamenii. Mai ales pe mine.

— Nu ştiu ce altceva să-ţi mai spun, am început eu. Sunt nişte părinţi tipici. Lucrează pentru guvern şi locuiesc într-o casă din cartierul Dupont Circle de aproape douăzeci de ani. Acesta se află în Washington D.C., unde am crescut eu. Cred că au intenţionat să cumpere o casă în suburbii acum câţiva ani, dar cum niciunul din ei n-a vrut să se ocupe de mutat, am rămas acolo unde eram.

— Ai avut grădină?

— Nu. Exista totuşi o curticică drăguţă, unde uneori printre dale creşteau buruieni.

Ea râse.

— Unde s-au cunoscut părinţii tăi?

— În Washington. Amândoi au copilărit acolo şi s-au întâlnit când lucrau la Departamentul Transporturilor. Cred că au fost în acelaşi birou o perioadă, dar asta e tot ce ştiu sigur. Niciodată nu mi-au spus mai mult de atât.

— Au vreo pasiune?

M-am gândit la întrebarea ei, în timp ce mi-i

imaginam pe părinţii mei.

— Mamei mele îi place să trimită scrisori redactorului-şef al ziarului *The Washington Post,* am răspuns eu. Cred că vrea să schimbe lumea. Întotdeauna a fost de partea celor asupriţi şi, desigur, n-a renunţat la ideea de a face din omenire un loc mai bun. Scrie cel puţin o scrisoare pe săptămână. Nu toate au fost publicate, dar pe cele care apar le decupează şi le pune într-un album. Iar tatăl meu… e genul tăcut. Îi place să construiască vaporaşe în sticle. Trebuie că a făcut sute de-a lungul anilor şi când a umplut spaţiul de pe rafturile noastre, a început să le dăruiască şcolilor pentru a fi expuse în biblioteci. Copiilor le plac.

— Ai făcut şi tu aşa ceva?

— Nu. E modul tatălui meu de a evada din cotidian. N-a fost preocupat să mă înveţe cum se fac, pentru că îşi închipuia că voi avea propriile pasiuni. Însă puteam să-l privesc lucrând, atâta timp cât nu mă atingeam de nimic.

— E trist.

— Nu mă deranja, am subliniat eu. Nu ştiam nimic altceva şi era interesant. Liniştit, dar interesant. Nu vorbea prea mult în timp ce lucra, dar a fost plăcut să-mi petrec vremea cu el.

— Se juca de-a prinselea cu tine? Mergeaţi împreună cu bicicletele?

— Nu. Nu era un tip căruia să-i placă prea mult să stea pe afară. Vapoarele erau pasiunea lui. Acest fapt m-a învăţat multe despre răbdare.

Aşa cum ne plimbam, îşi plecă ochii privindu-şi paşii şi mi-am dat seama că se gândea la cât de diferită fusese copilăria ei.

— Şi eşti singurul lor copil? a mai întrebat ea.

Deşi nu mai spusesem nimănui, m-am trezit că ei vreau să-i spun motivul. Încă de pe atunci voiam să mă cunoască, să ştie totul despre mine.

— Mama n-a mai putut să aibă alţi copii. A avut un fel de hemoragie când m-am născut eu şi era prea riscant după aceea.

S-a încruntat.

— Îmi pare rău.

— Cred că şi ei i-a părut.

În acel moment, am ajuns la capela principală a campusului şi ne-am oprit o clipă să-i admirăm arhitectura.

— Ce mi-ai spus acum, e mai mult decât mi-ai povestit vreodată despre tine, remarcă ea.

— E probabil mai mult decât am spus vreodată cuiva.

Cu coada ochiului, am văzut-o aranjându-şi o şuviţă de păr după ureche.

— Cred că acum te înţeleg mai bine, afirmă ea.

Am ezitat.

— Şi asta e o treaba bună?

În loc să-mi răspundă, Jane s-a întors spre mine şi brusc mi-am dat seama că deja cunosc răspunsul.

Cred că ar fi trebuit să-mi amintesc exact cum s-a întâmplat, dar sincer să fiu, în următoarele momente am uitat de mine. Într-o clipa, i-am luat mâna şi în următoarea, m-am trezit trăgând-o blând spre mine. Arăta uşor uimită, dar când mi-a văzut faţa îndreptându-se spre a ei, a închis ochii, acceptând ce aveam de gând să fac. Se sprijini de mine şi când buzele ei le-au atins pe ale mele, ştiam că îmi voi aminti întotdeauna primul nostru sărut.

Ascultând-o pe Jane cum vorbea la telefon cu Leslie, m-am gândit ca seamănă foarte bine cu fata cu care mă plimbasem în ziua aceea prin campus. Vocea ei era animată şi cuvintele curgeau liber, apoi am auzit-o râzând, ca şi cum Leslie s-ar fi aflat în cameră.

Stăteam pe canapea, destul de departe de ea, ascultând doar cu o jumătate de ureche. Înainte Jane şi cu mine aveam obiceiul să ne plimbăm şi să vorbim ore întregi, dar acum se pare că existau alte persoane care-mi luaseră locul. Cu copiii, Jane

nu-şi căuta niciodată cuvintele şi nu făcea vreun efort de acest fel nici când îşi vizita tatăl. Cercul ei de prieteni e destul de larg şi comunica uşor cu ei. Mă întrebam deseori ce ar crede ei dacă ar petrece cu noi una dintre serile noastre obişnuite.

Oare eram singurul cuplu cu astfel de probleme? Sau era ceva comun tuturor căsniciilor îndelungate, o inevitabila acţiune a timpului? Logica părea cea de a doua variantă, dar tot m-a durut când mi-am dat seama că locvacitatea ei va dispărea odată ce va pune receptorul jos. În loc să sporovăim veseli, vom spune doar platitudini şi magia va dispărea, iar eu nu mai puteam suporta o nouă discuţie despre vreme.

Aşadar, ce era de făcut? Aceasta e întrebarea care mă chinuia. În ultima oră îmi revăzusem căsnicia şi ştiam ce aş prefera, ce am fi meritat.

Am auzit-o pe Jane pregătindu-se să încheie discuţia cu Leslie. Există un mod anume în care se apropie de sfârşit o convorbire telefonică şi ştiam că la fel fac şi eu, şi Jane. În curând o voi auzi spunându-i fiicei noastre că o iubeşte, apoi o pauză în care Leslie îi spunea la rândul ei acelaşi lucru, după care îşi va lua la revedere. Ştiind ce avea să urmeze – şi hotărând brusc să profit de ocazie – m-am ridicat de pe canapea şi m-am întors spre ea.

„O să traversez camera, îmi spuneam eu, şi o s-o iau de mână, aşa cum am făcut lângă capela de la Duke. O să se întrebe ce se întâmplă – exact ca atunci – dar eu o voi trage spre mine. Îi voi mângâia faţa, apoi încet voi închide ochii şi de îndată ce buzele mele i le vor atinge pe ale ei, va şti că e ceva ce nu seamănă cu niciunul dintre săruturile pe care i le-am dat vreodată. Va fi ceva nou, deşi familiar; plăcut, dar plin de dorinţă; şi amintirea care mi l-a inspirat va trezi în ea aceleaşi sentimente.” Va fi, gândeam eu, un nou început în viaţa noastră, aşa cum fusese primul nostru sărut cu mult timp în urmă.

Îmi imaginam totul clar şi o clipa mai târziu am

auzit-o spunând ultimele cuvinte şi punând receptorul în furcă. Era timpul, aşa că, făcându-mi curaj, m-am îndreptat spre ea.

Jane era cu spatele la mine şi cu mâna încă pe telefon. Stătea nemişcată, privind pe geam cum se întunecă. Era cea mai minunată fiinţă pe care o cunoscusem vreodată şi aş fi vrut să-i spun aceasta, după ce o sărutam.

Continuam să avansez. Eram aproape, atât de aproape încât îi simţeam mirosul familiar al parfumului. Inima începu să-mi bată cu putere. Aproape ajunsesem, dar când să-i ating mâna, a ridicat din nou receptorul. Mişcările îi erau rapide şi eficiente şi imediat a apăsat pe butoane. Ştiam sigur cu cine voia să vorbească.

O clipă mai târziu, când Joseph a răspuns la telefon, nu mi-a rămas altceva de făcut decât să mă întorc pe canapea.

Următoarea oră am stat sub lampadar cu biografia lui Roosevelt deschisă pe genunchi.

Deşi mă rugase să-i sun eu pe oaspeţi, după ce a vorbit cu Joseph, a mai sunat câţiva prieteni apropiaţi de familie. I-am înţeles zelul, dar asta ne-a făcut să rămânem în lumi separate până după ora nouă când am ajuns la concluzia că speranţele neîmplinite, chiar şi cele mici, produc întotdeauna o durere profunda.

După ce a încheiat şi ultima convorbire telefonică, am încercat să-i prind privirea. În loc să se aşeze lângă mine, a luat de pe măsuţa de la intrare o sacoşă, pe care nu o văzusem.

— În drum spre casă am cumpărat astea pentru Anna, mi se adresă fluturând două reviste de modă, cu rochii de mirese. Dar înainte de a i le da, vreau să profit şi să mă uit puţin prin ele.

M-am forţat să zâmbesc, ştiind că restul serii era ratat.

— Bună idee, am replicat eu.

Pe când stăteam în tăcere – eu pe canapea, Jane

în balansoar – m-am trezit uitându-mă la ea pe furiş. Ochii îi licăreau în timp ce privea rochiile şi am văzut-o îndoind colţul câtorva pagini. Ca şi mine, nu mai are vederea la fel de bună ca altădată şi am observat că trebuia să-şi îndepărteze capul sau să-şi apropie nasul ca să vadă mai bine. Când şi când, o auzeam murmurând o exclamaţie spusă pe jumătate şi bănuiam că şi-o imagina pe Anna purtând ceva din revistă.

Privindu-i figura expresivă, mi-am amintit că într-o vreme îi sărutam fiecare centimetru al feţei. „N-am iubit niciodată pe nimeni în afară de tine", aş fi vrut să-i spun, dar bunul-simţ a prevalat, îndemnându-mă să păstrez aceste cuvinte pentru altă dată, când mă voi bucura de întreaga ei atenţie, ca vorbele mele să stârnească o eventuală reacţie.

Se făcea tot mai târziu şi, în timp ce mă prefăceam că citesc, am continuat s-o privesc. Aş putea să fac aceasta toată noaptea, m-am gândit eu, dar mă luase somnul şi eram sigur că Jane va mai sta trează cel puţin o oră. Paginile îndoite o vor face să le cerceteze din nou, dacă nu chiar de două ori, şi trebuia să parcurgă ambele reviste.

— Jane? am început eu.

— Mmm? răspunse ea automat.

— Am o idee.

— În legătură cu ce? mă întrebă ea fără să-şi dezlipească ochii din revistă.

— În legătură cu locul unde să se desfăşoare nunta.

În sfârşit cuvintele mele i-au atras atenţia şi a ridicat privirea.

— S-ar putea să nu ţi se pară locul ideal, dar sunt sigur că e disponibil, am zis eu. E în curte şi are o mulţime de locuri de parcare. Şi mai există şi flori. Mii de flori.

— Unde?

— La conacul lui Noah, am răspuns eu ezitând. Sub spalierul cu trandafiri.

Jane a deschis şi a închis gura; apoi a clipit repede, ca şi cum şi-ar fi ajustat vederea. Dar după aceea, a început totuşi să zâmbească.

CAPITOLUL ŞASE

Dimineaţă, am făcut aranjamentele necesare pentru procurarea smochingurilor şi am început să dau telefoane prietenilor şi vecinilor de pe lista Annei, primind răspunsurile la care mă aşteptam.

„Sigur că vom participa”, a spus o pereche. „N-am rata asta pentru nimic în lume”, a spus alta. Deşi apelurile au fost prieteneşti, n-am zăbovit prea mult la telefon şi am terminat înainte de prânz.

Jane şi cu Anna erau plecate să comande flori pentru buchete; mai târziu după-amiaza aveau în program sa treacă pe la casa lui Noah. Având câteva ore disponibile înainte de presupusa noastră întâlnire, am hotărât să mă duc la Creekside. În drum, am cumpărat de la băcănie trei felii de pâine Wonder.

În timp ce conduceam, gândurile mele s-au îndreptat spre casa lui Noah şi spre prima mea vizită acolo, cu mult timp în urma.

Eu şi Jane ieşeam deja împreună de şase luni, înainte ca ea să mă ducă să-i fac o vizită acasă. Era iunie. Participaserăm la serbarea de absolvise a Colegiul Meredith şi după ceremonie s-a urcat în maşina mea, care urma să meargă în urma celei a părinţilor ei, spre New Bern. Jane era cea mai mare dintre fraţii ei – numai şapte ani îi separau pe cei patru – şi când am ajuns, după cum mă priveau, mi-am dat seama că încă mă mai cântăreau. În timp ce eram cu familia lui Jane la ceremonia de absolvire, cu toate că la un moment dat Allie îşi strecurase mâna sub braţul meu, tot n-am putut să nu mă simt îngrijorat în legătură cu impresia pe care le-am făcut-o.

Simţindu-mi neliniştea, Jane mi-a sugerat să facem o plimbare de îndată ce vom ajunge acasă. Frumuseţea seducătoare a ţinuturilor de jos a avut

un efect liniştitor asupra nervilor mei; cerul avea culoarea ouălor de prihor şi aerul nu avea nici prospeţimea zilelor de primăvara, dar nici zăpuşeala celor de vară. De-a lungul anilor, Noah plantase mii de bulbi şi acum crinii erau în floare, formând pete luxuriante de culoare. Mii de nuanţe de verde îmbrăcau copacii şi aerul era plin de trilurile păsărilor cântătoare. Însă grădina de trandafiri a fost cea care mi-a atras atenţia, chiar de la distanţă. Cele cinci inimi concentrice – cu tufele cele mai înalte în mijloc şi din ce în ce mai scunde spre margini – erau o explozie de roşu, roz, portocaliu, alb şi galben. Aranjamentul aleatoriu dar bine orchestrat al florilor, sugera o simbioză între om şi natură aproape de necrezut, în frumuseţea sălbatică a peisajului din jur.

După un timp, ne-am oprit sub spalierul ce făcea parte din grădină. Evident, pe vremea aceea eram îndrăgostit de Jane, dar încă nu eram sigur dacă aveam să rămânem împreună. După cum am mai spus, consideram că era absolut necesar să am un serviciu bine plătit, înainte de a mă implica într-o relaţie serioasă. Mai aveam un an până la absolvirea Facultăţii de Drept şi mi se părea necinstit să-i cer să mă aştepte. Desigur, la vremea aceea nu ştiam că până la urmă mă voi angaja chiar în New Bern. Pentru anul următor aveam deja stabilite interviuri la firme din Atlanta şi Washington D.C., în timp ce ea plănuia să revină acasă.

Aşa că Jane îmi făcea planurile greu de realizat. Dar părea că se bucura de compania mea. Asculta cu interes, mă tachina în glumă şi întotdeauna mă ţinea de mână când eram împreună, îmi amintesc cât de bine mă simţeam. Cu toate că poate suna ridicol, când o pereche se ţine de mână ori se simt bine, ori nu. Presupun că are legătură cu împletirea degetelor şi plasarea corectă a degetului mare, dar când am încercat să-i explic acest raţionament, Jane a râs şi m-a întrebat de ce era atât de

important pentru mine să analizez totul.

În ziua aceea, ziua absolvirii ei, m-a luat din nou de mână şi mi-a spus pentru prima oară povestea lui Allie şi a lui Noah. S-au întâlnit când erau adolescenţi şi s-au îndrăgostit, dar familia lui Allie s-a mutat şi ei n-au mai vorbit paisprezece ani. În acest răstimp, Noah a lucrat în New Jersey, a trecut prin război şi în final s-a întors în New Bern. Allie, în schimb, s-a logodit cu altcineva. În apropierea nunţii însă, s-a dus să-l vadă pe Noah şi astfel şi-a dat seama că el era cel pe care l-a iubit întotdeauna. În final, Allie a rupt logodna şi a rămas în New Bern.

Deşi vorbiserăm despre multe lucruri, până atunci nu-mi spusese niciodată despre asta. La vremea aceea, povestea nu m-a emoţionat atât de mult cum a făcut-o ulterior, dar presupun că a fost din cauza vârstei şi a faptului că eram bărbat. Pot spune însă că ea o preţuia în mod deosebit, aşa că am fost mişcat cât de mult ţinea la părinţi. Curând după ce începuse să povestească, ochii ei negri i se umpluseră de lacrimi ce i se rostogoliră pe obraji. Iniţial a încercat să le ascundă ştergându-le, apoi s-a oprit, ca şi cum şi-ar fi dat seama că nu conta dacă o văd plângând sau nu. Această confesiune m-a impresionat profund, pentru că am aflat că avea încredere în mine, în legătură cu ceva ce nu împărtăşise prea multor persoane. Eu însumi plângeam rareori şi, când a terminat, părea că înţelege şi acest lucru despre mine.

— Regret că am fost atât de emoţionată, a spus ea încet. Dar aşteptam de multă vreme să-ţi spun această poveste. Am vrut s-o spun exact în momentul şi la locul potrivit.

Apoi m-a strâns de mână, de parcă ar fi vrut să mi-o reţină pentru totdeauna.

Am privit în lături, simţind în piept o apăsare pe care n-o mai simţisem niciodată până atunci. Totul în jurul meu era plin de viaţă, fiecare petală de floare şi fir de iarbă se înălţau în forţă. În spatele

ei, i-am văzut familia pe verandă. Lumina soarelui desena forme geometrice pe pământ.

— Mulţumesc că mi-ai împărtăşit toate acestea, am şoptit eu şi, când m-am întors spre ea, ştiam ce înseamnă să fii pentru totdeauna îndrăgostit.

Am ajuns la Creekside şi l-am găsit pe Noah lângă heleşteu.

— Bună, Noah, l-am salutat eu.

— Bună, Wilson, îmi spuse el continuând să privească apa. Mulţumesc că ai trecut pe aici.

Am pus jos punga cu pâine.

— Cum te simţi?

— Ar putea fi şi mai bine, dar ar putea fi şi mai rău.

M-am aşezat lângă el pe bancă. Lebăda de pe heleşteu nu se temea de mine, aşa că a rămas în apa puţin adâncă de lângă noi.

— I-ai propus să organizaţi nunta acasă la mine? m-a întrebat într-un târziu.

Am dat afirmativ din cap. Aceasta fusese sugestia pe care i-o făcusem lui Noah cu o zi înainte.

— Cred ca a fost surprinsă că nu s-a gândit ea mai întâi, am spus eu.

— Are prea multe pe cap.

— Da, are. Ea şi Anna au plecat imediat după micul dejun.

— Nerăbdătoare să plece?

— Poţi să mai spui o dată. Jane practic a tras-o pe Anna după ea, pe uşă afară. De atunci nu mai ştiu nimic de ele.

— Şi Allie s-a purtat la fel când s-a măritat Kate.

Vorbea despre sora mai mică a lui Jane. La fel ca nunta din weekendul acesta, şi a lui Kate s-a ţinut tot acasă la Noah. Jane fusese domnişoară de onoare.

— Presupun că la ora asta umblă după o rochie de mireasă.

L-am privit surprins.

— Cred că aceasta a fost partea care i-a plăcut cel mai mult lui Allie, continuă el. Ea şi Kate au petrecut două zile la Raleigh ca să găsească rochia perfectă. Kate a încercat peste o sută şi, când Allie a ajuns acasă, mi-a descris-o pe fiecare în parte. Aici dantelă, acolo mâneci, mătase şi tafta, talia uşor cambrată… trebuie să fi hoinărit ore întregi, dar era atât de frumoasă când era emoţionată, încât de abia auzeam ce spune.

Mi-am pus mâinile pe genunchi.

— Nu cred că Jane şi Anna vor avea destul timp pentru aşa ceva.

— Nu, bănuiesc că nu. Se întoarse spre mine. Dar, indiferent cu ce se va îmbrăca, tot frumoasă va fi, aşa să ştii!

Am dat afirmativ din cap.

Toţi cei patru copii ai lui Noah contribuiau în mod egal cu bani pentru întreţinerea conacului.

Era deci o proprietate comună; Noah şi Allie au hotărât acest lucru înainte de a se muta la Creekside. Deoarece casa însemnase atât de mult pentru ei şi pentru copii, pur şi simplu nu putuseră să renunţe la ea. Nu putuseră s-o dea doar unuia dintre copii, pentru că era un loc plin de mici amintiri comune.

Aşa cum am spus, vizitam adesea casa şi, când am ajuns pe proprietate, după ce am plecat de la Creekside, mi-am făcut un plan, în legătură cu tot ce trebuia făcut. De obicei, un îngrijitor cosea iarba şi se ocupa de gardul viu, dar era nevoie de o mulţime de alte treburi, pentru a face ca locul să poată primi vizitatori şi nu era chip să mă descurc de unul singur. Odată albă, casa era acum acoperită de praful cenuşiu al miilor de furtuni ce trecuseră peste ea, dar nu era ceva pe care un jet puternic de apă să nu-l poată rezolva. În ciuda eforturilor îngrijitorului, terenul se afla totuşi într-o situaţie destul de proastă. Pe lângă stâlpii gardului

apăruseră buruieni, gardul viu trebuia tuns şi din crinii ce înfloriseră timpuriu rămăseseră doar tulpinile uscate. Hibiscusul, hortensiile şi geraniile adăugau pete de culoare, dar aveau nevoie să li se dea şi lor o formă.

Dacă toate acestea se puteau rezolva relativ repede, grădina de trandafiri mă preocupa mai mult. În anii în care casa nu fusese locuită, trandafirii se sălbăticiseră; inimile concentrice ajunseseră la înălţimi egale şi fiecare arbust părea să crească în celălalt. Nenumărate tulpini ieşiseră în afară în unghiuri ciudate, iar frunzele umbreau mult culorile florilor. Apoi, n-aveam idee dacă reflectoarele funcţionau. De unde stăteam eu, părea că nu e chip să fie salvat ceva, decât dacă se tăia totul şi apoi aştepta să treacă un an ca să înflorească din nou.

Speram că peisagistul meu va putea face o minune. Dacă era cineva în stare de aşa ceva, acesta era el. Om liniştit, pasionat de perfecţiune, Nathan Little lucrase la unele dintre cele mai faimoase grădini din Carolina de Nord – proprietatea Biltmore, Tryon Place, Grădina Botanică Duke – şi ştia despre plante mai mult decât oricine altcineva cunoscut de mine.

Pasiunea mea pentru grădina de acasă – mică, dar splendidă – ne-a făcut să devenim prieteni cu trecerea anilor şi Nathan avea obiceiul să treacă deseori pe la noi după ce-şi termina treaba. Purtam lungi discuţii despre aciditatea solului şi rolul umbrei în dezvoltarea azaleelor, despre diferenţele dintre diversele tipuri de îngrăşăminte şi chiar despre cantitatea de apă necesară panseluţelor. Era o activitate complet diferită de munca mea de la birou şi cred că de aceea îmi şi provoca atâta bucurie.

Acum, studiind proprietatea, mi-am imaginat cum aş vrea să arate. Printre telefoanele date de mine mai devreme, a fost şi unul prin care l-am contactat pe Nathan şi, cu toate că era duminică, a

fost de acord să dea o raită pe aici. Dispunea de trei echipe de muncitori, cea mai mare parte dintre oameni vorbind doar spaniola, dar nu era prea sigur cât de eficientă ar fi o singură echipă. Aşa că fiind vorba de un proiect uriaş, m-am rugat să-l poată termina la timp.

Pe când îmi făceam aceste socoteli în minte, l-am văzut în depărtare pe Harvey Wellington, pastorul. Stătea pe veranda din faţa casei lui, sprijinit de un stâlp, cu braţele încrucişate. Nu s-a mişcat când i-am făcut semn cu mâna. Stăteam şi ne uitam unul la altul, iar o clipă mai târziu l-am văzut rânjind. Am crezut că e o invitaţie pentru a-i face o vizită. Am privit în jur, apoi din nou la el, dar dispăruse în casă. Deşi stătuserăm de multe ori de vorbă şi ne strânseserăm mâinile, mi-am dat seama că niciodată nu-i trecusem pragul uşii de la intrare.

Nathan sosi după prânz şi am petrecut împreună o oră. În timp ce eu vorbeam, dădea într-una din cap, dar întrebările şi le-a redus la minimum. Când am terminat, şi-a făcut mâna pavăză la ochi.

— Numai grădina de trandafiri ne va da bătaie de cap, zise el în sfârşit. Şi va necesita multă muncă ca să arate aşa cum trebuie.

— Dar e posibil de rezolvat?

Privi cu atenţie grădina de trandafiri, înainte de a da afirmativ din cap.

— Miercuri şi joi. Dar va trebui să vină toţi muncitorii. Treizeci de persoane.

— Numai în două zile? am întrebat eu. Toată grădina? Cu toate că ştiam că-şi cunoştea meseria, aşa cum mi-o cunoşteam şi eu pe a mea, această afirmaţie m-a uimit.

A zâmbit şi şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Nu-ţi face griji, prietene. Rezultatul va fi magnific.

Pe la mijlocul după-amiezii, din pământ păreau

a ieşi în valuri tremurătoare de căldură. Umiditatea îngroşase aerul, făcând nevăzută linia orizontului. Mi-am scos batista din buzunar să-mi şterg broboanele de transpiraţie de pe frunte, apoi am rămas pe verandă să le aştept pe Jane şi pe Anna.

Deşi casa avea geamurile acoperite cu scânduri, aceasta nu s-a făcut pentru motive de siguranţă. Mai degrabă, fuseseră puse peste ferestre pentru a preveni un eventual vandalism şi pentru a împiedica pe cineva să pătrundă în camere. Le proiectase chiar Noah, înainte de a pleca la Creekside – dar cea mai mare parte din lucrare a fost făcută de fiii lui – şi erau prinse de ferestre cu balamale şi foraibăre interne, pentru a putea fi deschise cu uşurinţă din interior. Îngrijitorul făcea acest lucru de două ori pe an, pentru a aerisi locuinţa. Electricitatea fusese întreruptă, dar exista un generator în spate căruia îngrijitorul îi dădea uneori drumul, pentru a verifica dacă supapele şi întrerupătoarele mai funcţionau. Apa nu fusese întreruptă niciodată, din cauza instalaţiei de stropit şi bărbatul mi-a spus că dădea uneori drumul şi la robinetele din bucătărie şi din băi, pentru a curăţa conductele de orice fel de depuneri de murdărie.

Sunt sigur că într-o zi aici se va muta cineva. Nu Jane şi cu mine, şi nici pe vreunul dintre ceilalţi fraţi ai ei nu mi-i imaginam locuind aici, dar părea inevitabil. Şi tot atât de inevitabil părea că acest lucru se va întâmpla doar la multă vreme după ce Noah nu va mai fi.

Câteva minute mai târziu, au sosit Anna şi Jane ridicând nori de praf când intrară cu maşina pe aleea de acces. Le-am aşteptat la umbra unui stejar uriaş. Amândouă priveau în jur şi am văzut îngrijorarea crescând de pe chipul lui Jane. Anna mesteca gumă şi zâmbea.

— Bună, tati, mi se adresă ea.

— Bună, iubito. Cum a fost ziua de azi?

— Destul de nostimă. Mami a fost panicată, dar, în final, am reuşit să ne revenim. Am

comandat buchetul şi florile pentru corsaj şi pentru revere.

Jane părea că nu o aude şi continua să privească agitată în jur. Ştiam că se gândea că nu există nicio posibilitate ca proprietatea să fie gata la timp. Fiindcă o vizita mult mai rar decât mine, cred că în minte avea imaginea felului cum arăta în vremurile bune.

I-am pus o mână pe umăr.

— Nu-ţi face griji, va fi ceva magnific, am asigurat-o, repetând promisiunea peisagistului.

Mai târziu, eu şi Jane am început să inspectăm locul împreună. Anna rătăcea pe undeva vorbind cu Keith la celular. În timp ce mergeam, i-am povestit ce discutasem cu Nathan, dar eram aproape sigur că mintea ei se afla în altă parte.

Când am strâns-o de mână, Jane a întors capul.

— E vorba de Anna, mi-a mărturisit ea oftând. Îşi schimbă planurile dintr-un moment în altul. Şi se pare că nu e în stare să ia nicio decizie singură. Chiar şi în legătură cu florile. Nu ştia ce culori doreşte pentru buchete, nu ştia ce varietate de flori. Dar de îndată ce spuneam ce-mi place, îi plăcea şi ei. M-a înnebunit. Vreau să spun că toată această tevatură a fost într-adevăr ideea mea, dar nunta e totuşi a ei.

— Întotdeauna a fost aşa, am spus eu. Nu-ţi aduci aminte când era mică? Obişnuiai să-mi spui exact acelaşi lucru, când vă duceaţi să cumpăraţi îmbrăcăminte pentru şcoală.

— Ştiu, confirmă ea, dar tonul ei sugera că altceva o supăra.

— Ce mai e? am întrebat-o eu.

— Aş fi vrut să avem mai mult timp la dispoziţie, oftă din nou Jane. Ştiu că am reuşit să rezolvăm câteva treburi, dar, dacă am fi avut mai mult timp, aş fi putut să organizez şi o petrecere de nuntă. Oricât de reuşita va fi ceremonia, ce se va întâmpla după aceea? Anna nu va mai avea ocazia

să treacă printr-o astfel de experienţa.

Soţia mea, o romantică incurabilă!

— Atunci de ce să nu dăm o petrecere?

— Ce tot vorbeşti acolo?

— De ce să nu dăm o recepţie aici? Nu trebuie decât să deschidem casa.

Se uită la mine ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile.

— Şi cum să facem? N-avem firmă de catering, n-avem mese, nu vom avea niciun fel de muzică. Aceste treburi cer timp pentru a fi organizate. Nu poţi sa pocneşti doar din degete şi tot ce doreşti să apară numaidecât.

— Asta ai spus şi despre fotograf.

— O petrecere e altceva, explică ea cu aerul că nu mai e nimic de spus.

— Aşa că vom da o altfel de petrecere, am insistat eu. Poate că vor fi oaspeţi care vor aduce mâncare.

Clipi din ochi.

— Masă cu contribuţie? Nici nu încerca să-şi ascundă exasperarea. Vrei să avem drept recepţie o masă *cu contribuţie?*

Am simţit că mă cutremur puţin.

— A fost doar o idee, am murmurat eu.

Clatină din cap şi privi în zare.

— E în regulă, spuse deodată. Oricum, nu e cine ştie ce nenorocire. Ceremonia contează.

— Lasă-mă să dau câteva telefoane, m-am oferit eu. Poate pot aranja ceva.

— Nu e suficient timp, repetă ea.

— *Cunosc* oameni care se pot descurca.

Era adevărat. Ca unul dintre cei trei avocaţi specializaţi în drept civil din oraş – şi la începutul carierei mele, singurul – era firesc să-i cunosc pe cei mai mulţi dintre întreprinzătorii din regiune.

Ea ezită.

— Ştiu că ai s-o faci, zise ea, dar cuvintele sunau ca o acuzaţie. Surprins, i-am luat mâna într-a mea.

— Dau doar câteva telefoane, am repetat eu. Ai încredere.

Poate că sinceritatea cu care vorbeam şi seriozitatea cu care o priveam în timp ce stăteam unul lângă altul au făcut-o să ridice capul, părând că mă studiază. Apoi mi-a strâns uşor mâna, în semn că are într-adevăr încredere în mine.

— Mulţumesc, zise ea şi, cu mâna încleştată într-a ei, am avut un sentiment straniu de *déjà vu,* ca şi cum anii petrecuţi împreună ar fi dispărut brusc.

Şi pentru un scurt moment, am putut s-o văd pe Jane stând sub spalier – tocmai ascultasem povestea părinţilor ei şi eram tineri, iar viitorul strălucea promiţător în faţa noastră. Şi acum părea totul nou, aşa cum fusese şi atunci şi, când am privit-o un minut mai târziu plecând împreună cu Anna, am fost convins că aceasta nuntă era cel mai binecuvântat eveniment din toţi aceşti ani.

CAPITOLUL ŞAPTE

Cina era aproape gata când Jane intră pe uşă, târziu în aceeaşi seară.

Fixasem cuptorul la flacăra mică – astă-seară aveam pui cordon bleu – şi mă ştergeam pe mâini înainte să ies din bucătărie.

— Bună, am spus eu.

— Bună. Cum a mers cu telefoanele? m-a întrebat ea punându-şi geanta pe măsuţa de la intrare. Am uitat să te întreb mai devreme.

— Destul de bine, am răspuns. Toţi de pe listă au confirmat participarea. Cel puţin cei de care am reuşit să dau.

— Toţi? E… uluitor. Oamenii sunt de obicei în vacanţă în această perioadă a anului.

— Ca şi noi?!?

Râse dezinvolt şi am fost încântat să văd că părea într-o dispoziţie mai bună.

— Desigur, a spus ea dând din mână, stăm pe aici şi ne relaxăm, nu?

— Ei, nu-i chiar aşa de rău.

Adulmecând aromele dinspre bucătărie, pe faţa ei se putu citi surpriza.

— Iar ai gătit?

— Mi-am închipuit că n-o să ai chef să găteşti în seara asta.

Zâmbi.

— Ce drăguţ din partea ta. Ochii ei îi întâlniră pe ai mei şi mi s-a părut că au zăbovit puţin mai mult ca de obicei. Te superi dacă fac un duş înainte de a ne aşeza la masă? Am transpirat. Toată ziua m-am fâţâit cu maşina.

— Nu, deloc, am spus eu dând din mână.

Câteva minute mai târziu, am auzit apa curgând la robinete. Am călit legumele, am încălzit pâinea din seara precedentă şi tocmai puneam masa, când Jane a intrat în bucătărie.

Făcusem şi eu un duş, după ce mă întorsesem

de la casa lui Noah. După aceea mi-am tras o pereche nouă de pantaloni de lucru din bumbac, fiindcă cei mai mulţi dintre cei vechi nu mi se mai potriveau.

— Sunt pantalonii pe care ţi i-am cumpărat eu? mă întrebă Jane, oprindu-se în pragul uşii.

— Da. Cum arată?

Mă cântări din priviri.

— Îţi vin bine, remarcă apoi. Din unghiul acesta, pot să-ţi spun că se vede ce mult ai slăbit.

— E bine. Aş fi îngrozit să descopăr că am suferit un an întreg pentru nimic.

— N-ai suferit! Ai mers mai mult, probabil, dar n-ai suferit.

— Încearcă să te scoli şi tu înainte de răsăritul soarelui, mai ales când plouă.

— O, bietul băieţel, mă tachină ea. Ce greu ţi-a fost!

— Nici n-ai idee.

Chicoti. Cât fusese sus, îşi pusese o pereche de pantaloni lejeri, iar unghiile de la picioare date cu ojă se vedeau de sub manşete. Părul îi era ud şi câţiva stropi de apă îi stropiseră bluza. Chiar şi când nu intenţiona, era una dintre cele mai senzuale femei pe care le văzusem vreodată.

— Fii atent, continuă ea. Anna spune că Keith e încântat de planurile noastre. Pare chiar mai emoţionat decât ea.

— Şi Anna e emoţionată. Doar că e neliniştită, până o să vadă cum se va termina totul.

— Nu, asta nu. Anna nu e neliniştită niciodată pentru nimic. E ca tine.

— Şi eu sunt uneori neliniştit, am protestat la rândul meu.

— Nu, deloc.

— Ba da.

— Spune măcar o singura dată când s-a întâmplat.

M-am gândit puţin.

— E în regulă. Am fost neliniştit când m-am

întors la facultate, pentru ultimul an.

Reflectă o clipă înainte de a clătina din cap.

— N-ai fost în legătură cu facultatea. Erai un as la învăţătură. Poate din cauza *Revistei juridice.*

— Adevărat, n-am fost nervos din cauza studiilor mele, eram speriat că te pierd. Începuseşi să predai în New Bern, îţi aduci aminte? Cunoşteam câţiva tineri şi foarte activi domni, care erau gata să se năpustească şi să mi te răpească. Asta mi-ar fi rupt inima.

S-a uitat la mine curioasă, încercând să înţeleagă sensul cuvintelor pe care tocmai le rostisem. Dar, în loc să-mi dea un răspuns, şi-a pus mâinile în şold şi şi-a înclinat capul.

— Ştii ceva? Cred că şi pe tine te-a prins toată nebunia asta.

— Ce vrei să spui?

— De nuntă. Vreau să spun că pregăteşti cina două seri la rând, îmi susţii toate planurile mele, devii în aşa hal de nostalgic! Cred că şi pe tine te-au bulversat toate aceste emoţii.

Am auzit soneria ceasului de la cuptor, care mă anunţa că s-a oprit.

— Ştii, am spus eu. Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Nu minţisem când îi spusesem lui Jane că, odată întors la Duke pentru a-mi termina studiile, fusesem neliniştit de teamă să n-o pierd şi sunt de acord şi că nu m-am descurcat pe cât de bine ar fi trebuit în acele circumstanţe provocatoare. Ştiam că în anul acela ne va fi imposibil să menţinem acelaşi fel de relaţii ca în ultimele nouă luni şi mă întrebam cum avea să reacţioneze ea la această schimbare. Pe măsură ce vara se apropia de sfârşit, am discutat despre acest lucru de câteva ori, dar Jane nu părea niciodată preocupată. Era aproape naivă în încrederea ei că vom reuşi să ne descurcăm într-un fel şi, deşi presupun că ar fi trebuit să iau asta drept un semn liniştitor, eram

oarecum tulburat la gândul că ţineam la ea mai mult decât părea să ţină ea la mine.

Eram conştient că am calităţi, dar nu le consideram excepţionale. Pe de altă parte, nici defectele nu-mi erau îngrozitoare. De fapt, mă consider în multe privinţe un om obişnuit şi, chiar şi în urmă cu treizeci de ani, ştiam că nu eram destinat nici faimei, dar nici anonimatului.

Jane însă putea să devină oricine ar fi vrut. E mult de când mi-am dat seama că Jane s-ar fi purtat la fel că indiferent dac-ar fi fost săracă sau bogată, dacă ar fi locuit la oraş sau la ţară. Abilitatea ei de a se adapta m-a impresionat întotdeauna. Luate împreuna – inteligenţa şi pasiunea, amabilitatea şi farmecul – făceau să pară evident că Jane va fi o soţie minunată, mai mult decât oricine altcineva.

Atunci, ea de ce m-a ales pe mine?

Era o întrebare care m-a frământat constant în primele zile ale relaţiei noastre şi nu puteam să găsesc niciun răspuns raţional, îmi era teamă că se va trezi într-o dimineaţa, îşi va da seama că nu găseşte nimic deosebit la mine şi se va îndrepta spre un individ mult mai charismatic. Simţindu-mă atât de nesigur, am încetat să-i mai spun ce simt pentru ea. Erau momente când aş fi vrut, dar acestea treceau înainte de a putea să-mi adun curajul necesar.

Asta nu înseamnă că era un secret faptul că mă vedeam cu ea. În timpul vacanţei, cât am lucrat la o firmă de avocatură, relaţia mea cu Jane a fost unul dintre subiectele ce reveneau în mod regulat în discuţie la masa de prânz, pe care o luam cu ceilalţi colegi, şi îmi făceam un titlu de glorie din a o descrie pe Jane ca pe o persoană foarte aproape de ideal. N-am spus niciodată nimic ce aş fi putut regreta mai târziu, dar îmi amintesc că mă gândeam că unii dintre tovarăşii mei de birou păreau geloşi că aveam aşa mult succes, nu doar în plan profesional, ci şi personal. Unul dintre ei,

Harold Larson – care era şi el membru al redacţiei *Revistei juridice* de la universitate – era deosebit de atent ori de câte ori menţionam numele lui Jane şi aşa mi-am dat seama că are şi el o prietenă. Într-adevăr, se întâlnea cu Gail de peste un an şi totdeauna vorbise cu plăcere despre relaţia lor. Ca şi Jane, Gail nu mai locuia în regiune, deoarece se mutase în Fredericksburg, Virginia, pentru a fi lângă părinţii ei. Harold pomenise de mai multe ori că intenţiona să se căsătorească cu ea după ce va termina facultatea.

Spre sfârşitul verii, ne aflam cu toţii împreună, când cineva ne-a întrebat dacă vrem să ne aducem şi prietenele la cocteilul pe care îl organiza firma în cinstea noastră. Subiectul părea să-l deranjeze pe Harold şi, când am insistat, s-a încruntat.

— Eu şi Gail ne-am despărţit săptămâna trecută, a recunoscut el mai târziu. Deşi, evident, era un subiect dureros, simţea nevoia să se confeseze: Am crezut că lucrurile merg foarte bine între noi, cu toate că nu m-am dus prea des pe la ea s-o văd. Bănuiesc că distanţa a fost cauza pentru care nu a mai vrut să aştepte până termin eu facultatea. A întâlnit pe altcineva.

Îmi amintesc că această discuţie a marcat ultima după-amiază de vară petrecuta împreună cu Jane. Era duminică, la două zile după ce fusesem cu ea la cocteil, şi stăteam amândoi în leagănul de pe veranda casei lui Noah. Plecam în aceeaşi seară spre Durham şi îmi aduc aminte cum priveam râul, întrebându-mă dacă vom reuşi să rămânem împreună sau dacă Jane, ca şi Gail, îşi va găsi pe altcineva.

— Alo, străine, mi se adresă ea după o vreme, de ce eşti atât de tăcut astăzi?

— Mă gândeam că încep cursurile.

Zâmbi.

— Ţi-e teamă sau de-abia aştepţi?

— Şi, şi.

— Încearcă să vezi lucrurile aşa: nu mai sunt

decât nouă luni până vei termina facultatea şi atunci vei fi un om realizat.

Am dat afirmativ din cap, dar n-am mai adăugat nimic.

M-a studiat cu atenţie.

— Eşti sigur că asta e tot ce te necăjeşte? Ai avut toată ziua mutra asta posacă.

M-am foit pe locul meu.

— Ţi-l aminteşti pe Harold Larson? am întrebat-o eu. Ţi-am făcut cunoştinţă cu el la cocteil.

Strânse din pleoape încercând să-l identifice în gând.

— Cel care colaborează la *Revista juridică* împreună cu tine? Înalt, cu părul şaten.

Am dat afirmativ din cap.

— Ce e cu el? mai întrebă ea.

— Ai observat cumva că era singur?

— Nu prea. De ce?

— Prietena lui tocmai îl părăsise.

— O! zise ea, deşi eram aproape convins că nu-şi dădea seama ce legătură are asta cu ea sau de ce mă preocupa pe mine.

— Se pare că va fi un an greu, am continuat eu. Sunt sigur că, practic, mă voi muta în bibliotecă.

Îşi puse prietenește o mână pe genunchiul meu.

— Te-ai descurcat minunat în primii doi ani. Sunt sigură că o vei face şi anul acesta.

— Sper. Atâta doar că, cu toate câte sunt de făcut, probabil nu voi putea să vin în fiecare weekend să te văd, aşa cum s-a întâmplat în vara aceasta.

— Mi-am închipuit. Totuşi, ne vom vedea. O să-ţi mai faci şi tu timp. Apoi, pot şi eu să mă urc în maşină şi să vin să te văd, aminteşte-ţi.

În depărtare, am zărit un stol de grauri înălţându-se din copaci.

— Ar trebui să verifici înainte de a veni. Să vezi dacă sunt liber, vreau să spun. Se spune că ultimul an e cel mai aglomerat.

Îşi plecă capul, încercând să-mi descifreze intenţiile.

— Ce se întâmplă, Wilson?

— Ce vrei să spui?

— Exact ce ai spus tu. Sună ca şi cum te gândeşti la o scuză ca să nu mă mai vezi.

— Nu e vorba de scuză. Vreau doar să mă asigur că înţelegi cât de aglomerat va fi programul meu.

Jane se lăsă pe spătarul leagănului, cu buzele strânse într-o linie îngustă.

— Şi? întrebă ea.

— Şi ce?

— Spune-mi exact ce înseamnă toate astea? Că nu vrei să mă mai vezi deloc?

— Nu, am protestat eu, categoric nu. Dar e o realitate că tu vei rămâne aici, iar eu mă voi duce acolo. Ştii cât de greu poate să fie să menţii o relaţie la distanţă.

Îşi încrucişă braţele.

— Aşa că?

— Ei bine, se întâmplă că acest lucru poate distruge cele mai bune intenţii şi, sincer vorbind, nu vreau ca vreunul din noi să sufere.

— Să sufere?

— Asta s-a întâmplat cu Harold şi cu Gail, i-am explicat eu. Nu s-au văzut mai multă vreme pentru că el a fost ocupat şi, din această cauză, s-au despărţit.

Ea ezită.

— Şi tu crezi că acelaşi lucru se va întâmplă şi cu noi, mă întrebă prudentă.

— Trebuie să recunoşti că şansa nu e de partea noastră.

— Şansa? Clipi din ochi. Încerci să atribui şansei ceea ce există între noi?

— Încerc doar să fiu cinstit…

— În legătură cu ce? *Cu şansa?* Ce legătură au toate astea cu noi? Şi ce are Harold de-a face cu tot?

— Jane, eu…

Îşi întoarse capul, nemaiputând să mă privească în ochi.

— Dacă nu vrei să mă mai vezi, spune-mi-o. Nu invoca drept scuză programul încărcat. Spune-mi adevărul. Sunt matură. Pot suporta.

— Îţi spun adevărul, am zis eu repede. Vreau să te văd. Nu asta am intenţionat să las să se înţeleagă. Am înghiţit în sec. Vreau să spun… ei bine… eşti o fiinţă deosebită şi însemni foarte mult pentru mine.

N-a mai spus nimic. În liniştea ce a urmat, am observat surprins că pe obraz i-a alunecat o lacrimă. Şi-a şters-o, după care şi-a încrucişat braţele. Privirea ei se oprise pe copacii de lângă râu.

— De ce a trebuit să faci asta? Vocea îi era normală.

— Să fac ce?

— Asta… ceea ce faci acum. Să vorbeşti despre şanse, folosind exemple pentru a explica lucrurile… pentru a explica ce se întâmplă între noi. Nu toată lumea reacţionează la fel. Şi nici oamenii. Noi nu suntem Harold şi Gail.

— Ştiu asta…

Se întoarse spre mine şi pentru prima data am văzut furia şi durerea pe care i le provocasem.

— Atunci de ce vorbeşti aşa? mă întrebă ea. Ştiu că nu va fi uşor, şi ce e cu asta? Mama şi tata nu s-au văzut unul pe altul paisprezece *ani* şi totuşi s-au căsătorit. Şi tu vorbeşti despre nouă luni? Când suntem doar la vreo două ore depărtare? Putem să ne sunăm la telefon… putem să ne scriem. A dat din cap.

— Iartă-mă, am zis eu. Cred că sunt doar speriat să nu te pierd. N-am vrut să te supăr…

— De ce? mă întreba ea. Pentru că sunt *o fiinţă deosebită?* Pentru că însemn *foarte mult pentru tine?*

Am dat din cap.

— Da, sigur că da. Chiar eşti deosebită.

Trase adânc aer în piept.

— Ei bine, şi mie îmi pare bine că te-am întâlnit.

În sfârşit, reuşisem să înţeleg. În timp ce eu îmi consideram propriile cuvinte drept un compliment, Jane le-a interpretat altfel şi gândul că am rănit-o m-a făcut să mi se usuce gura.

— Regret, am rostit din nou. N-am vrut să sune aşa. Ţin foarte mult la tine, dar… vezi, treaba e că…

Îmi simţeam limba împleticindu-se şi bâlbâiala mea în final îi smulse un oftat. Ştiind că pur şi simplu pierdeam teren, mi-am dres glasul şi am încercat să-i explic ce era în inima mea:

— Ceea ce am vrut să spun este că eu cred că te iubesc, am şoptit.

Rămase tăcută, dar ştiam că m-a auzit când buzele au început să i se destindă într-un zâmbet uşor.

— Ei bine, mă iubeşti sau nu mă iubeşti?

Am înghiţit în sec.

— Da. Apoi dorind să fiu perfect înţeles, am adăugat: Am vrut să spun că te iubesc.

Pentru prima oară de când am început să discutăm, a râs amuzată cât de greu mi-a fost s-o spun. Apoi, ridicând din sprâncene, a zâmbit şi, rostind cuvintele cu un accent sudist exagerat, mi s-a adresat:

— Wilson, de ce a fost aşa greu? Eu cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Mă surprinse când se ridică brusc de pe scaun şi se aşeză pe genunchii mei. Îşi petrecu un braţ în jurul meu şi mă sărută uşor. Dincolo de ea, restul lumii nu mai exista şi în lumina crepusculară, mi-am auzit propriile cuvinte, de data aceasta rostite de ea:

— Şi eu la fel. Te iubesc, am vrut să spun.

Tocmai mă gândeam la aceasta întâmplare,

când vocea lui Jane m-a trezit.

— De ce zâmbeşti? mă întrebă ea.

Mă privea peste masă. Cina fusese frugală în seara aceasta, am pus mâncarea în farfurii în bucătărie şi nu m-am mai ostenit să aprind vreo lumânare.

— Te-ai gândit vreodată la seara în care ai venit să mă vizitezi la Duke? am întrebat-o eu. Şi când în sfârşit am reuşit să mergem la Harper's.

— Asta a fost după ce ai obţinut slujba din New Bern, nu-i aşa? Şi ai spus că vrei să sărbătoreşti?

Am dat afirmativ din cap.

— Erai îmbrăcată cu o rochie neagră fără bretele…

— Îţi aduci aminte de asta?

— Ca şi cum ar fi fost ieri. Nu ne mai văzuserăm de aproape o lună şi îmi amintesc că priveam de la fereastra mea cum coborai din maşină. Jane părea vag încântată. Aşa că am continuat: Îmi amintesc şi ce-am gândit când te-am văzut.

— Chiar aşa?

— M-am gândit că anul de când ne cunoaştem a fost cel mai fericit din viaţa mea. Îşi coborî privirea în farfurie, apoi se uită din nou la mine, aproape ruşinată. Încurajat de amintire, m-am avântat mai departe: Îţi aminteşti ce ţi-am dăruit de Crăciun?

A trecut o clipă înainte de a răspunde:

— Cercei, rosti ea, pipăindu-şi absentă lobii urechilor. Mi-ai cumpărat cercei cu diamante. Ştiam că sunt foarte scumpi şi îmi amintesc că am fost şocată că ai făcut un gest atât de extravagant.

— De unde ai ştiut că erau scumpi?

— Tu mi-ai spus.

— Eu? Asta nu-mi amintesc.

— O data sau chiar de două ori, zise ea cu un zâmbet compătimitor. Pentru moment am rămas tăcuţi. Printre înghiţituri i-am studiat curba bărbiei şi felul în care lumina soarelui spre asfinţit îi cădea

pe faţă.

— Parcă n-ar fi trecut treizeci de ani de atunci, nu-i aşa? am întrebat eu.

O umbră de tristeţe îi trecuse peste faţă.

— Nu. Nu-mi vine să cred că Anna e acum suficient destul de matură ca să se mărite. Nu ştiu unde zboară timpul.

— Ce-ai schimba, dacă ai putea?

— În viaţa mea, vrei să spui? Privi în lături. Nu ştiu. Cred că aş încerca să mă bucur mai mult când am ocazia.

— Şi eu simt la fel.

— Adevărat? Jane părea de-a dreptul surprinsă.

Am dat din cap.

— Sigur că da.

Păru că-şi revine.

— Doar că – te rog nu interpreta asta în mod greşit, Wilson – de obicei nu te preocupă trecutul. Vreau să spun că eşti atât de ancorat în realitate! Ai atât de puţine regrete… Se pierdu în gânduri.

— Dar tu? am întrebat-o blând.

Şi-a studiat mâinile un moment.

— Eu nu sunt chiar aşa.

Aproape că eram gata să-i iau mâna într-ale mele, dar în clipa aceea a schimbat subiectul, spunând veselă:

— Am fost astăzi să-l vedem pe Noah. După ce am plecat de acasă.

— Da?

— Ne-a spus că fuseseşi şi tu mai devreme pe la el.

— Aşa e. Am vrut să fiu sigur că e de acord să-i folosim casa.

— Asta ne-a spus şi el. Răscoli cu furculiţa legumele din farfurie. El şi Anna arată atât de drăguţi împreună. Ea l-a ţinut de mână tot timpul cât i-a povestit despre nuntă. Aş fi vrut să-i vezi. Asta mi-a amintit de felul în care el şi cu mami obişnuiau să stea împreuna. Pentru moment păru pierdută în gânduri. Apoi ridică ochii. Aş vrea sa

fie şi mami aici, adăugă ea. Întotdeauna i-au plăcut nunţile.

— Cred că e ceva de familie, am murmurat eu.

Zâmbi melancolic.

— Probabil că ai dreptate. Nu poţi să-ţi imaginezi cât de nostim e, chiar şi cu atât de puţin timp la dispoziţie. De-abia aştept să se mărite Leslie şi să avem timp suficient să ne pregătim pentru eveniment.

— Leslie nici măcar nu are un prieten serios, să nu mai vorbim de cineva care să vrea s-o ceară în căsătorie.

— Fleacuri, fleacuri, amănunte, zise ea dând din cap. Nu înseamnă că nu putem să începem deja să ne gândim şi la nunta ei, nu-i aşa?

Cine eram eu să mă împotrivesc?

— Ei bine, când se va întâmpla, am comentat eu, sper că cel care o va cere, va obţine mai întâi acordul meu.

— Aşa a făcut Keith?

— Nu, dar nunta asta se face atât de în grabă, încât nici nu m-am aşteptat s-o facă. E una dintre acele experienţe care-ţi dezvăluie caracterul şi prin care fiecare tânăr trebuie să treacă.

— Cum m-ai cerut tu lui tati?

— O, am dovedit mult caracter în ziua aceea!

— Da? mă fixă curioasă.

— Totuşi, cred că aş fi putut să acţionez puţin mai bine.

— Tati nu mi-a spus niciodată nimic.

— Probabil din cauză că i-a fost milă de mine. N-a fost exact cel mai potrivit moment.

— De ce nu mi-ai spus niciodată despre asta?

— Pentru că n-am vrut să ştii.

— Ei bine, acum *trebuie* să-mi spui.

Mi-am întins mâna după paharul cu vin, încercând să nu fac mare tevatură din această întâmplare.

— În regulă, am spus eu, iată cum a fost. Am ajuns la voi imediat după program, dar trebuia să

mă întâlnesc din nou cu partenerii mei, mai târziu în aceeaşi seară, aşa că nu aveam prea mult timp la dispoziţie. L-am găsit pe Noah lucrând în atelier. Era chiar înainte de a pleca cu toţii la mare. Oricum, lucra la o colivie pentru nişte pasări cardinal care-şi făcuseră cuibul pe verandă şi era tocmai pe punctul de a fixa acoperişul. Se hotărâse să termine lucrul înainte de sfârşitul săptămânii şi eu mă tot gândeam cum să aduc în discuţie subiectul care ne privea, dar nu găseam o ocazie favorabilă. În final, cuvintele pur şi simplu mi-au scăpat. Când mi-a cerut să-i mai dau un cui, i l-am întins şi am spus: „Poftim. Şi, apropo, mi-am adus aminte – te-ar deranja dacă m-aş însura cu Jane?”

Ea chicoti.

— Întotdeauna ai fost un tip calm, remarcă ea. Cred că n-ar trebui să mă surprindă, dat fiind felul în care m-ai cerut în căsătorie. A fost aşa…

— De neuitat!

— Malcolm şi Linda nu se plictisesc niciodată să asculte povestea asta, spuse ea referindu-se la o pereche cu care eram prieteni de ani întregi. Mai ales Linda. Întotdeauna când suntem cu alţi amici, mă roagă s-o spun.

— Şi sigur că tu vrei să-i faci pe plac!

Ridică mâinile cu inocenţă.

— Dacă prietenilor mei le plac poveştile spuse de mine, cine sunt eu să-i lipsesc de ele?

Pe măsură ce în timpul cinei continuam să ne tachinăm, am devenit atent la tot ce avea legătură cu ea. Am privit-o cum taie puiul în bucăţi mici, înainte de a-l băga în gură, şi felul în care părul ei reflecta lumina; am simţit parfumul discret al gelului de iasomie pe care-l folosea. Nu exista nicio explicaţie pentru această nou descoperită uşurinţă de a comunica şi nici n-am încercat s-o înţeleg. Mă întrebam doar dacă o remarcase şi Jane. Dacă era aşa, nu lăsa să se vadă nimic şi nici eu de altfel, şi am zăbovit în continuare la cină, până ce resturile de mâncare s-au răcit pe masă.

Felul cum am cerut-o eu în căsătorie e realmente memorabil şi niciodată nu va înceta să provoace valuri de râsete printre cei care o ascultau.

Să ne împărtăşim amintirile este un lucru destul de obişnuit în cercul nostru de prieteni şi, când ne adunăm, eu şi soţia mea încetăm să mai fim două persoane. Suntem o pereche, o echipă, şi această interdependenţă m-a bucurat întotdeauna. Putem să intervenim în mijlocul unei poveşti pe care celalalt a început-o şi să continuăm şirul gândurilor celuilalt fără ezitare. Ea putea să înceapă să spună întâmplarea cu Leslie, care era conducătoarea majoretelor la un meci de fotbal american, când unul dintre fundaşi alergând a alunecat chiar lângă tuşă, îndreptându-se direct spre ea. Dacă Jane făcea o pauză, ştiam că e semnalul ca eu să-i informez că ea a fost prima care a sărit de pe bancă, să vadă dacă fiica noastră a păţit ceva, pentru că eu încremenisem de spaimă. Dar după ce am reuşit în sfârşit să mă mişc, m-am repezit printre oameni, împingând în stânga şi-n dreapta, cam cum făcuse mai devreme fundaşul căzut. Apoi, în momentul în care mă opream să-mi trag sufletul, Jane prelua cu uşurinţă firul povestirii din locul unde-l lăsasem eu. Sunt uimit că nici unuia din noi nu i se pare acest lucru ieşit din comun şi nici dificil. Acest predă-şi-preia devenise ceva normal pentru noi şi deseori mă întreb cum se întâmplă cu cei care nu-şi cunosc partenerul atât de bine. Trebuie să adaug că în ziua aceea Leslie n-a păţit nimic. În momentul în care am ajuns la ea, reuşise deja să-şi recupereze pamponul.

Dar în povestea cererii mele în căsătorie nu mă băgam niciodată. Stăteam tăcut, ştiind că Jane o relatează cu mai mult umor decât mine. De fapt, nici nu intenţionasem să fac din ea o chestiune ilară. Eram sigur că va fi o zi de care-şi va aminti tot restul vieţii şi speram să o găsească foarte

romantică.

Oricum, într-un fel sau altul, eu şi Jane am reuşit să trecem cu bine de anul acela, îmbinându-ne la fel de mult. La sfârşitul primăverii, discutam despre logodnă şi singura surpriză a fost când am vrut să o oficializăm. Ştiam că ea-şi doreşte ceva deosebit – povestea de dragoste a părinţilor ei ridicase ştacheta foarte sus. Când Noah şi Allie erau împreună, totul ieşea perfect până la urmă. Dacă ploua – o experienţă mizerabilă, trebuie să admit – Allie şi Noah foloseau ploaia drept scuză pentru a aprinde focul în cămin şi a se aşeza alături, îndrăgostindu-se şi mai tare unul de altul. Când Allie era într-o dispoziţie lirică, Noah îi recita versuri. Dacă Noah era un astfel de om, ştiam că eu trebuie să-i urmez exemplul şi de aceea am plănuit să o cer în căsătorie în luna iulie, pe plaja de la Ocracoke unde familia ei îşi petrecea vacanţa.

Mi se părea că planul meu era foarte inspirat. Şi simplu. După ce aveam să-i cumpăr inelul, plănuiam să-l ascund în cochilia de melc pe care o culesesem cu un an înainte, cu intenţia ca ea să o găsească mai târziu, când aveam să cutreierăm plaja în căutare de dolari-de-nisip. Când o va culege de pe jos, aveam de gând să cad într-un genunchi, să-i iau mâna şi să-i spun că m-ar face cel mai fericit om din lume dacă ar consimţi să fie soţia mea.

Din păcate, lucrurile nu s-au desfăşurat deloc aşa. În weekendul acela, s-a stârnit o furtună mare, cu ploaie deasă şi vânt suficient de puternic pentru a face copacii să se îndoaie aproape la orizontală. În sâmbăta aceea, nu mi-am dorit decât să înceteze furtuna, dar natura părea să aibă alte planuri şi cerul a început să se lumineze abia duminică, aproape de amiază.

Eram mai nervos decât mi-am imaginat că aş putea fi şi m-am trezit repetând în minte cuvintele pe care voiam să i le spun. Acest fel de pregătire

mă ajutase la facultatea de drept, dar nu-mi dădusem seama că la momentul potrivit, în drum spre plajă, mă va face să nu-i pot spune nimic lui Jane. Nu ştiu cât de mult am mers în tăcere, dar a fost suficient pentru ca sunetul vocii ei să mă facă sa tresar, când în sfârşit a vorbit:

— Începe fluxul, nu-i aşa?

Nu-mi dădusem seama că fluxul va veni atât de repede după trecerea furtunii şi, deşi eram destul de sigur că melcul meu se afla la adăpost, nu voiam să periclitez desfăşurarea acţiunii, îngrijorat, am început să merg mai repede, încercând totuşi să nu-i trezesc suspiciunile.

— Ce e cu graba asta? m-a întrebat ea.

— Mă grăbeam? m-am mirat eu.

Nu păru mulţumită de răspunsul meu şi încetini şi mai mult pasul. Până am localizat locul unde lăsasem cochilia, am mers de unul singur, cu câţiva paşi înaintea ei. Când am văzut în nisipul de lângă melc urma apei care creştea, am ştiut că mai aveam timp. Nu mult, dar m-am liniştit un pic.

M-am întors să-i spun ceva lui Jane, fără să-mi dau seama că se oprise puţin mai în urmă. Era aplecată, cu o mână întinsă, şi ştiam exact ce face. De câte ori se afla pe plajă, Jane avea obiceiul să caute în nisip dolari-de-nisip. Cei mai frumoşi, cei pe care îi păstra, erau subţiri ca hârtia, transparenţi şi nu mai mari decât o unghie.

— Vino repede! mă strigă ea fără să ridice ochii. Sunt o grămadă pe aici.

Cochilia cu inelul se afla la aproximativ douăzeci de metri în faţa mea, iar Jane era la douăzeci de metri în spate. În sfârşit, dându-mi seama că n-am schimbat decât câteva cuvinte de când ne aflam pe plajă, am hotărât să mă duc la ea. Când am ajuns, ţinea un dolar-de-nisip în echilibru pe vârful degetului ca pe o lentila de contact.

— Uită-te la asta.

Era cel mai mic pe care-l găsise vreodată. După ce mi l-a dat, s-a aplecat din nou să caute şi alţii.

M-am alăturat şi eu, cu intenţia de a o conduce încet-încet spre cochilie, dar Jane continua să zăbovească în acelaşi loc, indiferent cât de mult mă depărtam de ea. Trebuia să continui să-mi ridic ochii la fiecare câteva secunde, pentru a mă asigura că melcul meu e în siguranţă.

— La ce te uiţi? m-a întrebat până la urmă Jane.

— La nimic, am spus. Totuşi, câteva clipe mai târziu m-am simţit obligat să mă uit din nou şi când Jane m-a surprins, a ridicat mirată dintr-o sprânceană.

Fluxul continua să avanseze şi mi-am dat seama că eram presaţi de timp. Totuşi, Jane zăbovea în acelaşi loc. Găsise alte doua schelete de dolari-de-mare, care erau chiar mai mici decât primul, şi părea că nu are intenţia să se mişte de acolo. În sfârşit, neştiind ce altceva să fac, m-am prefăcut că observ scoica de la distanţă.

— Aia nu-i o cochilie de melc marin?

Ea ridică ochii.

— De ce nu te duci s-o iei? Pare frumoasă.

Habar n-aveam ce să spun. De fapt, eu voiam ca ea să fie cea care o găseşte. De-acum valurile se apropiaseră ameninţător.

— Da, aşa e, am spus eu.

— Nu te duci s-o iei?

— Nu.

— De ce?

— Poate că te duci tu.

— Eu? Arăta uimită.

— Dacă o vrei.

Păru că se gândeşte o clipă, înainte de a scutura din cap.

— Avem o mulţime acasă. Nu-i cine ştie ce.

— Eşti sigură?

— Îhî.

Acţiunea nu se desfăşura cum trebuie! În timp ce încercam să-mi imaginez ce era de făcut, am observat deodată un val mai mare apropiindu-se de ţărm. Disperat – şi fără să-i spun o vorbă – am

rupt-o la fugă de lângă ea, alergând spre cochilie.

N-am fost niciodată remarcabil pentru viteza mea, dar în ziua aceea m-am mişcat ca un sportiv. Sprintând cât am putut, am apucat cochilia ca un jucător de câmp recuperând mingea de baseball, cu câteva secunde înainte ca valul să mănture locul. Din păcate, tentativa de a o salva m-a făcut să-mi pierd echilibrul şi m-am trezit întins pe nisip cât eram de lung. Când m-am ridicat, în timp ce-mi scuturam nisipul şi apa de pe haine, am încercat să-mi iau un aer cât mai demn. Puţin mai departe, o vedeam pe Jane privindu-mă cu ochii larg deschişi.

Am luat cochilia cu mine şi i-am oferit-o.

— Iat-o, am spus eu răsuflând greu.

Încă se mai uita nedumerită la mine.

— Mulţumesc, mi-a zis.

M-am aşteptat să o răsucească sau s-o mişte în aşa fel încât să se audă zgomotul inelului dinăuntru, dar n-a făcut-o. Aşa că, pur şi simplu ne-am uitat unul la altul.

— Chiar ţi-ai dorit cochilia asta, nu-i aşa? vorbi ea în sfârşit.

— Da.

— E drăguţă.

— Da.

— Îţi mulţumesc încă o data.

— Cu plăcere.

Şi tot n-o mişcase. Din ce în ce mai neliniştit i-am spus:

— Scutur-o.

Păru că-mi studiază cuvintele.

— Să o scutur, repetă ea.

— Da.

— Wilson, te simţi bine?

— Da, am dat eu din cap încurajator spre cochilie.

— Bine, spuse ea încet.

Dar când a făcut-o, inelul a căzut în nisip. M-am lăsat imediat într-un genunchi şi am început să-

l caut. Uitând tot ce intenţionasem să-i spun, m-am orientat direct spre cererea în căsătorie, neavând nici măcar prezenţa de spirit de a mă uita în sus spre ea.

— Vrei să te măriţi cu mine?

După ce am terminat de făcut curat în bucătărie, Jane a ieşit afară să stea în pridvorul din spate, lăsând uşa întredeschisă, ca şi cum m-ar fi invitat să mă alătur ei. Când am ieşit, am văzut-o sprijinită de balustradă, aşa cum făcuse în seara în care Anna venise să ne spună că se mărită.

Soarele apusese şi o lună portocalie apăruse exact deasupra copacilor, semănând cu un felinar atârnat pe cer. Am văzut-o pe Jane privind-o. Căldura se domolise în sfârşit şi începuse să adie o boare de vânt.

— Chiar crezi că ai putea să găseşti o firmă de catering disponibila? mă întrebă ea.

M-am aplecat spre ea.

— Am să fac tot ce pot.

— A! exclamă ea deodată. Adu-mi aminte să fac mâine rezervările pentru Joseph. Ştiu că putem să-l luăm cu maşina de la Raleigh, dar sper totuşi că voi găsi o legătură directă cu New Bern.

— Pot să fac eu asta, m-am oferit. Oricum voi sta toată ziua la telefon.

— Eşti sigur?

— Nu-i mare lucru, i-am răspuns. Pe râu se vedea trecând o ambarcaţiune, o umbră neagră cu o lumină strălucitoare la prova.

— Aşadar, ce mai aveţi de făcut tu şi Anna? am întrebat-o.

— Mai multe decât îţi poţi imagina.

— Adică?

— Ei bine, în primul rând rochia. Leslie vrea să ne însoţească şi probabil că treaba asta ne va lua cel puţin două zile.

— Pentru o rochie?

— Trebuie s-o găsească pe cea potrivită şi apoi

trebuie să i se facă retuşurile necesare. Azi-dimineaţă am vorbit cu o croitoreasă, care ne-a spus că ar putea să rezolve problema, dacă-i ducem rochia până joi. Apoi, desigur, mai e petrecerea. Dacă se va ţine vreuna, vreau să spun. Furnizorul e una dintre probleme, dar, dacă poţi s-o rezolvi, mai rămâne muzica. Apoi trebuie să decorăm casa şi grădina, aşa că încearcă să suni o companie de închirieri.

În timp ce vorbea, îi scăpă un oftat uşor. Ştiam că n-ar fi trebuit să fiu surprins, totuşi…

— Prin urmare mâine, în timp ce eu voi da telefoane, am înţeles că voi veţi fi plecate să cumpăraţi rochia, corect?

— Nu mai pot de nerăbdare! Se înfioră. O voi privi cum le încearcă, voi vedea ce-i place mai mult. Am aşteptat acest moment de când era fetiţă. E foarte emoţionant.

— Îmi dau seama, am comentat eu.

Îşi apropie degetul mare de cel arătător.

— Şi gândeşte-te că Anna a fost *atât* de aproape de a nu-mi da voie s-o fac.

— E uluitor cât de nerecunoscători pot fi copiii, nu-i aşa?

Ea râse, întorcându-şi privirea din nou spre apă. Greierii şi broaştele îşi începură concertul de seară, o muzică ce pare că nu se va schimba niciodată.

— Ţi-ar plăcea să facem o plimbare? am întrebat-o deodată.

Ezită.

— Acum?

— De ce nu?

— Unde vrei să mergi?

— Contează unde?

Deşi părea surprinsă, îmi răspunse:

— Nu chiar.

Câteva minute mai târziu, porniserăm la drum. Străzile erau goale. La casele de vizavi se vedeau luminile strălucind în spatele perdelelor şi umbre mişcându-se în interior. Eu şi Jane am mers pe

marginea drumului, cu pietrele şi nisipul scârţâind sub picioare. Deasupra, norii se întindeau pe cer ca nişte panglici de argint.

— E tot aşa linişte şi dimineaţa? mă întrebă Jane. Când faci jogging?

De obicei plecam de acasă înainte de ora şase, cu mult înainte de a se trezi ea.

— Uneori. Aproape întotdeauna sunt şi alţi alergători. Şi câini. Le place să-ţi adulmece urma şi apoi deodată se apucă să latre, chiar în spatele tău.

— E bine pentru inimă, sunt sigură.

— E ca o probă în plus, am fost eu de acord. Şi mă obligă să-mi menţin ritmul.

— Ar trebui să încep şi eu să alerg din nou. Îmi plăcea să fac jogging.

— Poţi oricând să mă însoţeşti.

— La ora cinci şi jumătate dimineaţa? Nu prea cred.

Tonul ei era un amestec de glumă şi neîncredere. Deşi cândva soţia mea se scula devreme, de când s-a mutat Leslie de la noi asta nu s-a mai întâmplat.

— A fost o idee bună sa ne plimbăm. E frumos în seara asta.

— Da, aşa e, am spus eu privind-o. Am continuat să mergem în linişte încă câteva minute, înainte de a o vedea pe Jane uitându-se la o casă din apropiere.

— Ai auzit că Glenda a avut un atac de cord?

Glenda şi soţul ei erau vecinii noştri şi, deşi nu făceam parte din acelaşi cerc, ne înţelegeam bine. În New Bern, fiecare părea că ştie totul despre fiecare.

— Da. E trist.

— Nu e cu mult mai în vârstă decât mine.

— Ştiu, am răspuns eu. Totuşi, am auzit că se simte mai bine.

Am tăcut amândoi o clipă, apoi brusc Jane mă întrebă:

— Te gândeşti vreodată la mama ta?

Nu ştiam ce să-i răspund. Mama murise într-un accident de automobil la doi ani după ce ne căsătoriserăm. Deşi nu fusesem la fel de apropiat de părinţii mei ca Jane de ai ei, moartea mamei a fost un şoc teribil. Îmi aduc aminte că în ziua aceea am rulat şase ore cu maşina până la Washington pentru a fi alături de tata.

— Uneori.

— Când te gândeşti la ea, ce anume îţi vine în minte?

— Îţi aduci aminte ultima oară când am mers în vizită la ei? am răspuns eu. Când am intrat pe uşă şi mami a ieşit din bucătărie? Purta o bluză cu un imprimeu cu flori roşii şi părea atât de fericită să ne vadă! Şi-a desfăcut larg braţele, pentru a ne primi pe amândoi în aceeaşi îmbrăţişare. Aşa mi-o amintesc întotdeauna. E o imagine ce nu se va schimba niciodată, ca un fel de tablou. Întotdeauna va arăta la fel.

Jane dădu din cap.

— Eu mi-o amintesc pe mama în atelierul ei, cu degetele pline de vopsea. Picta un portret de grup al familiei noastre, ceva ce nu făcuse niciodată, şi îmi aduc aminte cât de emoţionată era, pentru că voia să i-l dea lui tati de ziua lui de naştere. Făcu o pauză. Dar nu-mi amintesc cum arăta după ce s-a îmbolnăvit. Mami a fost întotdeauna atât de expresivă. Vreau să spun, că avea obiceiul să dea din mâini când vorbea, iar faţa îi era atât de însufleţită când povestea ceva… dar după ce s-a instalat boala, s-a schimbat. Îşi aruncă ochii spre mine. Pur şi simplu nu mai era aceeaşi.

— Ştiu, am spus eu.

— Câteodată sunt îngrijorată din această pricină, zise ea încet. Că o să mă îmbolnăvesc şi eu de Alzheimer.

Deşi mă gândisem şi eu la asta, n-am spus nimic.

— Nu pot să-mi imaginez cum ar putea să fie,

continuă Jane. Să nu-i recunosc pe Anna, sau pe Joseph, sau pe Leslie? Să trebuiască să-i întreb cum îi cheamă când vin să mă viziteze, aşa cum făcea mami? Mi se rupe inima doar când mă gândesc la asta.

Am privit-o în tăcere, în strălucirea palidă a luminilor caselor din jur.

— M-aş mira ca mami să fi ştiut cât de greu ne-a fost, meditä ea. Vreau să spun că ea mereu spunea că-şi dă seama, dar m-a mirat să fi ştiut că de fapt nu era în stare să-şi recunoască propriii copii. Şi nici pe tati.

— Bănuiesc că era conştientă, am spus eu. De aceea s-a mutat la Creekside.

Am crezut că o văd închizând ochii pentru o clipă. Când vorbi din nou, vocea ei era plină de frustrare:

— Urăsc faptul că tati n-a vrut să vină să stea cu noi după ce a murit mami. Avem spaţiu suficient!

N-am spus nimic. Deşi aş fi putut să explic motivul pentru care Noah stătea la Creekside, ea nu voia să-l audă. Îl cunoştea tot atât de bine ca mine, dar – spre deosebire de mine – nu-l accepta şi ştiam că încercând să-l apar pe Noah n-aş fi făcut decât să provoc o disputa.

— Urăsc lebăda aia, adăugă ea.

Era o întreaga poveste cu lebăda, dar am tăcut.

Am făcut înconjurul unei clădiri, apoi al alteia. O parte dintre vecinii noştri stinseseră deja luminile, dar eu şi Jane am continuat să ne plimbăm, fără a mări sau înceti ritmul. Când am văzut casa noastră şi mi-am dat seama că plimbarea se apropia de sfârşit, am făcut o pauză şi mi-am ridicat ochii spre stele.

— Ce e? mă întrebă ea urmărindu-mi privirea.

— Jane, eşti fericita?

Privirea ei mă fixă stăruitor.

— Ce ţi-a venit?

— Eram doar curios.

Aşteptând să-mi răspundă, eram curios dacă ghiceşte motivul pentru care o întrebasem. Nu doream să ştiu dacă e fericită în general, ci dacă e fericită cu mine.

Mă privi atentă, încercând parcă să-mi citească gândurile.

— Ei bine, ar fi ceva…

— Da?

— Ceva destul de important.

Am aşteptat, iar Jane inspiră adânc.

— Aş fi cu adevărat fericită dacă ai găsi o firmă de catering, mărturisi ea.

Auzind-o, am izbucnit în râs.

Deşi m-am oferit să-i pregătesc o cană de cafea decofeinizată, Jane a dat din cap obosită. Cele două zile lungi îşi puseseră amprenta asupra ei şi, după ce a căscat pentru a doua oară, mi-a spus că se duce la culcare.

Presupun că aş fi putut s-o urmez în dormitorul de la etaj, dar n-am făcut-o. Am privit-o doar cum urcă treptele, retrăind aceasta seară.

Mai târziu, când m-am vârât în pat, m-am strecurat sub cuvertură şi m-am întors spre soţia mea. Respiraţia îi era regulată şi profundă şi i-am văzut pleoapele mişcându-i-se, ceea ce mă făcea să cred că visează. Despre ce, nu eram sigur, dar chipul îi era liniştit, ca al unui copil. Am privit-o îndelung, vrând şi nevrând s-o trezesc, iubind-o mai mult decât viaţa mea. În ciuda întunericului, am văzut o şuviţă de păr ce-i rămăsese pe obraz şi mi-am îndreptat degetele spre ea. Pielea îi era fină ca o pudră, de o frumuseţe fără cusur. Aranjându-i şuviţa de păr după ureche, am clipit des pentru a-mi înghiţi lacrimile ce-mi apăruseră misterios în ochi.

CAPITOLUL OPT

În seara următoare Jane mă privea cu gura căscată, cu geanta atârnată încă pe umăr.

— Ai reuşit?!?

— Aşa se pare, am spus pe un ton senin şi detaşat, străduindu-mă să las impresia că fusese un moft. Până atunci mă fâţâisem de colo-colo prin casă, aşteptând-o să sosească.

— Pe cine ai găsit?

— Chelsea, am răspuns eu.

Situat în centrul oraşului New Bern, vizavi de biroul meu, restaurantul se află în clădirea în care Caleb Bradham îşi avusese birourile atunci când a descoperit băutura cunoscuta azi sub numele de Pepsi-Cola. Transformat în restaurant cu zece ani în urmă, era unul dintre locurile preferate ale lui Jane şi cinam deseori acolo. Meniul era bogat şi bucătarul-şef era specialist în sosuri exotice şi în marinate, care erau servite alături de felurile de mâncare tipice sudului. În serile de vineri şi sâmbătă era imposibil să iei masa aici fără o rezervare prealabilă şi oaspeţii făcuseră un joc din încercarea de a ghici ce ingrediente fuseseră folosite, pentru a da mâncărurilor un gust atât de deosebit.

Chelsea era cunoscut şi pentru divertismentul pe care-l oferea. Într-un colţ se afla un pian cu coadă şi John Peterson – care îi dăduse ani de zile lecţii de pian Annei – cânta uneori pentru oaspeţi, acompaniindu-se cu vocea. Cu urechea formată pentru melodiile la modă şi un glas ce amintea de Nat King Cole, Peterson putea să cânte orice i se cerea şi o făcea destul de bine, aşa că era invitat să cânte şi în restaurante îndepărtate din Atlanta, Charlotte şi Washington D.C. Jane putea să-l asculte ore în şir şi ştiam că Peterson era mişcat de felul aproape matern în care ea se mândrea cu el. De altfel, Jane fusese prima din oraş care şi-a

încercat norocul cu el ca profesor de pian.

Acuma era prea uluită, pentru a mai spune ceva. În liniştea ce se lăsase, am putut să aud ticăitul ceasului de pe perete, în timp ce ea făcea eforturi să-şi dea seama dacă a înţeles bine sau nu. Clipi din ochi:

— Dar… cum?

— Am vorbit cu Henry. I-am explicat situaţia şi de ce am avea nevoie şi mi-a spus că o să aibă el grijă de tot.

— Nu înţeleg. Cum poate Henry să se descurce cu aşa ceva, chiar în ultimul moment? Nu avea nimic altceva în program?

— N-am idee.

— Vrei să spui că ai ridicat doar receptorul şi l-ai sunat?

— Ei bine, n-a fost chiar aşa de simplu, dar până la urmă a fost de acord.

— Dar meniul? N-a vrut să ştie câte persoane vin?

— I-am spus că aproximativ o sută – ceea ce se pare că e corect. Iar în ce priveşte meniul, am discutat şi despre asta şi mi-a spus că va aduce ceva absolut special. Presupun că aş putea să-l sun şi să-i cer, dacă vrei ceva anume.

— Nu, nu, interveni ea repede recâştigându-şi siguranţa de sine. E foarte bine. Tu ştii că îmi place tot ce se găteşte la ei. Doar că nu-mi vine să cred. Mă privi cu admiraţie. Ai reuşit!!!

— Da, am dat eu din cap.

Zâmbi, apoi îşi întoarse brusc privirea spre telefon.

— Trebuie s-o sun pe Anna, strigă ea. N-o să-i vină să creadă.

Henry MacDonald, proprietarul restaurantului, e un vechi prieten al meu. New Bern este un loc unde pare imposibil să ai parte de intimitate, acest fapt are totuşi avantajele lui. Pentru că te învârţi mereu printre aceiaşi oameni – la cumpărături, pe

stradă, la biserică sau la petreceri – în acest oraş politeţea s-a înrădăcinat şi adesea e posibil ca datorită ei să realizezi aici lucruri care ar părea imposibile în altă parte. Oamenii îşi fac diverse servicii, pentru că nu se ştie niciodată când, la rândul lor, vor avea şi ei nevoie de ceva şi acesta este unul dintre motivele pentru care New Bern e atât de deosebit faţă de alte locuri.

Asta nu înseamnă că nu eram mândru de ceea ce făcusem. Îndreptându-mă spre bucătărie, am auzit-o pe Jane vorbind la telefon.

— Tatăl tău a reuşit! a exclamat ea. N-am idee cum, dar a reuşit! Mi-a tresărit inima auzind-o ce mândră era de mine.

La masa din bucătărie, am început să sortez corespondenţa pe care o ridicasem mai devreme. Facturi, cataloage, revista *Time.* Cum Jane continua să discute cu Anna, am luat în mână revista. Mi-am imaginat că va sta la telefon o bună bucată de timp, dar, spre surpriza mea, a pus receptorul jos înainte ca eu să încep să citesc primul articol.

— Aşteaptă, mi s-a adresat, nu începe să citeşti, vreau să aud totul. Se apropie de mine. Ei bine, continuă ea, ştiu că Henry va fi acolo şi va aduce mâncare pentru toata lumea. Dar va veni şi cu personal care să-l ajute, nu-i aşa?

— Sunt sigur, am răspuns eu. Nu poate să-i servească el pe toţi.

— Altceva ce-mi mai spui? E vorba de bufet rece?

— M-am gândit că ar fi cel mai potrivit, având în vedere mărimea bucătăriei lui Noah.

— Şi eu cred la fel, fu ea de acord. Dar ce-mi spui despre mese şi feţe de masă? Va aduce el tot?

— Cred că da. Ca să fiu cinstit, nu l-am întrebat, dar nu pare să fie mare lucru chiar dacă nu le aduce. Probabil putem împrumuta tot ce avem nevoie.

Dădu repede din cap. Începuse să facă planuri,

să-şi întocmească liste.

— În regulă, a spus, dar înainte de a apuca să mai zică ceva, am ridicat mâinile.

— N-ai teamă, am să-l sun dimineaţă la prima oră să mă asigur că totul se va desfăşura aşa cum trebuie. Apoi, clipind din ochi am adăugat: Ai încredere în mine.

Erau aceleaşi cuvinte rostite de mine cu o zi înainte acasă la Noah şi-mi zâmbi sfioasă. M-am aşteptat ca momentul acela să treacă repede, dar n-a fost aşa. Ne-am privit unul pe celălalt – aproape ezitant – apoi s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat pe obraz.

— Mulţumesc că ai găsit furnizorul potrivit, zise ea.

Am înghiţit cu dificultate.

— Pentru puţin.

La patru săptămâni după ce am cerut-o în căsătorie ne-am cununat şi la cinci zile după aceea, când m-am întors de la serviciu, Jane mă aştepta în salonul micului apartament pe care-l închiriaserăm.

— Trebuie să vorbim, a spus ea bătând cu palma canapeaua pe care stătea.

Mi-am pus geanta deoparte şi m-am aşezat alături. Ea îmi luă mâna.

— E totul în ordine? am întrebat-o eu.

— Tot.

— Atunci, ce e?

— Mă iubeşti?

— Da, am răspuns eu. Sigur că te iubesc.

— Atunci o să faci ceva pentru mine?

— Dacă pot. Ştii că aş face orice pentru tine.

— Chiar dacă-ţi va fi greu? Chiar daca tu nu vrei asta?

— Sigur, am repetat şi după o pauză: Jane, ce se întâmplă?

A tras adânc aer în piept înainte de a răspunde:

— Duminica asta vreau să vii cu mine la

biserică. Cuvintele ei m-au prins nepregătit şi înainte de a putea spune ceva, a continuat: Ştiu că nu doreşti să mergi şi mi-ai spus că eşti ateu, dar vreau să faci asta pentru mine. E foarte important pentru mine, chiar dacă tu ai impresia că nu ai ce să cauţi acolo.

— Jane… eu, am început.

— Am nevoie de tine acolo, a mai zis ea.

— Am mai vorbit despre asta, am protestat eu, dar Jane mi-o reteză scurt, de data aceasta clătinând din cap:

— Ştiu că am vorbit. Şi înţeleg că nu ai fost crescut în felul în care am fost crescută eu. Dar nu există nimic ce ai putea să faci vreodată, care să însemne mai mult pentru mine decât acest lucru simplu.

— Chiar şi dacă nu cred?

— Chiar şi dacă nu crezi, mi-a răspuns.

— Dar…

— Niciun dar… continuă ea. Nu în legătură cu asta. Nu cu mine. Te iubesc, Willson, şi ştiu că şi tu mă iubeşti. Şi dacă vrem ca relaţia noastră să meargă bine, trebuie ca fiecare să cedeze câte puţin. Nu-ţi cer să crezi. Îţi cer doar să vii cu mine la biserică. Căsătoria e un compromis, înseamnă şi să faci ceva pentru cealaltă persoană nu numai pentru tine, chiar şi atunci când nu vrei. Cum am făcut eu cu nunta.

Mi-am muşcat buzele, ştiind cum s-a simţit ea când nunta s-a oficiat doar la primărie.

— În regulă, am spus eu. Am să vin. Şi, auzind răspunsul meu, Jane m-a sărutat, un sărut delicat ca însuşi paradisul.

Când Jane m-a sărutat în bucătărie, m-a răscolit amintirea sărutului de atunci. Îmi aducea aminte de acea apropiere tandră care avusese o influenţă atât de mare în înlăturarea contradicţiilor dintre noi în trecut – nu ardea de pasiune, dar pecetluia un fel de legământ pe care mi-l făceam ca mariajul nostru

să meargă bine.

Pentru mine acest legământ era motivul pentru care rămăseserăm atât de mult împreună. Acest element din mariajul nostru, mi-am dat eu deodată seama, mă îngrijorase atât de mult în ultimul an. Nu numai că începusem să mă întreb dacă Jane mă mai iubeşte, dar mă întrebam dacă mai *voia* să mă iubească.

Trebuie să fi avut multe motive de dezamăgire, mai ales pe vremea când mă întorceam acasă cu mult după ce copiii se duceau la culcare, când nu participam la jocurile lor, la petreceri, la vacanţele familiei, când petreceam weekendurile cu partenerii şi clienţii mei pe terenul de golf. Gândindu-mă bine, cred că am fost un fel de soţ absent, o umbră a acelui tânăr cu care se măritase ea. Asta mi se părea că spusese sărutul ei: „Vreau să văd dacă eşti chiar tu”.

— Wilson? Te simţi bine?

Am făcut un efort să zâmbesc.

— Foarte bine. Am respirat profund, nerăbdător să schimb subiectul. Ce-ai făcut azi? Aţi găsit rochie?

— Nu. Am fost la câteva magazine, dar Anna n-a văzut nimic pe măsura ei, care să-i placă. Nici n-am realizat cât de mult durează – vreau să spun că Anna e atât de subţire, încât a trebuit să prindă rochiile de fiecare dată în ace, pentru a ne face o idee de felul cum ar putea să arate. Mâine ne ducem să încercăm şi în alte locuri, să vedem ce găsim. În altă ordine de idei, mi-a spus că Keith se va ocupa de familia lui, aşa că nu trebuie să avem nicio grijă. Ceea ce mi-a adus aminte de ceva – ai făcut rezervările la avionul lui Joseph?

— Da, am răspuns eu. Va sosi vineri seara.

— Aici la New Bern sau în Raleigh?

— La New Bern. Sosirea este la ora opt şi jumătate. Leslie a putut să meargă astăzi cu voi?

— Nu, astăzi nu. Ne-a sunat când eram pe drum în maşină. A trebuit să facă nişte cercetări

suplimentare pentru proiectul ei de laborator, dar va veni cu noi mâine. Spunea că există magazine şi în Greensboro, dacă dorim să mergem acolo.

— Şi vă duceţi?

— E la o depărtare de trei ore şi jumătate, mormăi ea. Pur şi simplu nu vreau să stau în maşină timp de şapte ore.

— Dar de ce nu rămâneţi acolo peste noapte? am sugerat eu. În felul acesta veţi putea să vizitaţi ambele oraşe.

Suspină.

— Asta a sugerat şi Anna. Spunea că trebuie să ne ducem din nou la Raleigh, iar miercuri să mergem la Greensboro. Însă nu vreau să te las pe tine în aer. Mai sunt multe de făcut aici!

— Dă-i drumul, am îndemnat-o eu. Acum că avem asigurat furnizorul pentru mâncare, totul se leagă. Pot să mă ocup de orice e nevoie. Dar nu putem să facem nunta fără ca ea să aibă rochie.

Mă privi sceptică.

— Eşti sigur?

— Categoric. De fapt, mă gândeam că aş putea chiar să am timp să joc şi vreo două partide de golf.

Pufni.

— Ai vrea tu!

— Dar ce spui de handicapul meu? am rostit prefăcându-mă că protestez.

— După treizeci de ani, părerea mea e că, dacă nu ţi-ai îmbunătăţit încă jocul, probabil că nu ţi-e scris s-o faci vreodată.

— Asta e chiar o insultă.

— Nu. E doar o constatare. Te-am văzut jucând, îţi aduci aminte?

Am dat din cap, dându-i dreptate. În ciuda anilor petrecuţi de mine pentru a-mi îmbunătăţi balansul, sunt departe de a fi un jucător de golf prea bun. M-am uitat la ceas.

— Vrei să mergem în oraş să mâncăm ceva?

— Ce? Astă-seară n-ai gătit?

— Numai dacă nu vrei nişte resturi. N-am avut timp să merg la cumpărături.

— Glumeam, mai zise ea dând din mână. Nu am pretenţia să găteşti mereu, deşi trebuie să recunosc că a fost foarte drăguţ. Zâmbi. Sigur că mi-ar plăcea să merg. Mi s-a făcut destul de foame. Dă-mi doar un minut să mă pregătesc.

— Arăţi bine, am protestat eu.

— Nu durează decât un minut, strigă ea în timp ce se îndrepta spre scară.

N-a durat numai un minut. O cunoşteam pe Jane şi de-a lungul anilor am ajuns să înţeleg că acel „minut" necesar pregătirilor ei, de fapt se transforma în aproape douăzeci de minute. Am învăţat să-mi ocup timpul de aşteptare cu activităţi care-mi făceau plăcere şi cereau puţină gândire. Bunăoară, puteam să intru în biroul meu şi să-mi aranjez obiectele de pe masă sau să potrivesc amplificatorul la stereo, după ce-l folosiseră copiii.

Am descoperit că aceste treburi inofensive făceau să treacă timpul aproape neobservat. Adesea, când terminam ceea ce mă apucasem să fac, îmi descopeream soţia stând în spatele meu cu mâinile în şolduri.

— Eşti gata? întrebam eu.

— Sunt gata de mult, spunea furioasă. De zece minute aştept să termini.

— O, răspunsem eu, iartă-mă. Să văd dacă că am cheile la mine şi putem pleca.

— Să nu-mi spui că le-ai pierdut.

— Nu, sigur că nu, spuneam bătându-mă peste buzunare şi întrebându-mă dacă voi reuşi să le găsesc. Apoi, privind în jur, adăugam repede: Sunt sigur că sunt pe aici pe undeva. Le-am avut în mână acum câteva minute.

Atunci, soţia mea îşi rotea privirea exasperată.

În seara aceasta însă, am luat în mână revista *Time* şi m-am îndreptat spre sofa. Terminasem de citit câteva articole, când am auzit-o pe Jane coborând scările şi am lăsat deoparte revista.

Tocmai mă întrebam ce ar fi dorit să mănânce, când sună telefonul.

Ascultând vocea tremurătoare de la celălalt capăt al firului, am simţit cum mi se risipeşte buna dispoziţie şi mă copleşeşte un profund sentiment de groază. Jane ajunsese la parter, când am pus telefonul în furcă.

Văzându-mi expresia, încremeni.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Cine era?

— Kate, am răspuns repede. Se duce la spital. Jane îşi duse mâna la gură. E vorba de Noah, am mai adăugat eu.

CAPITOLUL NOUĂ

În timp ce rulam spre spital, ochii lui Jane se umplură de lacrimi. Deşi de obicei sunt un şofer prudent, acum schimbam des benzile şi apăsam cu putere pe accelerator când semafoarele treceau pe galben, simţind greutatea fiecărui minut care trecea.

În momentul în care am sosit, scena din camera de gardă îmi amintea de primăvara aceasta, când Noah avusese congestia cerebrală, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat de atunci. Aerul mirosea a amoniac şi a antiseptice, iar tuburile fluorescente aruncau o lumină obositoare peste aglomeraţia din sala de aşteptare.

Pe lângă pereţi erau aliniate scaune din metal şi vinil, ce avansau în rânduri spre mijlocul încăperii. Multe dintre locuri erau ocupate de grupuri de câte două sau trei persoane, care discutau în şoaptă, în vreme ce un şir de oameni aşteptând să completeze formularele, şerpuia în jurul biroului de primiri.

Familia lui Jane era adunată lângă uşă. Kate stătea palidă şi nervoasă lângă Grayson, soţul ei, care arăta exact ca un plantator de bumbac ce era, în salopeta şi cizmele lui prăfuite. Timpul săpase riduri adânci pe faţa lui osoasă. David, fratele mai mic al lui Jane, stătea lângă ei ţinând-o de braţ pe soţia lui, Lynn.

La vederea noastră, Kate ne alergă în întâmpinare cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Ea şi cu Jane au căzut imediat una în braţele celeilalte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jane, cu faţa crispata de teamă. Cum se simte?

Kate izbucni:

— A căzut lângă heleşteu. Nimeni n-a văzut cum s-a întâmplat, dar era totuşi conştient când l-a găsit asistenta. Ea a spus că s-a lovit la cap. Ambulanţa l-a adus aici acum aproximativ douăzeci de minute şi doctorul Barnwell îl

consultă acum. Asta e tot ce ştim.

Jane părea că se frânge în braţele surorii ei. Nici David, nici Grayson nu puteau să le privească; amândoi aveau buzele strânse într-o linie îngustă. Lynn stătea cu braţele încrucişate, legănându-se pe călcâie înainte şi înapoi.

— Când putem să-l vedem?

Kate dădu din cap.

— Nu ştiu. Surorile continuă să ne spună să-l aşteptăm pe doctorul Barnwell sau pe una dintre asistente. Cred că ei ne vor spune ce se întâmplă.

— Dar o să fie bine, nu-i aşa? Cum Kate n-a răspuns imediat, Jane inspiră cu putere. O să fie bine, adăugă ea.

— O, Jane… Kate îşi strânse pleoapele. Nu ştiu. Nimeni nu ştie nimic.

Pentru moment nu făceau nimic decât să se strângă în braţe.

— Unde e Jeff? întreba Jane, referindu-se la fratele lor care lipsea. Vine şi el, nu-i aşa?

— Până la urmă am dat de el, o informă David. A trecut pe acasă să o ia pe Debbie, apoi vin direct aici.

David se alătură surorilor lui, toţi trei înghesuindu-se unul în altul ca şi cum ar fi încercat să-şi unească forţele de care ştiau că au nevoie.

O clipă mai târziu, sosiră Jeff şi Debbie. Jeff s-a apropiat de fraţii lui şi de îndată ce a fost pus la curent cu situaţia, pe faţa lui se putu citi aceeaşi groază care se vedea pe chipurile celorlalţi.

În timp ce minutele treceau cu greutate, ne-am despărţit în două grupuri: copiii lui Noah şi ai lui Allie de o parte, şi soţii lor de alta. Cu toate că-l iubeam pe Noah, iar Jane era soţia mea, am învăţat că există clipe când Jane are nevoie de fraţii ei mai mult decât de mine. Îmi va simţi lipsa mai târziu, acum nu era momentul.

Lynn, Grayson, Debbie şi cu mine am mai trecut prin asta şi înainte – în primăvară când Noah făcuse congestia cerebrală, la fel când a murit Allie

sau când Noah a avut atacul de cord acum şase ani. În timp ce grupul lor avea ritualurile lui, incluzând îmbrăţişări şi cercuri de rugăciune, precum şi întrebări neliniştite repetate iar şi iar, al nostru era mai stoic. Grayson, ca şi mine, a fost întotdeauna un om tăcut. Când era nervos, îşi baga mâinile în buzunare şi-şi scutura cheile. Lynn şi Debbie acceptau faptul că David şi Jeff au nevoie de surorile lor în astfel de momente, dar păreau pierdute când se declanşa criza, nesigure de ceea ce trebuia să facă, altceva decât să nu le stea în cale şi să-şi păstreze vocile cât mai scăzute. Pe de altă parte, eu întotdeauna m-am trezit căutând modalităţi practice de a veni în ajutor – mijloc eficient de a-mi controla emoţiile.

Observând că şirul de oameni de la biroul de primiri s-a terminat, m-am îndreptat într-acolo. O clipă mai târziu, sora ridică privirea din spatele teancului de formulare. Expresia ei era peste măsura de obosită.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, am răspuns eu. Mă întreb dacă aveţi vreo informaţie despre Noah Calhoun. A fost adus aici acum aproximativ o jumătate de oră.

— A ieşit medicul pentru a sta de vorba cu dumneavoastră?

— Nu. Dar întreaga familie e acum aici şi suntem extrem de neliniştiţi.

Am arătat cu capul spre ei şi i-am văzut privirea urmărind-o pe a mea.

— Sunt sigură că doctorul sau una dintre asistente vor apărea imediat.

— Ştiu. Dar există posibilitatea să aflăm când am putea să mergem să-l vedem pe tatăl nostru? Sau dacă e bine?

Pentru moment, nu eram sigur dacă mă va ajuta, dar când şi-a îndreptat din nou privirea spre familie, am auzit-o oftând.

— Daţi-mi doar câteva minute să pun la punct câteva din formularele astea. Apoi voi vedea ce pot

să fac, e bine?

Grayson veni lângă mine la recepţie cu mâinile în buzunare.

— Ai reuşit ceva?

— Am încercat, am răspuns eu.

A dat din cap, zdrăngănindu-şi cheile.

— Mă duc să stau jos, zise el după câteva secunde. Cine ştie cât va trebui sa rămânem pe aici.

Amândoi ne-am aşezat în scaunele din spatele familiei. Câteva minute mai târziu, au sosit Anna şi Keith. Anna s-a alăturat grupului de fraţi, iar Keith s-a aşezat lângă mine. Îmbrăcată în negru, Anna arăta de parcă ar fi venit la o înmormântare.

Aşteptarea este întotdeauna partea cea mai grea a crizelor de acest gen şi, din această cauză, am ajuns să urăsc spitalele. Nimic nu se întâmplă, iar în minte ţi se învălmăşesc imagini din ce în ce mai sumbre, pregătindu-te în subconştient pentru ce e mai rău. În liniştea încordată, îmi auzeam inima cum bate şi mi se uscase gâtul.

Am observat că sora de la ghişeul de primiri nu se mai afla la birou şi am sperat că s-a dus să afle ce e cu Noah. Cu coada ochiului am văzut-o pe Jane apropiindu-se. Sculându-mă de pe scaun, mi-am ridicat braţul permiţându-i astfel să se lipească de mine.

— Urăsc această situaţie, zise ea.

— Ştiu. Nici mie nu-mi place.

În spatele nostru, în camera de urgenţe intră o tânără pereche cu trei copii plângăcioşi. Ne-am dat la o parte pentru a le face loc să treacă şi, când au ajuns la recepţie, am văzut-o pe soră apărând din spate. A ridicat un deget pentru a da de înţeles perechii să aştepte şi s-a îndreptat spre noi.

— E conştient, anunţă ea, dar tot mai e puţin ameţit. Semnele vitale sunt bune. Probabil că-l vor muta într-un salon cam într-o oră cred.

— Aşadar, se pare că-şi va reveni?

— Nu va fi dus la reanimare, dacă asta doriţi să

ştiţi, răspunse ea evaziv. Probabil că va trebui să stea câteva zile în spital, sub observaţie.

La vorbele ei, se auzi un murmur colectiv de uşurare.

— Acum putem să-l vedem? insistă Jane.

— Nu puteţi intra toţi deodată. Nu e destul loc şi doctorul consideră că cel mai bine ar fi dacă l-aţi lăsa să se odihnească puţin. Medicul a mai spus că unul dintre dumneavoastră ar putea să intre, dar vizita să nu fie prea lungă.

Părea clar că ori Kate, ori Jane se vor duce, dar înainte ca vreunul dintre noi să poată spune ceva, sora a continuat:

— Care dintre dumneavoastră este Wilson Lewis?

— Eu, am răspuns.

— Vreţi să veniţi cu mine? Sunt gata să-i pună perfuzia şi ar trebui probabil să-l vedeţi înainte de a i se face somn.

Am simţit ochii familiei fixaţi pe mine. Cred că ştiam de ce voia să mă vadă, dar am ridicat mâinile în sus ca pentru a respinge ideea.

— Ştiu că eu am vorbit cu dumneavoastră, dar probabil că Jane sau Kate ar trebui să meargă, am sugerat eu. Sunt fiicele lui. Sau poate David, sau Jeff.

Sora dădu din cap:

— A cerut să vă vadă pe dumneavoastră. A subliniat foarte clar că trebuie să fiţi cel care-l va vizita primul.

Jane a zâmbit uşor, dar am văzut în zâmbetul ei ceea ce am simţit şi din partea celorlalţi. Curiozitate, desigur. Şi surpriză. Dar ceea ce am simţit cel mai sigur din partea ei a fost un fel de complicitate subtilă, de parca ar fi ştiut exact de ce m-a ales Noah pe mine.

L-am găsit întins în pat cu două tuburi în braţe şi conectat la un monitor ce înregistra activitatea inimii. Ochii îi erau pe jumătate închişi, dar îşi

întoarse capul pe pernă când asistenta a tras perdeaua în spatele nostru. Apoi am auzit paşii ei depărtându-se, iar noi am rămas singuri.

Arăta plăpând în patul acela mare şi faţa îi era albă ca varul. M-am aşezat în scaunul de lângă el.

— Bună, Noah.

— Bună, Wilson, mă salută cu voce tremurătoare. Mulţumesc că ai trecut pe aici.

— Eşti bine?

— Ar putea fi şi mai bine. Îmi oferi o umbră de zâmbet. Dar ar putea fi şi mai rău.

I-am luat mâna.

— Ce s-a întâmplat?

— O rădăcină, mai zise el. Am trecut pe lângă ea de mii de ori, dar de data aceasta parcă se înălţase mai mult din pământ şi m-am împiedicat de ea.

— Te-ai lovit la cap?

— La cap, la corp. Peste tot. M-am prăbuşit ca un sac cu cartofi, dar nu s-a rupt nimic, mulţumesc lui Dumnezeu. Sunt doar puţin ameţit. Doctorul spunea că aş putea să mă ridic din pat cam în două zile. Am spus că e bine aşa, fiindcă în acest weekend trebuie să particip la o nuntă.

— Nu-ţi face gânduri în legătură cu asta. Ai grija doar să te însănătoşeşti.

— Voi fi bine. Mai am încă ceva vreme de trăit.

— Foarte bine.

— Dar cu Kate şi Jane cum e? Bolnave de îngrijorare, pun pariu.

— Toţi suntem îngrijoraţi. Inclusiv eu.

— Cred, dar tu nu mă priveşti cu ochii aceia plini de mâhnire şi nu izbucneşti în lacrimi de fiecare dată când mormăi eu ceva.

— Fac şi eu asta, când nu te uiţi tu.

Zâmbi.

— Nu cum fac ei. Există şansa ca unul dintre ei să fie cu mine în permanenţă în următoarele câteva zile, aranjându-mi paturile, ajustându-mi patul şi înfoindu-mi pernele. Sunt ca nişte cloşti. Ştiu că

intenţiile lor sunt bune, dar toată această ameninţare a prezenţei lor, care planează asupra mea, e suficientă pentru a mă scoate din minţi. Ultima dată când am fost internat în spital, nu cred că am reuşit să rămân singur mai mult de un minut. N-am putut să merg nici măcar la baie, fără ca unul dintre ei să mă conducă şi apoi să aştepte în faţa uşii până termin.

— Ai avut nevoie de ajutor. N-ai putut să mergi singur, îţi aminteşti?

— Dar un bărbat are nevoie să-şi păstreze demnitatea.

I-am strâns mâna.

— Tu vei fi întotdeauna cel mai demn bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Noah îmi susţinu privirea, expresia lui îndulcindu-se.

— O să stea toţi pe capul meu imediat ce mă vor vedea, ştii tu. Insistând şi agitându-se, ca de obicei. Zâmbi răutăcios. Ar trebui să-mi bat puţin joc de ei.

— Ia-o uşor, Noah. Ei fac asta pentru că te iubesc.

— Ştiu. Dar nu trebuie să mă trateze ca pe un copil.

— Nu e chiar aşa.

— Ba chiar aşa va fi. Când vei găsi momentul, de ce nu le-ai spune că ai impresia că am nevoie de odihnă, eşti de acord? Dacă le-aş spune eu că am obosit, nu vor face decât să se îngrijoreze şi mai mult.

Am zâmbit.

— Aşa am să fac.

Pentru moment am încetat să mai vorbim. Monitorul cardiac îşi lansa constant bipurile, liniştitoare în monotonia lor.

— Ştii de ce am cerut să vii tu aici, în locul unuia dintre copii? mă întrebă el.

Fără să vreau am dat din cap.

— Vrei să mă duc la Creekside, nu-i aşa? Să

dau de mâncare lebedei, cum am făcut şi primăvara trecută.

— Te-ar deranja?

— Deloc. Voi fi încântat să te ajut.

Făcu o pauză, apoi îmi spuse cu o voce obosită:

— Ştii că n-aş fi putut să te rog, dacă erau şi ceilalţi aici. Toţi se supără când pomenesc de ea. Îşi închipuie că asta înseamnă că mi-am pierdut minţile.

— Ştiu.

— Dar tu ştii mai bine, nu-i aşa, Wilson?

— Da.

— Pentru că şi tu crezi. Era acolo când m-am trezit din leşin, să ştii. A stat lângă mine să fie sigură că sunt bine. A trebuit s-o alunge asistenta. A stat cu mine tot timpul.

Ştiam ce aştepta să spun, dar se pare că n-am fost în stare să găsesc cuvintele pe care voia să le audă. Aşa că i-am zâmbit.

— Pâine Wonder, am zis eu. Patru bucăţi dimineaţa şi trei bucăţi după-amiaza, nu-i aşa?

Noah mă strânse de mână, forţându-mă să-l privesc în ochi.

— Tu mă crezi, nu-i aşa, Wilson?

Am tăcut. Pentru că Noah mă înţelegea mai bine decât oricine, am ştiut că nu pot să-i ascund adevărul.

— Nu ştiu ce să zic, am spus în sfârşit.

Auzind răspunsul meu, i-am văzut în ochi dezamăgirea.

O oră mai târziu, Noah era mutat într-un salon de la etajul întâi, unde în sfârşit familia a putut să i se alăture.

Jane şi Kate au intrat în încăpere murmurând amândouă deodată:

— O, tati!

Au urmat Lynn şi Debbie, în timp ce David şi Jeff s-au oprit de partea cealaltă a patului. Fixându-l, atingându-l, gudurându-se pe lângă el,

îmbrăţişându-l şi sărutându-l. Plictisindu-l toţi şi bombardându-l cu întrebări.

Jeff a vorbit primul:

— Eşti sigur că te simţi bine? Doctorul a spus că ai luat o buşitură zdravănă.

— Sunt bine. Am un cucui în cap, dar altceva nimic. Poate puţin obosit.

— M-am speriat de moarte, a declarat Jane. Dar sunt aşa fericită că eşti bine.

— Şi eu, a spus David.

— N-ar trebui să mai mergi singur la lac, dacă te simţi încă ameţit, îl dojeni Kate. Data viitoare, când te mai duci pe acolo, aşteaptă până vine cineva să te ajute. În felul acesta te vor găsi mai repede.

— O s-o facă oricum, zise Noah.

Jane îşi făcu de lucru la căpătâiul patului şi-i înfoie pernele.

— N-ai stat mult acolo, nu-i aşa? Nici nu îndrăznesc să mă gândesc că nu te-au găsit imediat.

Noah clătină din cap.

— N-au trecut decât vreo două ore, cred.

— Două ore! au exclamat Jane şi Kate. Încremeniseră de groază.

— Poate, puţin mai mult. E greu de spus pentru că norii acopereau soarele.

— Mai mult? întrebă Jane. Îşi strânse mâinile pumn de disperare.

— Şi m-am udat. Cred că a plouat. Sau poate stropitoarele au fost de vină.

— Ai fi putut să mori acolo! strigă Kate.

— O, n-a fost chiar aşa de rău. Puţină apă nu face rău nimănui. Partea cea mai proastă a fost ratonul, când, în sfârşit, mi-am revenit. După felul în care mă privea, am crezut că ar putea fi turbat. Apoi a venit la mine.

— Ai fost atacat de un raton? Jane arăta ca şi cum era gata să leşine.

— Nu chiar. L-am alungat înainte de-a apuca să

mă muşte.

— A încercat să te muşte! a strigat la rândul ei Kate.

— O, nu e cine ştie ce! Am mai avut eu de a face cu ratoni şi înainte.

Kate şi Jane se uitau una la alta cu nişte expresii revoltate, apoi se întoarseră spre fraţii lor. Domni o linişte îngrozită, înainte ca Noah să zâmbească. Şi-a îndreptat un deget spre ei şi le-a făcut cu ochiul.

— V-am făcut-o!

Mi-am dus mâna la gură, încercând să-mi înăbuş un chicotit, într-un colţ, am văzut-o pe Anna străduindu-se să rămână serioasă.

— Nu-ţi bate joc de noi în felul ăsta! se răsti Kate, bătând cu palma în marginea patului.

— Da, tati, nu e frumos, adăugă Jane.

Noah strânse amuzat din pleoape.

— A trebuit. Chiar voi m-aţi provocat. Şi mai trebuie să ştiţi că m-au găsit doar după vreo două minute. Şi mă simt bine. M-am oferit să conduc chiar eu maşina până la spital, dar au chemat ambulanţa să mă ia.

— Nu poţi să conduci. Carnetul tău nici măcar nu mai e valabil.

— Asta nu înseamnă că am uitat să conduc. Iar maşina se află tot în parcare.

Cu toate că n-au mai spus nimic, le şi vedeam pe Jane şi Kate gândindu-se cum să facă să-i ia cheile.

Jeff îşi drese glasul.

— Mă gândeam ca poate am putea să-ţi punem una dintre alarmele acelea pentru încheietura mâinii. Dacă se mai întâmplă, o să poţi primi ajutor imediat.

— N-am nevoie. M-am împiedicat de o rădăcină. În cădere nici n-aş fi avut timp să apăs pe buton. Şi când aş fi reuşit, asistenta ar fi fost deja acolo.

— Am să discut cu directorul, zise David. Şi dacă n-are grijă de rădăcina aia, voi avea eu. O s-o

tai eu însumi.

— Te ajut şi eu, se oferi Grayson.

— Nu e vina lui ca am devenit neîndemânatic cu vârsta. Voi fi iar pe picioare într-o zi sau două şi întremat pentru weekend.

— Nu-ţi bate capul cu asta, zise Anna. Înzdrăveneşte-te doar, bine?

— Şi ia-o încet, îl îndemnă Kate. Suntem îngrijoraţi din cauza ta.

— Speriaţi de moarte, repetă Jane.

Clone, clonc, clonc. Am zâmbit în sinea mea. Noah avea dreptate – toţi erau ca nişte cloşti.

— Am să fiu bine, insistă Noah. Şi să nu cumva să anulaţi nunta aceea din cauza mea. Aştept să vin şi eu şi nu vreau să credeţi că un cucui în cap e suficient să mă facă să nu particip.

— Acum, lucrul cel mai important nu e nunta, zise Jeff.

— Are dreptate, bunicule, adăugă Anna.

— Şi nici să n-o amânaţi, mai spuse Noah.

— Nu vorbi aşa, tati, interveni Kate. Vei sta aici cât de mult timp va fi nevoie pentru a te întrema.

— O să fie bine. Vreau doar să-mi promiteţi că veţi continua pregătirile. Aştept cu nerăbdare evenimentul.

— Nu fi aşa încăpăţânat, stărui Jane.

— De câte ori trebuie să vă spun? Pentru mine e foarte important. Nu se întâmplă ca în fiecare zi să aibă loc pe aici vreo nuntă. Dându-şi seama că nu va ajunge nicăieri cu fetele lui, o căută din priviri pe Anna. Înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa, Anna?

Anna ezită. În tăcere, ochii ei se îndreptară spre mine, înainte de a se uita din nou la Noah.

— Sigur că da, bunicule.

— Atunci o să mergi mai departe cu treaba, nu-i aşa'?

Instinctiv Anna îl prinse pe Keith de mână.

— Dacă aşa vrei tu, zise ea simplu.

Noah zâmbi vizibil uşurat.

— Mulţumesc, şopti el.

Jane îi aranjă pătura.

— Ei bine, atunci va trebui să ai grija de tine săptămâna asta, zise ea. Şi, pe viitor, să fii mai atent!

— N-ai grijă, tati, promise David. Am să scot rădăcina aia până te întorci tu.

Discuţia a revenit la felul cum a căzut Noah, iar eu mi-am dat deodată seama ce s-a evitat pe toată durata acestei vizite. Niciunul dintre ei n-a vrut să pomenească motivul pentru care Noah fusese la heleşteu.

De fapt, niciunul dintre ei n-a vrut niciodată să vorbească despre lebădă.

Noah mi-a povestit despre ea cu mai puţin de cinci ani în urma. Allie murise de o lună şi el părea să îmbătrânească văzând cu ochii. Rareori îşi părăsea camera, nici măcar pentru a le citi poezii celorlalţi. În schimb, stătea la birou, recitind scrisorile pe care el şi Allie şi le-au scris unul altuia de-a lungul anilor sau răsfoind exemplarul lui din *Fire de iarbă.*

Desigur, am făcut tot ce am putut să-l scoatem din cameră şi presupun că e o ironie faptul că tocmai eu am fost acela care l-am dus la banca de lângă heleşteu. În dimineaţa aceea am văzut lebăda pentru prima oară.

Nu pot spune că ştiam ce gândeşte Noah şi în mod cert nu dădea niciun semn la ora aceea că descoperise ceva semnificativ la ea. Îmi amintesc că lebăda a înotat spre noi, căutând parcă ceva de mâncare.

— Ar fi trebuit să aducem nişte pâine, remarcă Noah.

— Data viitoare aşa vom face, am încuviinţat eu destul de nepăsător.

Când două zile mai târziu am mers să-l vizitez, am fost surprins să nu-l găsesc pe Noah în cameră. Asistenta mi-a spus unde era. L-am găsit stând pe

banca de lângă heleşteu. Avea la el o singura felie de pâine Wonder. Când m-am apropiat, lebăda a părut că mă priveşte, dar chiar şi atunci n-a arătat niciun fel de teamă.

— Se pare că v-aţi şi împrietenit, am comentat eu.

— Aşa se pare, a acceptat el.

— Pâine Wonder? am întrebat eu.

— Am impresia că asta îi place cel mai mult.

— De unde ştii că e o ea?

Noah zâmbi.

— Pur şi simplu, ştiu, zise el şi aşa a început totul.

De atunci a hrănit în mod regulat lebăda, mergând la heleşteu pe orice vreme. Stătea acolo şi când ploua, şi când era o căldură înăbuşitoare şi, pe măsură ce treceau anii, începu sa petreacă din ce în ce mai mult timp acolo, privind-o şi vorbindu-i. Erau zile în care stătea de dimineaţa până seara fără să părăsească banca.

La câteva luni după prima lui întâlnire cu lebăda, l-am întrebat de ce petrecea atât de mult timp la heleşteu. Îmi dădeam seama că găseşte locul încărcat de pace şi că îi făcea plăcere să vorbească cu cineva – sau cu ceva – fără să aştepte răspuns.

— Vin aici pentru că ea vrea asta.

— Lebăda? am întrebat eu.

— Nu, mi-a răspuns el. Allie.

M-am înfiorat auzindu-i numele, dar tot nu ştiam ce vrea să spună.

— Allie doreşte să-i dai de mâncare lebedei?

— Da.

— De unde ştii?

Cu un oftat, a ridicat ochii spre mine.

— Pentru că este chiar ea, mai zise el.

— Cine?

— Lebăda.

Am dat din cap ezitând.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să spui.

— E Allie, repetă el. A găsit o modalitatea de a se întoarce la mine, aşa cum mi-a promis. Tot ce a trebuit să fac eu a fost s-o descopăr.

Asta e ceea ce înţeleg doctorii când spun că Noah e maniac.

Am mai rămas la spital încă treizeci de minute. Doctorul Barnwell ne-a promis să ne sune pentru a ne da noutăţi după vizita din dimineaţa următoare. Era apropiat de familia noastră şi-l îngrijea pe Noah ca pe propriul tată. Aveam încredere totală în el. Aşa cum promisesem, am sugerat familiei că Noah pare obosit şi că ar fi mai bine pentru el să se odihnească. În drum spre ieşire, am aranjat să-l vizităm cu schimbul, apoi ne-am îmbrăţişat, ne-am sărutat şi ne-am despărţit în parcare. O clipă mai târziu eu şi Jane ne-am trezit singuri, privindu-i pe ceilalţi cum pleacă.

Uitându-mă la Jane, mi-am dat seama cât era de obosită.

— Te simţi bine? am întrebat-o.

— Cred că da. Oftă. Ştiu că lui tati i se pare că se simte bine, dar uită că are totuşi aproape nouăzeci de ani. Nu cred că-şi va reveni aşa de repede cum crede el. Clipi des şi am bănuit că era îngrijorata şi în privinţa planurilor de nuntă.

— Cred că nu te gândeşti să-i ceri Annei să amâne nunta, nu-i aşa? După tot ce a spus Noah?

Jane a dat din cap.

— Aş fi încercat, dar el a fost aşa categoric! Sper doar că nu va insista cu asta, pentru că ştie…

Se îndepărtă târându-şi picioarele. Ştiam exact ce voia să spună.

— Pentru că ştie că nu mai are mult de trăit, continuă ea. Se pare că acesta va fi ultimul mare eveniment la care va participa, nu-i aşa?

— Să nu crezi asta. I-au mai rămas câţiva ani buni de trăit.

— Pari aşa convins.

— Şi chiar sunt convins. Pentru anii lui, arată

foarte bine. Mai ales în comparaţie cu cei de aceeaşi vârstă de la Creekside. Aceştia abia dacă-şi părăsesc camerele şi tot ce fac este să se uite la televizor.

— Da, iar el nu face decât să se ducă la heleşteu sa vadă nenorocita aia de lebădă. Ca şi cum n-ar avea nimic altceva mai bun de făcut.

— Asta-l face fericit, i-am atras eu atenţia.

— Dar greşeşte, zise ea cu violenţă. Nu-ţi dai seama? Mami nu mai e. Lebăda aia nu are nimic de-a face cu ea.

Nu ştiam ce să-i răspund, aşa că am tăcut.

— Vreau să spun că e o nebunie, continuă ea. Să o hrăneşti e una. Dar să crezi că spiritul mamei s-a întors la el sub această înfăţişare n-are nicio raţiune. Îşi încrucişă braţele. L-am auzit vorbind cu ea, să ştii. Odată când m-am dus să-l văd. O conversaţie naturală, de parcă lebăda ar fi înţeles ce-i spune. Kate şi cu David l-au surprins şi ei făcând asta. Şi ştiu că şi tu l-ai auzit.

Ridică privirea acuzator.

— Da, am admis eu. Şi eu l-am auzit.

— Şi nu te-a neliniştit?

Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe altul.

— Părerea mea, am spus eu cu prudenţă, este că Noah are nevoie să creadă că acest lucru e posibil.

— Dar de ce?

— Pentru că a iubit-o atât de mult. Îi lipseşte.

Auzind răspunsul meu, i-am văzut bărbia tremurând.

— Şi mie îmi lipseşte, zise ea.

Chiar când pronunţa aceste cuvinte, ne-am dat amândoi seama că nu era totuşi acelaşi lucru.

În ciuda oboselii, niciunul din noi n-a putut să suporte ideea de a merge direct acasă după chinul de la spital. Când la un moment dat Jane şi-a amintit că e „lihnită”, am hotărât să ne oprim la Chelsea pentru o cină târzie.

Chiar înainte de a intra, am auzit dinăuntru acordurile pianului lui John Peterson. Revenit în oraş, pentru câteva săptămâni, cânta în local în fiecare weekend, dar uneori apărea pe neaşteptate şi în zilele de lucru. Astă-seară era una dintre aceste zile, cu mesele din jurul pianului ocupate în totalitate şi barul plin de oameni.

Am urcat la etaj, unde erau ocupate doar câteva mese şi ne aflam departe de muzică şi de mulţime. Jane m-a surprins când a comandat al doilea pahar cu vin la aperitive, fapt ce părea s-o calmeze după tensiunea din ultimele ore.

— Ce ţi-a spus tati când aţi fost singuri? întrebă Jane, separând cu grija un os de peşte pe farfurie.

— Nu prea multe, am răspuns. L-am întrebat cum se simte şi ce s-a întâmplat. În cea mai mare parte a timpului n-a fost nimic altceva decât ceea ce ai auzit şi tu mai târziu.

Ridică o sprânceană.

— În cea mai mare parte? Dar ce altceva a mai spus?

— Chiar vrei să ştii?

Îşi puse tacâmurile pe farfurie.

— Te-a rugat sa dai de mâncare la lebădă, nu-i aşa?

— Da.

— Şi ai s-o faci?

— Da, am spus eu, dar, văzându-i expresia, am continuat repede: Însă înainte de a te supăra, adu-ţi aminte că nu o fac pentru că aş crede că e Allie. O fac pentru că m-a rugat şi pentru că nu vreau ca lebăda să moară de foame. Probabil că a şi uitat cum să-şi mai procure singură hrana.

Mă privi sceptică.

— Mamei nu-i plăcea pâinea Wonder, ştii şi tu. N-ar fi mâncat aşa ceva niciodată. Îi plăcea să-şi facă singură pâinea, în casă.

Din fericire, chelnerul s-a apropiat şi m-a salvat de discuţia pe această temă. Când ne-a întrebat dacă ne plac aperitivele, Jane s-a interesat dacă

aceste feluri de mâncare sunt disponibile şi pentru mesele organizate acasă.

La întrebarea ei, o privire de recunoaştere i se aşternu omului pe faţă.

— Voi sunteţi persoanele care faceţi nunta aceea? întrebă el. Pe proprietatea Calhoun, în weekendul acesta?

— Da, noi suntem, răspunse Jane veselă.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Jumătate din personalul nostru lucrează pentru acest eveniment. Chelnerul zâmbi. Ei bine, îmi pare foarte bine să vă cunosc. Permiteţi-mi să vă umplu paharele şi, când revin, vă aduc meniul complet de la nuntă.

Imediat ce s-a depărtat, Jane s-a aplecat peste masa spre mine.

— Cred că mi-a răspuns la una dintre întrebări. În legătură cu serviciul de la nuntă, vreau să zic.

— Ţi-am spus eu să n-ai nicio grijă.

Îşi bău vinul din pahar.

— Aşadar, dacă vom mânca afară, au oare intenţia să aducă şi un cort?

— Dar de ce să nu folosim casa? am propus. Oricum voi fi acolo când vin grădinarii, aşa că de ce să nu încerc să aduc şi o echipa care să facă curat în casa? Mai avem câteva zile – sunt sigur că pot găsi pe cineva.

— Ai putea încerca, zise ea încet şi am ştiut că se gândea la ultima dată când intrase în casă. Îţi dai seama că probabil totul e plin de praf. Cred că nu s-a făcut curat de ani de zile.

— Adevărat, dar nu e vorba decât de curăţenie. O să dau câteva telefoane. Lasă-mă să văd dacă pot să fac ceva, am insistat eu.

— Tot timpul spui asta.

— Pentru că tot timpul trebuie să fac câte ceva, am replicat eu şi ea a râs cu naturaleţe.

Prin fereastră, peste umărul ei, puteam să-mi văd biroul şi am constatat că lumina din camera lui Saxon era aprinsă. Fără îndoială, se afla acolo pentru vreo treabă urgentă, pentru că, altfel, Saxon

lucra foarte rar până noaptea târziu. Jane îmi urmări privirea.

— Îţi lipseşte deja activitatea de la birou? mă întrebă ea.

— Nu, am răspuns. E plăcut să te îndepărtezi puţin de ea pentru o vreme.

Mă privi cu atenţie.

— Chiar crezi asta?

— Sigur că da. Am tras de tricoul meu sport. Şi e plăcut că nu trebuie să te îmbraci mereu în costum cât e săptămâna de lungă.

— Pun pariu că ai uitat cum e să arăţi aşa. Nu ţi-ai mai luat un concediu mai lung de… cât timp? De opt ani?

— Nu e chiar atât de mult.

După o clipă, a dat din cap.

— Ţi-ai mai luat câteva zile ici-colo, dar ultima data când ai plecat în vacanţă o săptămână a fost în 1995. Nu-ţi aminteşti? Când i-am dus pe copii în Florida? A fost exact după ce a terminat Joseph liceul.

Mi-am dat seama că avea dreptate şi ceea ce considerasem eu a fi o calitate, fusese, de fapt, una dintre greşelile mele.

— Regret, am spus eu.

— De ce?

— Că nu mi-am luat mai multe concedii. Nu a fost cinstit faţă de tine sau de familie. Ar fi trebuit să încerc să petrec mai mult timp împreună cu tine şi cu copiii noştri.

— E în regulă, a spus ea făcând un semn uşor cu furculiţa, nu e mare lucru.

— Ba da, este, am răspuns.

Deşi e mult de când s-a obişnuit cu devotamentul meu faţă de muncă şi acum îl accepta ca făcând parte din firea mea, ştiam că întotdeauna a durut-o acest lucru. Dându-mi seama că i-am captat atenţia, am continuat:

— Ba să ştii că a fost destul de mare. Dar nu numai asta regret. Regret mult mai multe. Regret

că din cauza muncii am ratat toate acele evenimente importante din viaţa copiilor. Cum erau petrecerile de ziua lor. Nici nu-mi pot aminti cât de multe am pierdut, pentru că aveam întâlniri târzii de afaceri, pe care refuzam să le reprogramez. Şi tot ce am mai pierdut – meciurile de volei şi competiţiile de atletism, concertele de pian, spectacolele date de elevi… E o minune că m-au iertat copiii, ca să nu mai vorbim că şi ţin la mine.

Încuviinţa dând din cap, dar nu mai zise nimic. Ce-ar mai fi putut să spună. Am inspirat profund şi am riscat:

— Ştiu ca n-am fost întotdeauna cel mai bun soţ, am spus repede. Uneori mă minunez de ce ai stat atât de mult timp cu mine.

De data asta a ridicat din sprâncene.

— Mai ştiu că ai petrecut prea multe seri şi weekenduri singură şi ca am lăsat toată responsabilitatea creşterii copiilor în sarcina ta. Asta n-a fost cinstit din partea mea. Şi chiar şi după ce mi-ai spus că mai mult decât orice ai vrea să-ţi petreci timpul liber cu mine, nu te-am ascultat. Ca şi aniversarea ta de treizeci de ani. Am făcut o pauză, permiţând cuvintelor mele să găsească ecou în mintea ei. De partea cealaltă a mesei i-am văzut ochii strălucind pe măsură ce-şi amintea. A fost una dintre nenumăratele greşeli pe care le-am făcut în trecut şi pe care am încercat să le uit.

Ceea ce îmi ceruse atunci a fost foarte simplu: copleşită de noile responsabilităţi ale maternităţii, îşi dorise sa se simtă din nou femeie, cel puţin pentru o seară, şi făcuse diverse aluzii despre o seară romantică: rochii întinse pe pat, flori, o limuzină care să ne repeadă până la un restaurant liniştit, o masă cu o privelişte frumoasă, o conversaţie liniştită fără să ne facem griji că trebuie să se întoarcă repede acasă. Îmi dădusem seama că era ceva important pentru ea şi îmi

amintesc că-mi notasem să fac tot ce-şi dorea. Totuşi, am fost atât de implicat în nişte probleme încurcate în legătură cu o mare moştenire, încât ziua ei de naştere a sosit înainte de a fi putut să mă pregătesc în vreun fel. Aşa că, în ultimul minut, am rugat-o pe secretara mea să cumpere o brăţară elegantă şi, în drum spre casă, m-am autosugestionat că, fiind foarte scumpă, o va privi ca pe un dar deosebit. Când o despacheta, i-am promis că voi face tot ce era necesar pentru a petrece totuşi o seară minunată împreună, o seară mai frumoasă chiar decât cea pe care mi-o descrisese ea. Dar până la urmă, a rămas una dintre multiplele promisiuni pe care am sfârşit prin a le încălca şi, mai târziu, mi-am dat seama că Jane înţelesese acest lucru imediat ce am rostit cuvintele.

Simţind cât de greu mă apăsa această ocazie pierdută, n-am mai continuat. Mi-am masat fruntea în tăcere. Apoi am împins farfuria deoparte şi, în timp ce trecutul revenea printr-o serie de amintiri triste, am simţit privirea lui Jane fixată asupra mea. Cu totul surprinzător, s-a întins peste masă şi mi-a atins mâna.

— Wilson? Te simţi bine? Era o notă de îngrijorare tandră în vocea ei, pe care nu o recunoşteam.

Am dat afirmativ din cap.

— Da.

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

— De ce atâtea regrete în seara asta? E ceva în legătură cu ce ţi-a spus tati?

— Nu.

— Atunci ce te-a făcut să ţi le aminteşti?

— Nu ştiu… Poate e vorba de nuntă? Am zâmbit strâmb. M-am gândit mult la aceste lucruri în ultimele zile.

— Nu seamănă cu ceea ce faci tu de obicei.

— Nu, am admis. Totuşi, e adevărat.

Jane ridică capul.

— Nici eu n-am fost perfectă, să ştii.

— Tu ai fost mult mai aproape de perfecţiune decât mine.

— Asta aşa e, zise ea ridicând din umeri.

Am râs fără să vreau, simţind cum scade puţin tensiunea.

— Da, ai muncit mult, continuă ea. Probabil prea mult. Dar am ştiut că făceai asta pentru binele familiei noastre. Sunt multe de spus în legătură cu asta, dar datorită acestui fapt am putut să stau acasă şi să cresc copiii. A fost întotdeauna ceva important pentru mine.

Am zâmbit, gândindu-mă la cuvintele ei şi la iertarea pe care am descoperit-o în ele. Sunt un bărbat norocos, am reflectat eu şi i-am întins mâna peste masă.

— Ştii la ce mă mai gândesc? am întrebat-o.

— Mai e şi altceva?

— În primul rând, încerc să-mi dau seama de ce te-ai măritat cu mine?

Expresia ei s-a îmblânzit.

— Nu fi aşa sever cu tine. Nu te-aş fi luat de soţ dacă n-aş fi vrut.

— De ce te-ai măritat cu mine?

— Pentru că te-am iubit.

— Dar de ce m-ai iubit?

— Au existat o mulţime de motive.

— Cum ar fi?

— Vrei nişte exemple?

— Fă-mi plăcerea. Eu tocmai ţi-am spus toate secretele mele.

A zâmbit văzând că insist.

— În regulă. De ce m-am măritat cu tine… Ei bine, erai cinstit şi muncitor, şi blând. Erai politicos şi răbdător, şi mult mai matur decât oricare băiat cu care mă întâlnisem înainte. Şi când eram împreună, mă ascultai într-un mod care mă făcea să mă simt de parcă aş fi fost singura femeie de pe lume. M-ai făcut să mă cred desăvârşită şi a

petrece toata viaţa cu tine părea *corect* din partea mea.

A ezitat o clipă.

— Dar n-a fost numai ceva legat de sentimentele mele. Cu cât te cunoşteam mai bine, cu atât eram mai convinsă că ai face orice ar fi nevoie pentru a-ţi întreţine familia. Acest lucru a fost important pentru mine. Trebuie să înţelegi că pe atunci, mulţi oameni de vârsta ta nu voiau altceva decât să schimbe omenirea. Chiar dacă e o idee nobilă, ştiam că eu voiam ceva mai tradiţional. Eu voiam o familie, ca a părinţilor mei, şi voiam să mă concentrez asupra micului meu colţ de lume. Voiam pe cineva care dorea să se căsătorească cu o soţie şi o mamă, dar care mă va şi respecta.

— Şi eu aşa am făcut?

— În cea mai mare parte a timpului.

Am râs.

— Am observat ca n-ai pomenit nimic de înfăţişarea mea atrăgătoare şi nici de personalitatea mea sclipitoare.

— Ai vrut adevărul, nu-i aşa? mă necăji ea.

Am râs din nou şi ea m-a strâns de mână.

— Glumeam. Pe atunci, obişnuiam să-mi placă cum arăţi dimineaţa, imediat după ce îţi îmbrăcai costumul. Erai înalt şi dichisit, un tânăr hotărât să ne facă nouă viaţa uşoară. Erai foarte atractiv.

Cuvintele ei mi-au încălzit inima. În următoarea oră, în timp ce ne-am băut cafeaua, am studiat meniul pentru nuntă, ascultând efluviile muzicii care ajungeau până la noi şi am observat că ochii ei se opreau din când în când asupra mea, într-un fel ce mi s-a părut aproape neobişnuit. Efectul a fost ameţitor. Îşi amintea motivele pentru care s-a căsătorit cu mine. Şi cu toate că nu puteam să fiu absolut sigur, expresia din privirea ei m-a făcut să cred că şi acum, ca şi atunci, tot mai e încântată că a făcut-o.

CAPITOLUL ZECE

Marţi dimineaţa m-am trezit înainte de răsăritul soarelui şi am coborât din pat, făcând tot posibilul să n-o trezesc pe Jane. După ce m-am îmbrăcat, am ieşit pe uşa din faţă. Era întuneric, şi păsările nu începuseră să ciripească, dar temperatura era plăcută. Asfaltul era alunecos de la apa care fusese aruncată în cursul nopţii. Se simţea deja umiditatea zilei care urma şi eram bucuros că ieşisem atât de devreme din casă.

La început am mers cu pas lejer, apoi treptat am accelerat ritmul, pe măsură ce muşchii au început să mi se încălzească. În ultimul an, am ajuns să mă bucur de aceste alergări mai mult decât mi-aş fi închipuit vreodată. Iniţial, am crezut că odată ce voi slăbi suficient, voi renunţa, dar nu numai că n-am făcut acest lucru, ci am mărit distanţa plimbărilor mele, fără să mai dau atenţie orelor la care plecam sau la care mă întorceam.

Am ajuns să tânjesc după liniştea dimineţilor. La această oră erau puţine maşini în trafic şi simţurile mele păreau mai ascuţite. Puteam să-mi aud respiraţia, să simt presiunea din picioare în timp ce păşeam pe asfalt, să observ zorile pe măsură ce se iveau – la început o lumină difuză la orizont, o strălucire portocalie deasupra vârfurilor copacilor, apoi transformarea treptată a întunericului în cenuşiu. Chiar şi în dimineţile mohorâte, mă trezeam aşteptând cu nerăbdare plimbarea şi întrebându-mă de ce n-am făcut mişcare niciodată înainte.

Alergarea dura de obicei cincizeci şi cinci de minute şi, spre sfârşit, încetineam pentru a-mi trage sufletul. Pe frunte îmi apărea o pelicula subţire de transpiraţie, dar mă simţeam bine. Acum, observând luminile aprinse în bucătăria casei noastre, m-am îndreptat zâmbind nerăbdător spre aleea de acces din faţa intrării.

Imediat ce am împins uşa de la intrare, am simţit aroma şuncii prăjite ademenindu-mă spre bucătărie, un miros ce-mi amintea de începutul căsătoriei noastre. Când copiii erau acasă, Jane pregătea întotdeauna un mic dejun familial, dar orarele noastre diferite din ultimii ani au dus la desfiinţarea acestui obicei. A fost încă o schimbare ce a influenţat într-un fel relaţia noastră.

Jane îşi iţi capul de după colţ în timp ce eu treceam prin camera de zi. Era deja îmbrăcată şi-şi pusese un şorţ.

— Cum a fost alergarea? întrebă ea.

— M-am simţit foarte bine, am răspuns eu, pentru un tip în vârstă ca mine, vreau să spun. Am urmat-o în bucătărie. Te-ai trezit devreme.

— Am auzit când ai ieşit din dormitor, îmi răspunse ea, şi pentru că ştiam că nu mai e chip să adorm din nou, am hotărât să mă scol. Vrei o ceaşca de cafea?

— Cred că am nevoie mai întâi de puţină apă, am spus eu. Ce avem la micul dejun?

— Şuncă şi ouă, mi-a răspuns luând în mână un pahar. Sper că ţi-e foame. Cu toate că am mâncat atât de târziu aseară, îmi era foame când m-am trezit. Umplu paharul cu apă de la chiuvetă şi mi-l dădu. Probabil că nervii sunt de vină, zise ea cu o strâmbătură.

Când i-am luat din mână paharul, i-am simţit degetele atingându-le pe ale mele. Poate că a fost doar imaginaţia mea, dar privirea ei părea că a poposit în ochii mei puţin mai mult ca de obicei.

— Lasă-mă să fac un duş şi să pun pe mine nişte haine curate, am spus eu. Când e gata masa?

— Ai doar câteva minute la dispoziţie, zise ea. Pun pâinea la prăjit.

Când am coborât scările, Jane pusese deja mâncarea pe masă. M-am aşezat lângă ea.

— M-am întrebat dacă să rămân sau nu peste noapte acasă, îmi zise ea.

— Şi?

— Depinde de ceea ce va spune doctorul Barnwell, când am să-l sun. Dacă el crede că lui tati îi este mai bine, poate că ne vom duce totuşi la Greensboro. Dacă nu găsim o rochie, asta este. Altfel va trebui să fac oricum acest drum mâine. Dar am celularul în caz că se întâmplă ceva.

M-am apucat să mestec o bucată de şuncă.

— Nu cred că vei avea nevoie. Dacă situaţia ar fi luat o întorsătură neplăcută, doctorul Barnwell ar fi sunat deja. Ştii doar câtă grijă are de Noah.

— Totuşi, am să aştept până vorbesc cu el.

— Desigur. Iar eu, imediat după ce încep orele de vizită, mă duc să-l văd pe Noah.

— Va fi morocănos, să ştii. Urăşte spitalele.

— Cine nu le urăşte? În afară de maternităţi, nu-mi imaginez ca celelalte să placă cuiva.

Îşi întinse unt pe pâinea prăjită.

— Ce crezi despre casă? Chiar ai impresia că e loc suficient pentru toată lumea?

Am dat din cap.

— Dacă scoatem mobila, va fi destul spaţiu. M-am gândit că putem să o depozităm în magazie pentru câteva zile.

— Şi ai să angajezi pe cineva să o mute?

— Dacă va fi nevoie! Dar nu cred că va trebui. Peisagistul vine cu o echipă foarte mare de muncitori. Sunt sigur că n-o să aibă nimic împotrivă dacă-i rog să mă ajute.

— Va fi cam pustiu înăuntru, nu-i aşa?

— Nu, după ce vom aşeza mesele. Mă gândesc să punem bufetul rece sub ferestre şi să lăsăm un spaţiu liber pentru dans, chiar în faţa şemineului.

— Ce dans? Nu avem muzică.

— De fapt acest lucru se afla pe agenda mea de astăzi. Împreună cu curăţenia şi meniul de la Chelsea, desigur.

Îşi înclină capul, privindu-mă cu atenţie.

— Trebuie să te fi gândit foarte mult la toate astea.

— Ce-ţi închipui că făceam de dimineaţă în timp ce alergam?

— Gâfâiai. Horcăiai. Ca de obicei.

Am râs.

— Hei! De fapt, mă aflu într-o formă cât se poate de bună. Astăzi chiar am depăşit pe cineva.

— Pe bătrânul acela plimbăreţ?

— Ha, ha, am râs eu din nou, dar mă bucuram de starea ei bună de spirit. Mă întrebam dacă are ceva de a face cu modul în care mă privise în seara trecută. Indiferent care era motivul, ştiam că n-a fost imaginaţia mea. Apropo, mulţumesc că ai pregătit micul dejun.

— Este cel mai mic lucru pe care-l pot face. Având în vedere faptul că ai fost de un aşa mare ajutor în aceasta săptămână. Şi ai preparat cina *de două ori.*

— Da, am acceptat eu. Am fost un adevărat sfânt.

Râse.

— N-aş merge chiar atât de departe.

— Nu?

— Nu. Dar fără ajutorul tău până acuma aş fi înnebunit.

— Şi ai fi murit de foame.

Zâmbi.

— Am nevoie de părerea ta, continuă ea. Ce spui despre ceva fără mâneci, pentru weekend? Cu talia uşor cambrată şi trenă de mărime medie?

Mi-am frecat uşor obrazul gândindu-mă la ce m-a întrebat.

— Sună destul de bine, am zis eu. Dar cred totuşi că aş arăta mai bine în smoching.

Îmi aruncă o privire exasperată, iar eu am ridicat mâinile într-un gest nevinovat.

— A, pentru *Anna,* am continuat eu. Apoi repetând ceea ce a spus Noah, am adăugat: Sunt sigur că va fi frumoasă, indiferent ce va îmbrăca.

— Dar tu n-ai nicio părere?

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă talie uşor

cambrată.

Oftă.

— Doamne, bărbaţii!

— Ştiu, am spus eu imitându-i oftatul. Este o minune cum de reuşim să ne descurcăm în aceasta lume!

Doctorul Barnwell ne-a sunat imediat după ora opt. Noah se simţea bine şi se aşteptau să-i dea drumul acasă astăzi sau cel târziu mâine. Am răsuflat uşurat şi i-am dat-o pe Jane la telefon. Ea a ascultat, în timp ce el îi dădea aceleaşi informaţii. După ce a pus receptorul jos, a sunat la rândul ei la spital şi a vorbit cu Noah, care o rugă să treacă pe la el împreună cu Anna.

— Se pare că ar trebui să mă apuc să-mi fac bagajele, zise ea când a închis.

— Se pare că da.

— Să sperăm că astăzi vom găsi ceva.

— Dacă nu, bucură-te de timpul pe care o să-l petreci cu fetele. Asta se întâmplă doar o dată în viaţă.

— Dar mai avem încă doi copii de căsătorit, zise ea fericită. Asta e doar începutul.

Am zâmbit.

— Aşa sper şi eu.

O oră mai târziu, Keith a lăsat-o pe Anna acasă la noi în mână cu o mică valijoară. Jane era sus, adunându-şi lucrurile, în timp ce eu îi deschideam uşa din faţă Annei, care se îndrepta spre noi pe alee. Surpriza surprizelor, era îmbrăcată în negru.

— Bună, tati, mi se adresă ea.

Am ieşit pe verandă.

— Bună, iubito. Ce mai faci?

Punându-şi jos valiza, s-a îndreptat spre mine şi m-a îmbrăţişat.

— Totul e bine, mi-a răspuns ea. De fapt, mă distrez grozav. La început nu eram prea sigură, dar a devenit ceva minunat. Şi mami a fost în vervă.

Ar fi trebuit s-o vezi. N-am mai văzut-o atât de emoţionată de multă vreme.

— Mă bucur, am spus eu.

Când a zâmbit, am descoperit din nou cât de matură părea. Acum câteva clipe parcă era doar o fetiţă. Cum fuge timpul!

— Nu mai pot de nerăbdare, şuşoti ea.

— Nici eu.

— Casa va fi gata la timp?

Am aprobat din cap.

Privi în jur. Văzându-i expresia, ştiam ce vrea să întrebe.

— Ce mai faceţi, tu şi mami?

M-a întrebat asta şi anul trecut, la câteva luni după ce s-a mutat Leslie, şi de atunci a făcut-o destul de des, dar niciodată când era Jane prin preajmă. La început am fost mirat, apoi am ajuns să aştept întrebarea.

— Bine, am răspuns eu.

Apropo, acesta a fost răspunsul pe care l-am dat mereu, deşi ştiam că Anna nu m-a crezut întotdeauna.

Totuşi, de data aceasta s-a uitat la mine şi apoi, spre surprinderea mea, s-a apropiat şi m-a îmbrăţişat din nou. Braţele ei mă strângeau cu putere.

— Te iubesc, tati, şopti ea. Cred că eşti absolut grozav!

— Şi eu te iubesc, draga mea.

— Mami e o femeie norocoasă, mai adăugă ea. Să nu uiţi asta niciodată.

— În regulă, mi se adresă Jane, în timp ce ne aflam pe drumul de acces. Cred că asta e tot.

Anna aştepta deja în maşină.

— O să mă suni, nu-i aşa? Vreau să spun, dacă se întâmplă *ceva.*

— Promit, am asigurat-o eu. Şi salut-o pe Leslie din partea mea.

Când i-am deschis portiera, am simţit cum mă

învăluie căldura zilei. Aerul era gros şi greu, făcând casele de pe stradă să se vadă ca prin ceaţă. „Altă zi caniculară”, mi-am zis eu.

— O zi buna, i-am urat apoi soţiei mele, simţindu-i deja lipsa.

Jane dădu din cap şi făcu un pas spre portiera deschisă. Privind-o, ştiam că încă mai putea să sucească minţile oricărui bărbat. Cum de am ajuns eu la vârsta mijlocie, în timp ce pe ea ravagiile timpului au ocolit-o? Nu ştiam şi nu-mi păsa, dar înainte de a putea să le opresc, cuvintele au ţâşnit.

— Eşti aşa frumoasă, am murmurat.

Jane se întoarse cu o privire uşor surprinsă. Din expresia ei ştiam că încerca să-şi dea seama dacă m-a auzit bine. Presupun că ar fi trebuit să aştept să-mi răspundă, dar am făcut ceea ce odată mi se părea la fel de firesc ca respiraţia. Apropiindu-mă, înainte ca ea să se poată întoarce din nou, am sărutat-o blând, buzele ei moi lipindu-se de ale mele.

Acesta n-a semănat cu niciunul dintre celelalte săruturi pe care le-am dat recent, rapide şi superficiale, aşa cum se salută cunoştinţele între ele. Acum nu ne-am retras, nici eu, nici ea, şi sărutul a durat o veşnicie. În final, când ne-am despărţit şi i-am văzut expresia de pe chip, am fost sigur că făcusem exact ceea ce trebuia să fac.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Când m-am urcat în maşină pentru a-mi începe ziua, continuam să retrăiesc sărutul de pe aleea de acces din faţa casei. După ce am trecut pe la băcănie, m-am îndreptat spre Creekside. Totuşi, în loc să mă duc direct la heleşteu, am intrat în clădire şi apoi în camera lui Noah.

Ca de obicei, aerul era îmbâcsit de mirosul de antiseptice, iar faianţa colorată de pe coridoarele vaste îmi amintea de un spital. Când am trecut însă pe lângă camera de recreere, am observat că doar câteva mese şi scaune erau ocupate. Într-un colţ, doi bărbaţi jucau şah, iar alţi câţiva se uitau la televizorul montat pe un perete. O infirmieră stătea la biroul principal, cu capul plecat, indiferentă la prezenţa mea.

Sunetul televizorului mă urmări, în timp ce-mi croiam drum de-a lungul holului şi am fost uşurat să intru în camera lui Noah. Spre deosebire de mulţi dintre oaspeţii de aici, ale căror camere păreau că nu conţin niciun obiect personal, Noah a transformat camera lui în ceva ce putea fi numit acasă. O pictură a lui Allie – un heleşteu cu flori şi o grădină ce amintea de Monet – era atârnată pe perete, deasupra balansoarului. Pe rafturi avea zeci de fotografii ale copiilor şi ale lui Allie; altele fuseseră agăţate pe perete. Puloverul tricotat de mână era pus pe marginea patului şi într-un colţ se afla un birou vechi, care odată ocupa cel mai îndepărtat perete al camerei de zi de la conac. Biroul fusese iniţial al tatălui lui Noah şi zgârieturile, crestăturile şi urmele de cerneală provenite de la stilourile pe care le preferase întotdeauna Noah, erau mărturii ale vechimii lui.

Ştiam că deseori stătea seara acolo, pentru că în sertarele biroului păstra ce avea el mai de preţ: caietul cu întreaga poveste de dragoste a lui cu Allie, jurnalele legate în piele, ale căror pagini

deveniseră cu timpul galbene, sutele de scrisori pe care i le scrisese lui Allie de-a lungul anilor şi singura scrisoare pe care i-a scris-o ea vreodată. Mai erau şi alte articole – flori presate şi tăieturi din ziare cu cronici ale expoziţiilor lui Allie, daruri speciale de la copii şi o ediţie a *Firelor de iarbă* de Walt Whitman, care l-a însoţit pe toată durata celui de-al Doilea Război Mondial.

Probabil că îmi manifestam instinctele mele de avocat specializat în dreptul civil, când mă întrebam ce vor deveni toate acestea atunci când Noah nu va mai fi. Cum ar fi posibil să se împartă aceste lucruri între copii? Cea mai uşoară soluţie ar fi să dea totul copiilor în mod egal, dar şi aceasta ridica probleme. Cine, de exemplu, ar păstra agenda în casă la el? Al cui sertar ar găzdui scrisorile sau jurnalele lui? Împărţirea unei averi e o treabă bună, dar cum ar fi fost posibil să împărţi un suflet?

Sertarele nu erau încuiate. Deşi într-o zi sau două Noah se va întoarce în camera lui, am căutat obiectele pe care şi le-ar fi dorit să le aibă la spital şi mi le-am pus sub braţ.

În comparaţie cu interiorul clădirii dotat cu aer condiţionat, atmosfera de afară era sufocantă, astfel că imediat am început să transpir. Curtea era goală, ca de obicei. Mergând de-a lungul cărării cu pietriş, am început să mă uit după buturuga de care s-a împiedicat Noah. Mi-a luat ceva timp până am găsit-o, la rădăcina unei falnice magnolii; se întindea de-a curmezişul cărării, ca un mic şarpe adormit la soare.

Cerul se oglindea în apa sălcie a heleşteului şi pentru o clipă am privit norii uşor purtaţi de vânt. Când m-am aşezat, am simţit o slabă boare marină. Lebăda apăruse plutind pe suprafaţa apei, în partea cea mai îndepărtată a heleşteului şi acum venea alunecând spre mine.

Am scos pâinea Wonder şi am rupt prima felie în bucăţele, aşa cum făcea Noah. Aruncând o

bucăţică în apă, mă întrebam dacă el mi-a spus adevărul la spital. Oare într-adevăr lebăda a stat cu el tot timpul cât a fost leşinat? N-am avut nicio îndoiala că a văzut-o când şi-a recăpătat cunoştinţa – asistenta care l-a găsit putea depune mărturie pentru asta – dar l-a vegheat ea tot timpul? Era imposibil de aflat, însă în inima mea îl credeam.

Nu voiam totuşi să exagerez, aşa cum făcuse el. Lebăda, mi-am zis, a stat pentru că Noah o hrănea şi avea grija de ea; devenise mai mult o pasăre de agrement, decât o sălbăticiune. Totuşi, n-avea nimic de a face cu Allie sau cu sufletul ei. Pur şi simplu nu puteam crede că astfel de lucruri s-ar putea întâmpla.

Lebăda ignoră bucata de pâine pe care i-o aruncasem şi stătea şi mă privea. Ciudat. Când i-am mai aruncat o bucată, s-a uitat la ea, înainte de a-şi răsuci capul din nou în direcţia mea.

— Mănânc-o, am zis eu. Am şi alte treburi de făcut.

Îi vedeam labele mişcându-se încet sub apă, doar atât cât să o ţină pe loc.

— Haide, am îndemnat-o eu cu voce scăzută, ai mai mâncat de la mine şi altădată.

Am aruncat a treia bucată în apa, la doar câţiva centimetri de locul unde plutea ea. Din nou, lebăda n-a făcut nicio mişcare spre pâine.

— Nu ţi-e foame? am întrebat-o eu.

În spatele meu, auzeam stropitorile eliberând, în ritm constant, jeturi de aer şi apă. Mi-am aruncat ochii peste umăr spre camera lui Noah, dar fereastra nu făcea altceva decât să reflecte strălucirea soarelui. Întrebându-mă ce altceva aş putea să fac, am aruncat cea de a patra bucăţică de pâine, tot fără succes.

— El m-a rugat să vin la tine, am spus eu.

Lebăda şi-a îndreptat gâtul şi a bătut din aripi. Brusc mi-am dat seama că făceam exact acelaşi lucru care provocase îngrijorare în legătură cu sănătatea mintală a lui Noah: vorbeam cu lebăda

crezând că putea să mă înţeleagă.

Crezând că era Allie?

Categoric nu, m-am gândit eu alungind vocea care-mi şoptise asta. Oamenii vorbesc cu câinii şi pisicile, vorbesc cu plantele, uneori urlă la competiţiile sportive de la televizor. Jane şi Kate n-ar trebui să fie prea îngrijorate, mi-am spus eu. Noah petrecea aici ore întregi, în fiecare zi; la urma urmei cred că ar trebui să-şi facă griji daca n-ar vorbi cu lebăda.

Încă o data, a vorbi e un fapt. Dar a crede că e Allie, era altul. Şi Noah, în mod clar, aşa credea.

Bucăţelele de pâine pe care le aruncasem dispăruseră, îmbibate de apă, se înmuiaseră şi căzuseră la fund, dar lebăda continua să mă privească. Am mai aruncat încă o bucata şi cum ea n-a făcut nicio mişcare, mi-am rotit ochii în jur pentru a mă asigura că nu se uită nimeni la mine. De ce nu? Am hotărât eu în final şi cu asta m-am aplecat înainte.

— Se simte bine, am rostit eu. L-am văzut ieri, iar în dimineaţa asta am vorbit şi cu doctorul. Mâine vine acasă.

Lebăda păru că îmi cântăreşte cuvintele şi, o clipă mai târziu, am simţit cum mi se face părul măciuca pe cap când s-a apucat să mănânce.

La spital am avut impresia că am greşit salonul.

Niciodată de când îl ştiam pe Noah nu l-am văzut uitându-se la televizor. Deşi acasă avea unul, fusese cumpărat pentru copii pe vremea când erau adolescenţi, dar când am intrat eu în viaţa lor, rareori era deschis. Şi asta, pentru că cea mai mare parte a serilor erau petrecute pe verandă, unde se spuneau poveşti. Uneori familia cânta, în timp ce Noah îi acompania la chitară; alteori pur şi simplu stăteau de vorbă, ascultând ţârâitul greierilor. În serile mai răcoroase, Noah aprindea focul în şemineu şi familia făcea acelaşi lucru, dar în camera de zi. În alte seri, toţi se ghemuiau pe

canapea sau în balansoare şi citeau. Ore întregi, singurul zgomot era cel al paginilor întoarse, fiecare în lumea lui, chiar dacă erau atât de aproape unul de altul.

Era un fel de întoarcere în timp, în trecutul ce punea preţ în special pe familie, iar eu aşteptam cu nerăbdare aceste seri. Îmi aminteau de nopţile petrecute alături de tatăl meu, în timp ce-şi construia navele din sticle şi mă făcea să mă gândesc că, deşi televiziunea e privită ca o formă de evadare, nu exista în ea nimic liniştitor sau plin de pace. Noah reuşise întotdeauna să o evite. Până în această dimineaţă.

Împingând uşa, am fost luat cu asalt de zgomotul televizorului. Noah stătea rezemat în pat şi privea ecranul. Eu aveam în mână articolele pe care le adusesem cu mine, luate din biroul lui.

— Bună, Noah, am spus eu, dar în loc să-mi răspundă cu salutul lui obişnuit, s-a întors spre mine cu o privire ezitantă.

— Vino mai aproape, mi s-a adresat făcându-mi semn, n-ai să crezi ce se transmite acum.

M-am îndreptat spre el.

— La ce te uiţi?

— Habar n-am, mi-a răspuns continuând să fixeze ecranul. Un fel de talk-show. Am crezut că ar putea să fie ca cel al lui Johnny Carson, dar nu e. Nici nu-ţi poţi imagina despre ce vorbesc.

M-am dus imediat cu gândul la o serie de programe vulgare, de felul acelora care m-au făcut întotdeauna să mă mir cum de pot producătorii lor să mai doarmă noaptea. Aproape sigur că televizorul era fixat pe unul dintre aceste programe. N-aveam nevoie să cunosc subiectul, pentru a şti la ce mă uit; în cea mai mare parte, toate se ocupă de aceleaşi idei dezgustătoare, comunicându-ni-le cât mai sinistru posibil prin mijlocirea unor invitaţi al căror scop se pare că este doar să apară pe ecran, indiferent cât de degradant arătau.

— De ce ai ales o astfel de emisiune?

— Dar nici nu ştiam că se dă aşa ceva, explică el. Mă uitam la jurnalul de actualităţi, apoi au fost câteva reclame şi după aceea a apărut asta. Şi când am văzut ce se întâmplă, nu m-am putut abţine să nu mă uit în continuare. E ca şi cum aş privi un accident de pe marginea şoselei.

M-am aşezat pe pat, lângă el.

— E chiar atât de groaznic?

— Hai să spunem doar că n-aş vrea să mai fiu tânăr în aceste zile. Societatea se degradează rapid şi sunt încântat că nu voi fi pe-aici, pentru a o vedea prăbuşindu-se cu desăvârşire.

Am zâmbit.

— Îţi arăţi vârsta, Noah.

— Poate, dar asta nu înseamnă că greşesc. Dădu din cap şi luă telecomanda. O clipă mai târziu, în cameră se făcu linişte.

I-am întins lucrurile pe care i le adusesem din camera lui.

— Am crezut că s-ar putea să te ajute să-ţi treacă timpul mai uşor. Asta dacă nu cumva vrei să te uiţi la televizor, desigur.

Figura i se îmblânzi când văzu teancul de scrisori şi *Frunzele de iarbă* ale lui Whitman. Paginile cărţii, întoarse de mii de ori, arătau destul de bine. Îşi plimbă un deget peste coperta uzată.

— Eşti un om bun, Wilson, mi se adresă el. Şi-mi închipui că ai fost la heleşteu.

— De dimineaţă, patru felii, am declamat eu.

— Cum era astăzi?

M-am foit pe pat, întrebându-mă ce să-i răspund.

— Cred că-i lipseşti, am spus eu în final.

Dădu din cap încântat. Ridicându-se mai drept în pat, mă întrebă:

— Aşadar Jane a plecat împreună cu Anna?

— Probabil că încă se mai află pe drum. Au plecat acum o oră.

— Şi Leslie?

— Se întâlnesc cu ea la Raleigh.

— Se pare că va fi ceva reuşit, zise el. Weekendul acesta, vreau să spun. Cum merge treaba? Ce se mai aude cu casa?

— Până acum totul e bine, am început eu. Speranţa mea e că va fi gata joi, de fapt sunt mai mult decât sigur ca aşa va fi.

— Ce mai ai în program astăzi?

I-am spus ce plănuisem şi, când am terminat, a fluierat admirativ.

— Sună ca şi cum ai fi reuşit să-ţi urci toţi sacii în căruţă, comentă el.

— Presupun că da. Dar să ştii că am avut şi noroc.

— Cred şi eu. Cu excepţia mea, desigur. Faptul că m-am împiedicat aşa rău ar fi putut să compromită totul.

— Ţi-am spus că am avut noroc.

Îşi ridică uşor bărbia.

— Şi cu aniversarea voastră cum e? mă întrebă el.

Mintea îmi zbură spre nenumăratele ore pe care le petrecusem pregătindu-mă de aniversare – toate convorbirile telefonice, toate drumurile la cutia poştală şi la diverse magazine. Am acţionat intens pentru procurarea cadoului, în timpul clipelor libere de la birou şi în timpul prânzului şi m-am gândit îndelung şi profund la cel mai bun mod de a i-l dărui. Toţi cei de la birou ştiau ce plănuiesc şi au jurat să păstreze secretul. Mai mult decât atât, m-au sprijinit într-un mod incredibil; cadoul nu era ceva de care puteam să mă ocup singur.

— Joi seara, am spus eu. Se pare că va fi singura ocazie pe care o avem. În seara aceasta ea e plecată, mâine probabil că va dori să te vadă pe tine, iar vineri vor apărea Joseph şi Leslie. Desigur, sâmbăta nu se pune la socoteală din motive evidente. Am făcut o pauză. Sper doar să-i placă.

Zâmbi.

— Eu nu mi-aş face nicio grijă în aceasta privinţă, Wilson. N-ai fi putut să îi iei un cadou mai frumos, chiar dacă ai fi avut toţi banii din lume.

— Sper să ai dreptate.

— Am. Şi nu pot să-mi imaginez un început de weekend mai frumos.

Sinceritatea din glasul lui m-a încălzit şi am fost mişcat că părea că mă iubeşte atât de mult, în ciuda deosebirilor dintre noi.

— Tu ai fost cel care mi-a dat ideea, i-am amintit eu.

Noah clătină din cap.

— Nu, ţie ţi-a aparţinut în întregime. Darurile inimii nu pot fi revendicate de nimeni, decât de cel care le face. Se bătu cu palma pe piept pentru a sublinia ideea. Lui Allie i-ar plăcea ce ai făcut, remarcă el. A avut întotdeauna o slăbiciune pentru lucruri de genul acesta.

Mi-am pus mâinile pe genunchi.

— Aş vrea să poată fi aici în acest weekend.

Noah aruncă o privire spre teancul de scrisori. Ştiam că şi-o imagina pe Allie şi pentru un scurt moment, arătă ciudat de tânăr.

— Şi eu, mărturisi el.

Arşiţa părea că-mi arde tălpile în timp ce străbăteam parcarea. În depărtare, clădirile arătau parcă lichefiate şi-mi simţeam cămaşa lipită de spinare.

De îndată ce m-am urcat în maşină, m-am îndreptat direct spre întortocheata şosea regională, care îmi era tot atât de familiară ca şi străzile din vecinătatea casei noastre. Câmpiile de coastă au o frumuseţe austeră şi am trecut pe lângă ferme şi hambare de depozitat tutunul, ce păreau aproape abandonate. Şiruri de pini separau o fermă de alta şi în depărtare am zărit un tractor în urma căruia se ridica un nor de praf.

Din anumite puncte de pe şosea era posibil să

vezi râul Trent ale cărui ape leneşe clipoceau în lumina soarelui. Stejarii şi chiparoşii străjuiau malurile, trunchiurile lor albe şi rădăcinile noduroase aruncând umbre diforme. De pe ramuri atârna muşchi spaniol şi, pe măsură ce fermele lăsau loc pădurii, îmi imaginam că toţi aceşti copaci răşchiraţi, pe care îi priveam prin parbriz, erau aceiaşi copaci pe care soldaţii Uniunii şi cei şi ai Confederaţiei îi văzuseră când mărşăluiseră prin regiune.

În depărtare, am zărit un acoperiş de tablă galvanizată reflectând soarele; apoi apăru chiar conacul şi, câteva minute mai târziu, mă aflam la reşedinţa Noah.

Aşa cum îl priveam de pe drumul mărginit de copaci, m-am gândit că arată abandonat. Într-o parte a lui se afla un hambar roşu decolorat, unde Noah depozitase mobilă veche şi scule; numeroase găuri punctau acuma părţile laterale şi acoperişul de tablă era pătat de rugină. Atelierul unde îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei era chiar în spatele casei. Uşile batante atârnau desfăcute şi ferestrele erau acoperite de praf. Chiar de partea cealaltă se afla grădina de trandafiri, care se întinsese până pe malul râului. Îngrijitorul, am observat eu, nu-i tunsese recent, iar peluza, odată acoperită cu gazon, părea acuma o fâneaţă sălbatică.

Am parcat lângă casă, oprindu-mă o clipă să o studiez. În final, am scos cheile din buzunar şi după ce am descuiat uşa, am împins-o deschizând-o larg. Lumina soarelui a scăldat imediat podeaua.

Era destul de întuneric din cauza ferestrelor acoperite de scânduri şi m-am gândit că ar fi bine să pun în funcţiune generatorul înainte de a pleca. După ce ochii mi s-au obişnuit cu lumina slabă, am putut să observ particularităţile casei. Chiar în faţa mea se aflau scările ce duceau la dormitoare; în stânga era camera de zi lungă şi lată. Aceasta se întindea de la faţada casei până la veranda din

spate. Acolo, mi-am spus, vom pune mesele pentru petrecere, ca să încapă toţi oaspeţii.

Casa mirosea a praf şi urmele acestuia se puteau vedea şi pe cearşafurile ce acopereau mobila. Ştiam că trebuie să le amintesc muncitorilor care se vor ocupa de mutare că fiecare piesă de mobilier e veche şi preţioasă, datând de pe vremea când s-a construit conacul. În interior, şemineul era placat cu faianţă pictată manual; îmi aduc aminte că Noah mi-a povestit că, atunci când a trebuit să înlocuiască nişte bucăţi crăpate, a fost încântat să afle că meşterii respectivi mai lucrau încă. Într-un colţ se afla un pian – acoperit şi el cu un cearşaf – la care au cântat nu numai copiii lui Noah, dar şi nepoţii lui.

De cealaltă parte a şemineului se vedeau trei ferestre. Am încercat să-mi imaginez cum va arăta încăperea când va fi gata, dar, în întunericul casei, n-am reuşit. Deşi ştiam cum voiam să arate – şi chiar îi vorbisem lui Jane despre asta – înăuntru fiind îmi veneau în minte amintiri care făceau ca schimbarea să pară aproape imposibilă.

Câte seri am petrecut oare eu şi Jane alături de Noah şi de Allie? Prea multe pentru a le putea număra şi dacă m-aş fi concentrat, aproape că aş fi putut să aud hohotele de râs şi conversaţia ridicându-se şi coborând în valuri.

Am venit aici, presupun, pentru că evenimentele din dimineaţa aceasta n-au făcut decât să-mi adâncească senzaţia sâcâitoare de nostalgie şi dor. Chiar şi acum mai simţeam moliciunea buzelor lui Jane lipite de ale mele şi gustul rujului ei. Oare avea într-adevăr să se schimbe ceva? Voiam cu disperare să cred asta, dar mă întrebam dacă nu cumva îi atribuiam ei sentimentele mele. Tot ce ştiam sigur era că pentru prima oară după mult timp a fost o clipă, doar o clipă, când Jane a părut la fel de fericită cu mine, cum eram eu cu ea.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Restul zilei l-am petrecut în biroul meu de acasă, la telefon. Am vorbit cu cei de la firma care ne face de obicei curat acasă şi am stabilit ca până joi să termine curăţenia la conac; am vorbit cu omul care ne spală curtea şi acesta m-a asigurat că va fi acolo pe la prânz şi va face proprietatea lui Noah lună. Avea să vină şi un electrician pentru a se asigura că generatorul, instalaţia interioară şi reflectoarele din grădina de trandafiri funcţionează. Am sunat la compania care ne-a zugrăvit anul trecut birourile de la serviciu şi aceasta mi-a promis să trimită o echipă, pentru a începe reîmprospătarea pereţilor din interior şi a gardului ce înconjoară grădina de trandafiri. O firmă de închirieri avea să ne furnizeze cortul şi mesele, scaunele pentru ceremonie, feţele de masă, paharele şi tacâmurile de argint, toate cu livrarea joi dimineaţa. Câţiva angajaţi de la restaurant aveau să sosească acolo să aranjeze totul, cu mult înainte de evenimentul de sâmbătă. Nathan Little de-abia aştepta să înceapă treaba şi, când l-am sunat, m-a informat că plantele pe care le comandasem erau deja încărcate în camionul lui. De asemenea, a fost de acord ca angajaţii săi să care mobila din casă. În sfârşit, am rezolvat problema cu muzica atât pentru recepţie, cât şi pentru petrecere; pianul avea să fie acordat joi.

N-a fost atât de complicat cum şi-ar putea imagina cineva să fac pregătirile necesare ca totul să fie gata într-un timp cât mai scurt. Nu numai că îi cunoşteam pe cei mai mulţi dintre cei pe care i-am sunat, dar a fost o activitate pe care o mai făcusem. În multe privinţe, aceleaşi iureş şi frenezie au avut loc şi când ne-am mutat în prima noastră casă, pe care eu şi Jane am cumpărat-o după ce ne-am căsătorit. Era o casă veche cam părăginită şi avea mare nevoie să fie renovată… de

aceea am şi putut să ne-o permitem. La început am participat şi noi la amenajarea ei, dar am ajuns repede să ne dăm seama că era nevoie şi de măiestria tâmplarilor, a instalatorilor şi a electricienilor profesionişti.

Între timp n-am pierdut vremea, încercând să întemeiem o familie.

Când ne-am făcut jurămintele de credinţă, amândoi eram virgini; eu aveam douăzeci şi şase de ani, iar Jane douăzeci şi trei. Amândoi eram inocenţi, dar plini de pasiune şi am învăţat unul de la altul să facem dragoste descoperind încet-încet cum să ne oferim plăcere. Indiferent cât de obosiţi eram, cele mai multe seri le petreceam strângându-ne în braţe.

N-am luat niciodată măsuri pentru a preveni o sarcină. Îmi aduc aminte că ne-am închipuit că Jane va rămâne imediat însărcinata şi eu chiar începusem să fac economii serioase. Totuşi, n-a fost chiar aşa. N-a rămas gravidă nici în prima lună a căsătoriei, nici în a doua, nici în a treia.

Cândva, cam după şase luni, i-a cerut sfatul lui Allie şi, într-o seară, când am venit de la serviciu, m-a rugat să stăm de vorbă. M-am aşezat lângă ea pe canapea şi mi-a spus că ar dori să fac ceva pentru ea. De data aceasta, n-a vrut s-o însoţesc la biserică, ci mi-a cerut să mă rog împreună cu ea şi aşa am făcut. Într-un fel, am ştiut că era exact ceea ce trebuia să facem. Am început să ne rugăm împreună în mod regulat şi, după acea seară, cu cât o făceam mai mult, cu atât ajungeam să aştept cu mai multă nerăbdare rezultatul. Au trecut astfel mai multe luni şi Jane tot nu rămăsese însărcinată. Nu ştiu dacă a fost vreodată cu adevărat îngrijorată că n-ar putea face copii, dar ştiu că se gândea mereu la acest lucru, aşa că am început şi eu să mă întreb ce se întâmplă. Între timp, rămăsese doar o lună până la prima aniversare a căsătoriei noastre.

Deşi iniţial doream să aştept oferte de la constructori, cu care am avut o serie de interviuri,

pentru a ne termina casa cât mai repede, îmi dădeam seama că lui Jane i se părea că totul se desfăşoară prea lent. Micul apartament unde locuiam era teribil de înghesuit, iar emoţia stârnită de renovare îşi pierduse atracţia. Aşa că mi-am promis s-o mut pe Jane la casa noastră înainte de prima aniversare a căsătoriei.

Cu acest gând în minte, am făcut acelaşi lucru pe care, ca o ironie, îl fac acum din nou, cu treizeci de ani mai târziu: am dat telefoane, am solicitat tot felul de servicii şi tot ceea ce era necesar pentru a fi sigură că lucrările o să se încheie la timp. Am angajat echipe, m-am dus pe acolo în pauza de prânz şi după orele de lucru, pentru a supraveghea mersul lucrărilor şi am sfârşit prin a cheltui mult mai mult decât prevăzusem la început. Cu toate acestea, m-am mirat de viteza cu care a început să prindă casa contur. Muncitorii veneau şi plecau; podelele fuseseră fixate, toaletele, chiuvetele şi instalaţiile funcţionau. Aplicele electrice fuseseră reamplasate şi tapetul lipit, în timp ce zi după zi priveam cum se apropie pe calendar aniversarea noastră.

Cu câteva zile înaintea acestui eveniment, am găsit diverse pretexte pentru a o ţine pe Jane departe de şantier, fiindcă în ultima săptămână de renovare casa avea să nu mai fie doar un loc oarecare, ci să devină un adevărat cămin. Voiam să fie o surpriză pentru ea pe care să şi-o aducă aminte întotdeauna.

— N-ai niciun motiv să treci pe acasă astă-seară, spuneam eu. Când am fost acolo, mai devreme, nici constructorii nu mai erau. Sau: Am avut mult de lucru la birou şi nu vreau nimic altceva decât să rămân aici împreună cu tine.

Nu ştiu dacă mi-a crezut vreodată scuzele – şi, privind în urmă, sunt aproape sigur că a suspectat ceva – cu toate astea, nu mi-a cerut să o duc acolo. Şi, în ziua aniversării noastre, după ce am luat o cină romantică în centru, am condus-o spre casa

cea nouă, în loc să mergem la apartamentul în care locuiam.

Era târziu şi lună plină, iar greierii îşi începuseră concertul de noapte, notele lor tremurate umplând aerul. Pe dinafară, casa arăta neschimbată. Grămezi de moloz erau îngrămădite în grădină, lângă uşă se aflau găleţi cu vopsea, iar veranda era cenuşie de la praf. Jane îşi aruncă ochii spre casă, apoi mă privi întrebător.

— Am vrut doar să controlez ce s-a mai făcut, i-am explicat.

— În seara asta?

— De ce nu?

— Ei bine, dintr-un singur motiv, pentru că înăuntru e întuneric. Nu vom vedea nimic.

— Hai, am chemat-o eu căutând o lanternă pe care o aveam sub scaunul din maşină. Nu trebuie să stăm mult, dacă nu vrei.

Am coborât din maşină şi i-am deschis portiera. După ce am condus-o grijuliu printre mormanele de moloz de pe verandă, am descuiat uşa de la intrare.

În întuneric, era imposibil să nu-ţi dai seama de mirosul covorului nou şi, o clipă mai târziu, când am aprins lanterna şi am plimbat fasciculul luminos prin camera de zi şi prin bucătărie, am văzut cum Jane face ochii mari. Desigur, totul era gata şi chiar de acolo de unde stăteam, de pe prag, se vedea că e posibil chiar să ne mutăm.

Jane rămăsese ca o stană de piatră. I-am luat mâna.

— Bun venit acasă!

— O, Wilson, a rostit ea cu respiraţia tăiată.

— La mulţi ani, am murmurat eu.

Când s-a întors spre mine, pe faţă i se citea un amestec de speranţă şi neîncredere.

— Dar cum… vreau să spun, săptămâna trecută era departe de cum arată acum…

— Am vrut să-ţi fac o surpriză. Dar vino – mai e ceva ce trebuie să-ţi arăt.

Am condus-o sus pe scări, îndreptându-mă spre dormitorul principal. Când am deschis uşa, am îndreptat raza lanternei spre interior şi am făcut un pas în lături, pentru ca Jane să poată vedea

În cameră se afla doar o singura piesă de mobilier, pe care o cumpărasem chiar eu: un pat vechi cu baldachin. Semăna cu cel de la hanul din Beaufort, unde am făcut dragoste în timpul scurtei noastre luni de miere.

Jane tăcea şi am fost brusc încercat de teama că s-ar putea să nu fi făcut ceva bine.

— Nu pot să cred că tu ai făcut asta, a zis ea în sfârşit. A fost ideea ta?

— Nu-ţi place?

— Îmi place la nebunie, îmi spuse. Dar nu pot să cred că tu eşti cel care s-a gândit la asta. E ceva atât de… *romantic.*

Ca să fiu sincer, nu m-am gândit chiar la un astfel de obiect. Am considerat doar că avem nevoie de un pat decent, dar acesta a fost singurul de care eram sigur că-i va plăcea ei. Ştiind că a vrut să-mi facă, de fapt, un compliment, am ridicat dintr-o sprânceană. La ce altceva te-ai fi aşteptat?

Se apropie de pat şi îşi plimbă degetele pe stâlpii baldachinului. O clipă mai târziu, se aşează pe margine şi bătu cu palma pe salteaua de lângă ea, invitându-mă.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Îndreptându-mă spre ea, nu m-am putut abţine să nu-mi aduc aminte de ultima dată când a spus aceleaşi cuvinte. Mi-am închipuit că e gata să-mi ceară să fac ceva pentru ea, dar, când m-am aşezat, s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat.

— Şi eu am o surpriză pentru tine, m-a anunţat ea. Şi am aşteptat momentul potrivit pentru a ţi-o dezvălui.

— Ce este?

A ezitat o secundă.

— Sunt însărcinată.

La început, cuvintele ei n-au prea avut ecou în

mintea mea, dar când le-am înţeles în sfârşit sensul, am ştiut în mod clar că mi-a făcut o surpriză mai mare decât cea pe care i-o făcusem eu.

Dimineaţa devreme, când soarele era încă jos la orizont şi canicula nu se dezlănţuise încă, am primit un telefon de la Jane. După ce s-a interesat de starea lui Noah, m-a informat că Anna n-a putut încă să se hotărască în legătură cu rochia şi că nu vrea să vină acasă în seara aceasta. Deşi am asigurat-o că nici nu m-am aşteptat la aşa ceva, am distins o urmă de frustrare în vocea ei. Nu era atât furioasă, cât exasperată şi am zâmbit întrebându-mă cum Doamne iartă-mă mai putea să fie surprinsă de comportamentul fiicei noastre.

După ce am închis, am plecat la Creekside să hrănesc lebăda cu trei bucăţi de pâine Wonder, apoi în drum spre casă am trecut pe la birou.

În timp ce parcam în locul rezervat mie, am văzut vizavi restaurantul Chelsea, puţin mai sus pe stradă: în faţa lui se afla o mică peluză, pe care în fiecare iarnă se instala satul lui Moş Crăciun. În ciuda celor treizeci de ani de când lucrez în această clădire, încă mă simt uimit când îmi dau seama că, indiferent în ce direcţie priveşti, poţi descoperi întreaga istorie a Carolinei de Nord. Trecutul a fost întotdeauna ceva deosebit pentru mine şi îmi plăcea să merg printre case, către prima biserică catolică construită în statul nostru, sau să fac înconjurul primei şcoli de stat şi să-mi imaginez cum li se preda elevilor, sau să rătăcesc pe terenurile de la Tryon Palace, prima reşedinţa a guvernatorului şi posesoarea uneia dintre cele mai frumoase grădini din sud. Nu sunt singurul mândru de oraşul meu; Societatea Istorică a Oraşului New Bern este una dintre cele mai active din stat şi aproape la fiecare colţ se văd semne ce dovedesc rolul important jucat de acest orăşel în anii de început ai ţării noastre.

Eu şi partenerii mei suntem proprietarii clădirii unde avem birourile de avocatură şi, cu toate că aş dori să pot să vă spun vreo poveste interesantă din trecutul ei, în realitate nu există aşa ceva. Construită la sfârşitul anilor 1950, când funcţionalitatea era singurul criteriu pe care arhitecţii îl prezentau în proiectele lor, e realmente lipsită de strălucire. În această structură rectangulară de cărămidă, doar cu parter, se află birourile celor patru parteneri şi ale celor patru asociaţi, trei săli de conferinţe, o cameră pentru arhivă şi o încăpere pentru primirea clienţilor.

Am descuiat uşa din faţă şi, gândindu-mă la semnalele pe care alarma le va lansa în mai puţin de un minut, am înscris codul de dezactivare. Aprinzând lumina de la recepţie, m-am îndreptat spre biroul meu.

La fel ca birourile partenerilor, şi al meu are aer de pedanterie, la care se pare că se aşteaptă de fapt clienţii: un birou din lemn de cireş închis la culoare, pe care tronează o lampă de birou, cărţi de legi aranjate pe rafturi de-a lungul pereţilor, două scaune confortabile din piele în faţa biroului.

Ca orice avocat specializat în dreptul civil, am uneori impresia că am văzut toate genurile de cupluri din lume. Deşi cele mai multe au fost perfect normale, am văzut totuşi şi unele perechi care începeau să se certe în faţa mea ca nişte borfaşi de pe stradă şi o dată am fost martor când o femeie a turnat cafea fierbinte în poala soţului ei. Mai des decât aş fi crezut vreodată că e posibil, am fost luat de o parte de către soţ, pentru a fi întrebat dacă din punct de vedere legal era obligat să-i lase ceva soţiei sau dacă poate să o omită cu desăvârşire, în favoarea amantei. Aceste perechi, trebuie să adaug, sunt adesea destul de bine îmbrăcate şi arată perfect normal când stau în faţa mea, dar după ce pleacă din birou, mă trezesc întrebându-mă ce se întâmplă oare în spatele uşilor închise ale caselor lor?

Stând la biroul meu, am găsit cheia potrivită de pe lanţ şi am descuiat sertarul. Am pus cadoul pentru Jane pe birou şi l-am privit, întrebându-mă cum va reacţiona când i-l voi da. Îmi închipuiam că-i va plăcea, dar, mai mult decât atât, voiam să vadă în el o încercare a inimii mele – poate tardivă – de a-i cere iertare, pentru bărbatul care am fost în cea mai mare parte a căsniciei noastre.

Pentru că am neglijat-o de prea multe ori pentru a mai reuşi să le socotesc, nu puteam să fac altceva decât să mă mir de expresia de pe chipul ei din dimineaţa aceasta, când ne aflam pe calea de acces spre casă. Fusese oare… ei bine, un vis? Sau era doar imaginaţia mea?

Aşa cum priveam pe fereastră, a trecut o vreme înainte de a-mi da răspunsul şi deodată am înţeles că n-a fost doar imaginaţia mea. Nu, într-un fel, chiar şi accidental, am descoperit cheia succesului meu din perioada când îi făceam curte, cu atât de mult timp în urmă. Deşi eram acelaşi bărbat care am fost şi anul trecut – un bărbat profund îndrăgostit de soţia lui şi încercând tot ce putea pentru a o păstra lângă el – adusesem totuşi o mică, dar semnificativă îmbunătăţire.

Săptămâna aceasta nu m-am mai lăsat acaparat de problemele mele, făcând tot ce puteam pentru a le rezolva. Săptămâna aceasta m-am gândit doar la ea şi am reuşit să o ajut, am ascultat cu interes de câte ori vorbea şi tot ceea ce am discutat părea nou. Am râs la glumele ei şi am alinat-o când a plâns, scuzându-mă pentru greşelile mele şi arătându-i afecţiunea de care avea nevoie şi pe care o merita. Cu alte cuvinte, am fost omul pe care întotdeauna şi l-a dorit, omul care am fost odată şi – ca un vechi obicei redescoperit – înţeleg acum că aceasta era tot ceea ce era nevoie să fac pentru a începe să ne bucurăm din nou unul de compania celuilalt.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Când a doua zi dimineaţa am sosit la conacul lui Noah, am ridicat uimit din sprâncene văzând camioanele de la pepinieră, care erau deja parcate pe calea de acces. Trei erau pline de copăcei şi tufe, în timp ce altul era încărcat cu baloturi cu ace de pin ce trebuiau împrăştiate pe straturile de flori, în jurul copacilor şi de-a lungul gardului. Alt camion cu remorcă conţinea diverse unelte şi echipamente, iar trei furgonete erau pline de plante înflorite, de mici dimensiuni.

Lângă camioane, muncitorii erau adunaţi în grupuri de câte cinci sau şase. După o socoteală rapidă mi-am dat seama că veniseră aproape patruzeci de persoane – nu treizeci cum promisese Little – şi toţi erau îmbrăcaţi în blugi şi cu caschete de baseball pe cap, în ciuda căldurii. Când am coborât din maşină, Little s-a apropiat de mine zâmbind.

— Ce bine că ai sosit, zise el punându-şi mâna pe umărul meu. Te aşteptam. Aşadar, putem să începem, nu-i aşa?

În câteva minute, maşinile de tuns iarba şi celelalte unelte fură descărcate şi aerul se umplu în curând de zgomotul motoarelor, care se ridica şi cobora pe măsură ce acestea străbăteau proprietatea. Unii dintre muncitori începură să descarce plantele, tufele şi copăceii, aşezându-i în roabe, pe care le duceau în locurile unde era nevoie.

Însă grădina de trandafiri era cea care atrăgea cel mai mult atenţia şi m-am dus după Little când, înhăţând o pereche de foarfeci de tuns iarba, se îndreptă în direcţia ei, alăturându-se astfel lucrătorilor care-l aşteptau deja. Să înfrumuseţezi grădina mi se părea o treabă în care e imposibil să ştii de unde să începi, dar Little s-a apucat pur şi simplu să tundă primul arbust la îndemână,

explicând totodată ce făcea. Lucrătorii se adunară în jurul lui, şuşotind unul către altul în spaniolă în timp ce-l priveau, apoi, în final, s-au împrăştiat, după ce au înţeles ce voia de la ei. Oră după oră, culorile naturale ale trandafirilor au fost cu artă expuse vederii şi fiecare a fost tunsă şi ajustată.

Apoi a venit la rând spalierul. Imediat ce Little s-a lămurit ce e cu el, a început să ajusteze trandafirii cățărători ce-l împodobeau. În timp ce lucra, am stabilit unde vor fi aşezate scaunele pentru oaspeţi şi prietenul meu îmi făcu cu ochiul.

— Aştepţi cu nerăbdare să le înşiri de fiecare parte a culoarului, nu?

Când am dat din cap, şi-a dus două degete la gură şi a fluierat. O clipă mai târziu, roabele pline cu flori au fost aduse la faţa locului. Şi, doua ore mai târziu, m-am minunat că fusese atât de frumos decorat încât putea fi fotografiat pentru vreo revistă.

În timpul dimineţii, tot restul proprietăţii a început să prindă formă. Odată ce iarba din curte a fost tunsă şi tufele aranjate, lucrătorii au început să se ocupe de stâlpii gardului, de căile de acces şi chiar de casă. A apărut electricianul, pentru a pune în funcţiune generatorul şi a verifica instalaţia şi reflectoarele din grădină. O oră mai târziu, au sosit zugravii; şase bărbaţi cu salopetele stropite de var au coborât dintr-o furgonetă şi au ajutat echipa de peisagişti să depoziteze mobila în hambar. Omul, care a venit cu furtunul sub presiune pentru a spăla casa, a intrat cu maşina pe drumul de acces şi a parcat lângă automobilul meu. În câteva minute şi-a descărcat echipamentul şi primul şuvoi puternic de apă a izbit pereţii, determinând ca încet, dar constant fiecare scândură să-şi schimbe culoarea din cenuşiu în alb.

Cum toate echipele de muncitori erau ocupate, m-am dus la atelier şi am luat o scară. Scândurile de la ferestre trebuiau scoase, aşa că mi-a revenit mie această sarcină. Şi astfel, având ceva de făcut,

după-amiaza a trecut repede.

Pe la ora patru, peisagiştii şi-au încărcat camioanele şi erau gata de plecare; cel cu furtunul cu apă la fel ca zugravii îşi terminaseră şi ei treaba pe ziua de azi. Iar eu reuşisem să scot cea mai mare parte a scândurilor de la ferestre; mai rămăseseră câteva la etaj, dar ştiam că voi putea să le rezolv şi pe acestea mâine-dimineaţă.

După ce am terminat de stivuit scândurile la subsol, proprietatea părea ciudat de liniştită şi am apucat să inspectez tot ce s-a realizat.

Ca orice treabă făcută doar pe jumătate, acum arăta mai rău decât dimineaţă când a început activitatea. O parte dintre uneltele grădinarilor erau împrăştiate peste tot; găleţi goale fuseseră îngrămădite la întâmplare. Atât înăuntru, cât şi afară, numai jumătate din pereţi fuseseră atinşi de apă şi acest lucru îmi amintea de reclamele de detergenţi, în care o marcă promitea să cureţe un tricou alb mai bine decât alta. Un morman de resturi adunate din curte se înălţase lângă gard şi în timp ce inimile exterioare ale grădinii de trandafiri fuseseră aranjate, cele din interior păreau lăsate pradă uitării şi sălbăticite.

Totuşi, mă simţeam ciudat de uşurat. Fusese o zi de muncă productiva şi n-aveam nicio îndoială că totul va fi gata la timp. Jane s-ar putea să fie uimită şi, ştiind că se afla în drum spre casă, m-am îndreptat către maşina mea. Atunci l-am zărit pe Harvey Wellington, pastorul, sprijinit de gardul ce separa proprietatea lui Noah de a lui. Încetinindu-mi paşii, am ezitat un moment, apoi am traversat curtea şi m-am îndreptat spre el. Fruntea îi strălucea ca mahonul lustruit şi ochelarii îi stăteau pe vârful nasului. Ca şi mine, era îmbrăcat în haine de lucru. Când m-am apropiat, a făcut un semn cu capul spre casă.

— După câte văd, o să fie gata pentru weekend, zise el.

— Încerc, am răspuns eu.

— Da’ ştiu că ai avut o mulţime de oameni care au muncit pentru asta. Parcă era o parcare publică aici. Câţi ai avut? Cincizeci de persoane în total?

— Cam aşa.

Fluieră în surdină în timp ce ne strângeam mâinile.

— Asta te va face să scoţi o sumă bunicică din portofel, nu-i aşa?

— Aproape că mi-e teamă să mă gândesc, am zis eu.

A râs.

— Deci, câte persoane te aştepţi să vină în acest weekend?

— Cred că în jur de o sută.

— Va fi o petrecere pe cinste, asta e sigur, zise el. Ştiu că Alma de-abia aşteaptă. Doar despre nunta asta a vorbit în ultima vreme. Amândoi credem că e minunat că te-ai străduit atât de mult.

— E cel mai neînsemnat lucru pe care am putut să-l fac.

Pentru un lung moment, mi-a susţinut privirea fără să răspundă. După cum se uita la mine, am avut ciudata impresie că, deşi ne cunoşteam destul de puţin, mă înţelegea foarte bine. A fost cam descurajant pentru mine, dar bănuiesc că n-ar fi trebuit să fiu surprins. Ca pastor, era frecvent consultat şi solicitat să dea sfaturi şi simţeam din partea lui acea amabilitate a celui învăţat să asculte şi să-i compătimească pe cei aflaţi în situaţii dificile. Era, mă gândeam eu, un om pe care sute de persoane îl priveau probabil ca pe un prieten foarte apropiat.

Ca şi cum ar fi ştiut la ce mă gândeam, a zâmbit.

— Aşadar, la ora opt?

— Nu mai devreme, şi aşa cred că va fi destul de cald.

— Oricum va fi cald. Dar nu cred că-i va păsa cuiva cum va fi vremea. Făcu un semn spre casă. Sunt încântat că în sfârşit faci ceva. E un loc

minunat. Întotdeauna a fost.

— Ştiu.

Îşi scoase ochelarii şi începu să le şteargă lentilele cu poala cămăşii.

— Ei bine, să-ţi spun ceva – era o ruşine când priveam ce a devenit în ultimii câţiva ani. Nu avea nevoie decât de cineva care să aibă din nou grijă de ea. Îşi puse ochelarii la ochi, zâmbind blând. E ciudat, dar te-ai gândit vreodată că, un loc cu cât e mai deosebit, cu atât pare să fie mai neglijat? E ca şi cum oamenii şi-ar închipui că nu se va schimba niciodată. Asta e cu casa. N-a avut nevoie decât de puţină atenţie şi niciodată n-ar fi ajuns în halul ăsta.

Când am sosit acasă, am găsit două mesaje pe robotul telefonului: unul de la doctorul Barnwell, care mă informa că Noah s-a întors la Creekside, şi altul de la Jane, care-mi spunea că ne vom întâlni acolo, în jurul orei şapte.

Când am sosit la Creekside, cea mai mare parte a familiei venise şi plecase deja. Numai Kate era la Noah când am intrat eu în cameră şi şi-a dus un deget la buze văzându-mă. Apoi s-a ridicat de pe scaun şi ne-am îmbrăţişat.

— Abia a adormit, şopti ea. Cred că era epuizat.

I-am aruncat, surprins, o privire. De când îl ştiam, niciodată n-a aţipit în timpul zilei.

— Se simte bine?

— A fost puţin cam irascibil, în timp ce noi încercam să-l facem să se simtă din nou în largul lui, dar, în rest, pare să fie bine. Mă trase de mânecă. Spune-mi, cum merge treaba acasă? Vreau să ştiu totul despre asta.

Am informat-o de felul cum au progresat lucrările, privind-o în timp ce încerca, fascinată, să-şi imagineze totul.

— Lui Jane îi va plăcea! O, asta mi-a adus aminte că am vorbit cu ea puţin mai devreme. M-a sunat să afle cum îi merge lui tati.

— Au avut ceva noroc cu rochiile?

— O las pe ea să-ţi povestească despre asta. Dar la telefon părea foarte emoţionată. Întinse mâna după geanta atârnată de spătarul scaunului. Ascultă, eu trebuie să plec. Am stat aici toată după-amiaza şi ştiu că Grayson mă aşteaptă. Mă sărută pe obraz. Ai grijă de tati, dar încearcă să nu-l trezeşti, bine? Are nevoie de somn.

— Voi sta liniştit, i-am promis eu.

M-am îndreptat spre scaunul de lângă fereastră şi eram gata să mă aşez, când am auzit o şoaptă răguşită.

— Hei, Wilson. Mulţumesc că ai trecut pe aici.

Când m-am întors spre el, îmi făcu cu ochiul.

— Am crezut că dormi.

— Nu. Se ridică sprijinindu-se de capul patului. A trebuit să mă prefac. S-a agitat pe lângă mine toată ziua, parcă eram un bebeluş. S-a ţinut după mine şi la baie.

Am râs.

— Exact ceea ce ţi-ai dorit, nu-i aşa? Să fii alintat de fiica ta?

— O, da, este exact ce aveam nevoie. În spital n-a fost nici pe jumătate atâta agitaţie. Apropo, s-a purtat de parcă aş fi fost cu un picior în groapă şi cu altul pe o coajă de banană.

— Ei bine, astăzi eşti într-o formă deosebită. Am impresia că te simţi ca nou?

— Ar putea fi şi mai bine, zise el ridicând din umeri. Dar ar putea fi şi mai rău, totuşi. Cu capul stau bine, dacă asta vrei să ştii.

— Nicio ameţeală? Nici dureri de cap? Poate că ar trebui oricum să te odihneşti puţin. Dacă vrei să-ţi aduc să mănânci puţin iaurt, spune-mi.

Îmi făcu semn cu degetul.

— Acum nu începe şi tu! Sunt un om răbdător, dar nu sunt sfânt. Şi sunt şi-n toane proaste. Am fost întemniţat câteva zile şi nu vreau nimic altceva decât să iau o gură de aer proaspăt. Îmi făcu semn spre dulap. Te deranjează dacă-mi aduci

un pulover?

Ştiam deja unde voia să se ducă.

— E destul de cald afară, am subliniat eu.

— Dă-mi puloverul ăla! Şi dacă te oferi să mă ajuţi să-l îmbrac, te avertizez că am să-ţi trag un pumn în nas.

Câteva minute mai târziu, am părăsit camera, cu pâinea Wonder în mână. În timp ce-şi târa picioarele pe drum, am observat cum începe să se relaxeze. Deşi Creekside va fi întotdeauna un loc străin pentru noi ceilalţi, pentru Noah devenise căminul său şi, în mod evident, se simţea bine aici. Era clar şi cât de mult îi lipsiseră cei de aici, pentru că, trecând prin faţa fiecărei uşi deschise, le făcea cu mâna în semn de salut şi le adresa câteva cuvinte prietenilor, promiţându-le că se va întoarce mai târziu să le citească.

Refuză să-l ţin de braţ, aşa că mergeam alături de el. Părea puţin mai nesigur ca de obicei şi numai după ce am ieşit din clădire am fost convins că poate să se descurce singur. Aşa că, în ritmul în care mergeam, ne-a luat ceva vreme pentru a ajunge la heleşteu şi am avut suficient timp să observ că rădăcina cu pricina fusese înlăturată. Mă întrebam dacă Kate le-a amintit vreunuia dintre fraţii ei să aibă grija de asta sau dacă şi-au amintit chiar ei.

Am stat pe locurile noastre obişnuite şi am privit spre apă, dar neputând să văd lebăda, mi-am închipuit că probabil e ascunsă în apele mai puţin adânci, din dreapta sau din stânga noastră. M-am aplecat. Noah începuse să rupă pâinea în bucăţele.

— Am auzit ce i-ai spus lui Kate despre casă, începu el. Ce mai fac trandafirii mei?

— Grădina nu e încă gata, dar ţi-ar plăcea ce s-a făcut până acum.

Îşi îngrămădi bucăţelele de pâine pe genunchi.

— Grădina aceea înseamnă foarte mult pentru mine. E aproape la fel de bătrână ca tine.

— Adevărat?

— Primele plante au fost răsădite în grădină în aprilie 1951, continuă el dând din cap. Desigur, de-a lungul anilor a trebuit să înlocuim cea mai mare parte dintre ele, dar asta s-a întâmplat când mi-a venit ideea cu inimile şi am început să o punem în aplicare.

— Jane mi-a spus că i-ai făcut o surpriza lui Allie… Pentru a-i demonstra cât de mult o iubeşti.

Trase adânc aer pe nas.

— Asta e numai jumătate din poveste. Dar nu sunt surprins că ea aşa crede. Uneori am impresia că Jane şi Kate îşi închipuie că mi-am petrecut fiecare moment al vieţii iubind-o pe Allie ca un nebun.

— Vrei să spui că n-a fost aşa? am întrebat prefăcându-mă şocat.

— Cam greu, râse el. Am avut şi noi problemele noastre, ca toată lumea, dar am fost destul de deştepţi pentru a şti să le rezolvăm. Însă în ce priveşte grădina, presupun că au dreptate. Cel puţin la început. Puse bucăţelele de pâine lângă el. M-am apucat s-o plantez când Allie era însărcinată cu Jane. Nu era decât în câteva luni şi se simţea rău tot timpul. Mi-am închipuit că-i va trece după primele câteva săptămâni, dar n-a fost aşa. Au fost zile când nu putea nici să se ridice din pat şi ştiam că odată cu venirea verii se va simţi şi mai mizerabil. Aşa că am vrut să-i ofer ceva plăcut la care să se uite, ceva care să poată fi văzut de la fereastra ei. Privi soarele cu coada ochiului. Ştiai că prima dată a fost doar o inimă, nu cinci?

Am ridicat din sprâncene.

— Nu, n-am ştiut.

— N-am făcut proiectul aşa de la început, desigur, dar după ce s-a născut Jane, am ajuns să cred că prima inimă arăta cam sărăcăcios şi că era nevoie să plantez şi alte flori pentru a o completa. Continuam să amân, pentru că prima oară fusese o muncă foarte grea, dar, după o vreme, m-am apucat de lucru, chiar după ce a rămas din nou

gravidă. Văzându-mă lucrând şi-a închipuit că m-am pus pe treabă din cauză că era pe drum al doilea copil şi mi-a spus că acesta era cel mai adorabil gest pe care-l făcusem vreodată pentru ea. După aceea, n-am putut să mă mai opresc. Iată ce am înţeles, când am spus că au dreptate doar pe jumătate. Prima dată poate că a fost un gest romantic; dar pe următoarele le-am simţit mai mult ca o corvoada. Nu numai plantatul, ci mai ales îngrijirea lor. Trandafirii sunt sălbatici. Când sunt tineri, le răsar ramuri ca unor copaci şi trebuie tot timpul să-i tunzi, pentru a le menţine forma iniţială. De fiecare dată când începeau să înflorească, trebuia să ies cu foarfecele să-i ajustez, însă după câtva timp grădina părea sălbatică, de parcă n-ar fi arătat niciodată altfel. Şi treaba asta mai provoca şi răni. Spinii lor sunt foarte ascuţiţi. Am petrecut o mulţime de ani cu mâinile bandajate, ca o mumie.

Am zâmbit.

— Fac pariu că a apreciat ceea ce făceai.

— O, da. O perioadă de timp, oricum. Până mi-a cerut să ar pământul şi să îngrop totul.

La început, am crezut că n-am auzit bine, dar expresia lui m-a făcut să înţeleg că aşa era. Mi-am amintit melancolia pe care o resimţeam uneori, când mă uitam la picturile lui Allie ce reprezentau grădina.

— De ce?

Se uită din nou la soare cu coada ochiului înainte de a ofta.

— Mi-a spus că, pe cât de mult îi plăcea, pe atât de dureros îi era s-o privească. De câte ori se uita pe fereastră, începea să plângă şi uneori părea că nu se va opri niciodată.

Mi-a luat o vreme înainte de a-mi da seama care a fost motivul.

— Din cauza lui John, am rostit încet, referindu-mă la copilul care murise de meningită când avea doar patru ani. Jane, ca şi Noah, vorbea

rareori despre el.

— Pierderea lui aproape a ucis-o. Făcu o pauză. Aproape m-a ucis şi pe mine. A fost un băieţel aşa de dulce – exact la vârsta când începea să descopere lumea, când totul era nou şi emoţionant pentru el. Ca bebeluş, obişnuia să încerce să se ţină după copiii mai mari. Tot timpul alerga după ei prin curte. Şi era foarte sănătos. Niciodată n-a avut vreo infecţie la urechi sau vreo răceală serioasă, înainte de a se îmbolnăvi. De aceea a fost un asemenea şoc. Într-o săptămână se juca prin curte şi în săptămâna următoare l-am înmormântat. După asta, Allie nu putea să mănânce sau să doarmă şi, când nu plângea, nu făcea decât să se învârtă năucă prin casă. N-am fost sigur dacă-şi va reveni vreodată. Asta a înţeles ea când mi-a cerut să sap grădina.

Se lăsă furat de amintiri. Eu n-am mai spus nimic, ştiind că nimeni nu putea să-şi imagineze pe deplin durerea pierderii unui copil.

— Şi de ce n-ai făcut-o? am întrebat după o vreme.

— Am crezut că a vorbit doar durerea din sufletul ei, rosti blând. Nu eram prea sigur dacă într-adevăr vrea să fac asta sau a spus numai aşa, din cauză că suferea atât de crunt în acel moment. Aşa că am mai aşteptat. M-am hotărât că, dacă îmi va mai cere o dată, am s-o fac. Sau am să mă ofer să desfiinţez doar inima exterioară, dacă doreşte să rămână restul. Până la urmă însă, n-a mai spus nimic. Şi după aceea? Chiar dacă a folosit imaginea grădinii în multe dintre picturile ei, n-a mai avut niciodată pentru ea aceleaşi sentimente. După ce l-am pierdut pe John, a încetat să mai fie un loc care s-o facă fericită. Chiar şi când Kate s-a căsătorit acolo, n-a mai revenit la aceleaşi sentimente dinainte.

— Copiii ştiu de ce sunt cinci ronduri?

— Poate că în străfundul minţii lor ştiu, dar fiecare îşi imaginează realitatea cum vrea. N-a fost

un subiect despre care eu sau Allie să discutăm. După ce a murit John, a fost mai uşor să considerăm grădina de trandafiri drept un singur tot. Şi aşa a rămas şi mai târziu. Iar când copiii au crescut şi au început să întrebe despre asta, Allie le-a spus că aşa am plănuit-o eu de la început. Deci pentru ei a fost întotdeauna un gest romantic.

Cu coada ochiului am văzut lebăda apărând şi alunecând spre noi. Era ciudat că nu apăruse până acum şi mă întrebam unde o fi fost. Am crezut că Noah îi va arunca imediat o bucată de pâine, dar n-a făcut asta. O privea doar cum pluteşte din ce în ce mai aproape. Când era la câţiva zeci de centimetri depărtare, lebăda păru că se opreşte, dar apoi, spre surpriza mea, se apropie şi mai mult.

O clipă mai târziu sosi lângă noi legănându-se şi Noah întinse mâna. Îşi aplecă capul sub atingerea lui şi în timp ce el îi vorbea blând, m-a emoţionat gândul că şi lebedei i-a fost dor de Noah.

I-a dat să mănânce şi după aceea am văzut cu mirare cum – aşa cum îmi spusese el odată – lebăda s-a aşezat jos, la picioarele lui.

O oră mai târziu, norii au început să se învălătucească pe cer. Groşi şi umflaţi, prevesteau genul de furtună de vară obişnuită în sud – plouă torenţial timp de câteva zeci de minute, apoi cerul se limpezeşte încet. Lebăda plecase înapoi pe heleşteu şi eram gata să sugerez că ar trebui să intrăm înăuntru, când am auzit vocea Annei în spatele nostru.

— Hei, bunicule! Hei, tati! ne strigă ea. Cum nu eraţi în cameră, ne-am gândit că poate vă găsim aici.

M-am întors şi am văzut-o pe Anna apropiindu-se plină de vioiciune. Jane o urma plictisită la câţiva paşi în urmă. Zâmbetul ei părea tensionat – ştiam că acesta era singurul loc unde îi era teamă că s-ar putea să-şi găsească tatăl.

— Hei, iubito, am răspuns, ridicându-mă. Anna mă îmbrăţişă violent, strângându-şi cu putere braţele în jurul meu. Cum v-a mers azi? am întrebat-o apoi. Aţi găsit rochia?

Când mi-a dat drumul din îmbrăţişare, nu şi-a putut ascunde emoţia.

— O să-ţi placă, promise ea, strângându-mă de braţ. E perfectă.

În acea clipă Jane a ajuns lângă noi şi, lăsând-o pe Anna, am îmbrăţişat-o ca şi cum acest lucru devenise de-acum ceva normal. Am simţit-o moale şi caldă, o prezenţă liniştitoare.

— Vino încoace, i se adresă Noah Annei. Bătu cu palma pe bancă. Spune-mi tot ce ai făcut azi, ca să te pregăteşti de nuntă.

Anna se aşeză şi îi luă mâna.

— A fost fantastic, începu ea. Nu mi-am imaginat vreodată cât de distractiv poate să fie. A trebuit să intrăm într-o grămadă de magazine. Şi ar fi trebuit s-o vezi pe Leslie! Am găsit o rochie şi pentru ea, pur şi simplu superbă.

Jane şi cu mine stăteam deoparte în timp ce Anna povestea despre activitatea lor frenetică din ultimele două zile. Turuind într-una, îi dădea lui Noah câte un ghiont în joacă sau când îl strângea de mână. În ciuda celor şaizeci de ani care-i despărţeau, era clar că se simţeau foarte bine împreună. Deşi deseori bunicii au relaţii deosebite cu nepoţii lor, Noah şi Anna erau în mod clar prieteni şi am simţit un val de mândrie paternă văzând ce tânără de ispravă devenise Anna. Puteam să-mi dau seama din blândeţea expresiei lui Jane că şi ea simţea acelaşi lucru şi, cu toate că nu făcusem acest gest de ani de zile, mi-am pus uşor mâna în jurul umerilor ei.

Nu eram prea sigur la ce puteam să mă aştept – pentru o secundă mi s-a părut că a tresărit – dar când s-a destins sub braţul meu, a fost o clipă în care totul mi s-a părut minunat pe lume. În trecut, întotdeauna în astfel de momente, cuvintele mă

părăseau. Poate că în adâncul sufletului meu îmi era teamă că, dacă aş vorbi cu glas tare despre sentimentele mele, s-ar putea într-un fel să le diminuez. Acum realizam cât de mult greşisem că mi-am reprimat gândurile şi, apropiindu-mi buzele de urechea ei, i-am şoptit cuvintele pe care n-ar fi trebuit niciodată să le păstrez în mine:

— Te iubesc, Jane, şi sunt cel mai norocos om din lume fiindcă eşti a mea.

Deşi n-a scos niciun cuvânt, felul cum s-a sprijinit după aceea de mine a fost răspunsul pe care mi l-am dorit.

O jumătate de oră mai târziu a început să tune şi cerul s-a umplut de zgomot. După ce l-am condus pe Noah în camera lui, Jane şi cu mine am plecat acasă, demarând din parcare odată cu Anna.

Rulând prin centru, am privit prin parbriz soarele ce răzbătea din când în când printre nori alungând umbrele şi făcând râul să strălucească ca aurul topit. Jane se uita pe geam, surprinzător de tăcută, şi m-am trezit studiind-o cu coada ochiului. Părul îi era dat după urechi şi bluza roz îi punea în evidenţă pielea ca de bebeluş. Pe mână strălucea inelul pe care îl purta de aproape treizeci de ani, inelul de logodnă cu diamante, alături de verigheta îngustă de aur.

Puţin mai târziu, am intrat în cartierul nostru, am tras pe drumul de acces şi Jane păru că se trezeşte, cu un zâmbet epuizat pe buze.

— Scuză-mă că am fost aşa tăcută. Cred că sunt cam obosită.

— E în regulă. A fost o săptămână grea.

I-am cărat valiza înăuntru, privind-o cum îşi lasă geanta pe masa de lângă uşă.

— Nu vrei puţin vin? am întrebat-o.

Jane a căscat şi a dat din cap.

— Nu. Asta-seară, nu. Dacă beau, cred că adorm pe loc. În schimb, aş vrea un pahar cu apă.

În bucătărie, am umplut două pahare cu apă cu

gheaţă de la frigider. A luat o înghiţitură bună, apoi s-a sprijinit de masa de lucru şi şi-a proptit un picior de dulapul din spate, în poziţia ei obişnuită.

— M-au omorât picioarele. N-am stat deloc toată ziua. Cred că Anna a probat vreo două sute de rochii, înainte de a găsi una care să-i placă. Şi, de fapt, Leslie a fost cea care a văzut-o expusă. Ajunsese şi ea la disperare – Anna e una dintre cele mai nehotărâte fiinţe pe care le-am întâlnit.

— Cum arată?

— O, ar trebui s-o vezi îmbrăcată. E o rochie din aceea gen-sirenă şi pur şi simplu o face să pară şi mai frumoasă. Mai trebuie totuşi ajustată, dar lui Keith îi va plăcea sigur.

— Pun pariu că arată superb.

— Aşa e. După expresia ei visătoare, bănuiam ca şi-o imagina din nou. Ţi-aş fi arătat-o, dar Anna nu vrea s-o vezi până în weekend. Doreşte sa fie o surpriză. Făcu o pauză. Dar tu, cum ai reuşit să te descurci? A venit cineva să te ajute la casă?

— Toată lumea, am răspuns eu, informând-o în detaliu cum au decurs lucrurile.

— Extraordinar, comentă ea umplându-şi din nou paharul. Mai ales că suntem pe ultima sută de metri, vreau să spun.

Din bucătărie, se vedeau uşile glisante ce dădeau în pridvor. Afară lumina se împuţinase din cauza norilor groşi şi primele picături de ploaie începură să se izbească în geamuri. Râul era cenuşiu şi ameninţător şi o clipă mai târziu izbucni o săgeată incandescentă, urmată de bubuitul tunetului, după care se dezlănţui cu adevărat potopul. Jane se întoarse spre ferestre, în timp ce furtuna nu-şi mai zăgăzuia furia.

— Ştii dacă va ploua sâmbătă? întrebă ea. Vocea îi era surprinzător de calmă; mă aşteptam să fie mai neliniştită. M-am gândit la cât de tăcută fusese în maşină şi mi-am dat seama că nu pomenise nimic de prezenţa lui Noah la heleşteu. Privind-o, am avut ciudata impresie că starea ei

sufletească avea legătură cu Anna.

— N-ar trebui, am răspuns eu. Au prognozat cer senin. Se pare că ploaia asta e ultima de care vom avea parte până atunci.

Amândoi am privit în tăcere cum plouă. În afară de sunetul monoton al apei, era linişte. Jane se uita în gol şi umbra unui zâmbet i se juca pe buze.

— E plăcut, nu-i aşa? mă întrebă ea. Să priveşti ploaia? Obişnuiam să facem asta în casa părinţilor mei, îţi aminteşti? Când stăteam pe verandă.

— Îmi amintesc.

— Era frumos, nu-i aşa?

— Foarte.

— N-am mai făcut asta de multă vreme.

— Nu, am zis eu. N-am mai făcut-o.

Părea pierdută în gânduri şi mă rugam ca această senzaţie de calm nou descoperită să nu fie înlocuită cu familiara tristeţe, de care ajunsesem să mă tem. Dar expresia ei nu s-a schimbat şi, după un lung moment, se uită la mine.

— S-a mai întâmplat ceva astăzi, zise ea privind în jos spre paharul de pe masă.

— A, da?

Ridicând ochii, îmi întâlni privirea. Ai ei erau scăldaţi în lacrimi.

— Nu voi putea să stau lângă tine la ceremonie.

— Nu?

— Nu voi putea. Voi sta în faţă, cu Anna şi Keith.

— De ce?

Jane îşi îndreptă mâna spre pahar.

— Pentru că Anna m-a rugat să-i fiu doamna de onoare. Vocea ei aproape se frânse. A spus că sunt cea mai apropiată fiinţă de ea, mai mult decât oricine altcineva, şi că am făcut atât de multe pentru ea, şi pentru nuntă… Clipi repede şi-şi trase uşor nasul. Ştiu că e o prostie, dar am fost aşa de surprinsă când m-a rugat, încât habar n-am avut ce să răspund. Ideea aceasta nu-mi trecuse niciodată prin minte. Dar a fost aşa de dulce când m-a rugat,

încât mi-am dat seama că îşi doreşte cu adevărat acest lucru.

Îşi şterse lacrimile, iar eu am simţit cum mi se pune un nod în gât. Să-l rogi pe tată să-ţi fie cavaler de onoare era destul de obişnuit în sud, dar foarte rar se întâmpla ca o mamă să se afle în această postură.

— O, iubito, am murmurat eu. Dar e minunat, sunt aşa fericit pentru tine!

Fulgerul fu urmat din nou de tunet, deşi noi de-abia dacă le luam în seamă, şi am rămas în bucătărie mult timp după ce furtuna a trecut, împărtăşind în tăcere bucuria de a fi împreună.

Când ploaia s-a oprit complet, Jane a deschis uşile glisante şi a ieşit afară. Din burlane şi de pe balustrade cădeau picături de apă, în timp ce spirale de aburi se înălţau din pridvor.

Urmând-o, am simţit că mă dor spatele şi braţele de la efortul făcut în timpul zilei. Mi-am rotit umerii, încercând să scap de încordare.

— Ai mâncat? mă întrebă Jane.

— Nu încă. Vrei să ieşim să luăm ceva?

Clătină din cap.

— Nu prea. Sunt frântă.

— Dar ce zici dacă am comanda ceva pentru a sărbători? Ceva uşor? Ceva… nostim.

— Cum ar fi?

— Ce părere ai de o pizza?

Îşi puse mâinile în şold.

— N-am mai comandat o pizza, de când s-a mutat Leslie.

— Ştiu. Dar e o mâncare destul de bună, nu-i aşa?

— Întotdeauna a fost bună. Doar că tu mereu ai suferit de indigestie, după aceea.

— Adevărat, am admis eu. Dar astă-seară doresc să trăiesc periculos.

— N-ai vrea mai bine să încropesc eu ceva? Sunt sigură că în frigider trebuie să se găsească

câte ceva.

— Haide, am zis eu. N-am mai împărţit o pizza de ani de zile. Doar noi doi, vreau să spun. Ne vom aşeza pe canapea, vom mânca direct din cutie, ştii tu? Aşa cum obişnuiam să facem pe vremuri. Va fi… nostim.

Mă privi ironică.

— Vrei să faci ceva… nostim!?

Era mai mult o declaraţie, decât o întrebare.

— Da, am răspuns eu.

— Vrei să comanzi tu sau eu? mă întrebă în final.

— Mă ocup eu de asta. Cu ce vrei să fie?

Se gândi o clipa.

— Ce ai zice să fie cu de toate?

— De ce nu? am încuviinţat eu.

O jumătate de oră mai târziu a apărut şi pizza. Între timp, Jane se schimbase într-o pereche de blugi şi un tricou închis la culoare şi am mâncat-o ca doi elevi de liceu într-un dormitor de cămin. În ciuda faptului că mai devreme refuzase să bea un pahar de vin, am sfârşit prin a împărţi o bere rece de la frigider.

În timp ce mâncam, Jane mi-a adus la cunoştinţă şi alte amănunte ale zilei. Dimineaţa au petrecut-o căutând rochii pentru Leslie şi pentru ea. În ciuda protestelor că ar putea „să cumpere ceva simplu de la Belk's", Anna a fost neclintită în hotărârea ca atât ea, cât şi Leslie să-şi cumpere nişte rochii care să le placă – şi care, eventual, să poată fi îmbrăcate şi cu altă ocazie.

— Leslie a găsit o rochie extraordinar de elegantă – lungă până la genunchi. Arăta atât de bine pe Leslie, încât Anna a insistat să o încerce iar şi iar, doar pentru a o admira. Jane oftă. Fetele s-au transformat în nişte adevărate frumuseţi.

— Li s-au transmis genele tale, am afirmat eu cu seriozitate.

Jane a râs şi mi-a făcut semn cu mâna cu gura

plină de pizza.

Pe măsură ce se făcea tot mai târziu, cerul se transforma în albastru-indigo şi norii luminaţi de lună erau parcă tiviţi cu argint. Când am terminat, am rămas nemişcaţi ascultând clinchetul clopoţeilor de vânt, mişcaţi de adierea verii. Jane şi-a sprijinit capul pe speteaza canapelei, uitându-se la mine cu ochii pe jumătate închişi, cu acea privire insistentă, ciudat de seducătoare.

— A fost o idee bună, comentă ea. Îmi era mai foame decât credeam.

— Dar n-ai mâncat prea mult.

— Trebuie să intru în rochie, în acest weekend.

— N-am nicio grijă în legătură cu asta, am comentat eu. Eşti tot atât de frumoasă ca în ziua în care ne-am căsătorit.

După zâmbetul ei încordat, am văzut că vorbele mele n-au avut efectul scontat. Brusc, s-a întors spre mine pe canapea.

— Wilson? Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Dar vreau să-mi spui adevărul.

— Ce este?

Ezita.

— E vorba de ceea ce s-a întâmplat astăzi la heleşteu.

Lebăda, m-am gândit eu imediat, dar înainte de a putea să-i explic că Noah mă rugase să-l duc acolo – şi că oricum s-ar fi dus şi fără mine – ea a continuat:

— Ce ai înţeles când ai spus ceea ce ai spus?

M-am încruntat nedumerit.

— Nu sunt sigur că-mi dau seama ce anume mă întrebi.

— Când ai spus că mă iubeşti şi că eşti cel mai norocos om din lume.

Preţ de o clipă, pur şi simplu m-am holbat la ea buimăcit.

— Am înţeles exact ceea ce am spus, am repetat.

— Asta e tot?

— Da, am răspuns incapabil să-mi ascund încurcătura. De ce?

— Încerc să-mi dau seama de ce ai spus asta, zise ea. Nu-ţi stă deloc în fire să faci declaraţii.

— Ei bine… pur şi simplu asta am simţit că trebuie să spun.

La răspunsul meu strânse buzele, figura devenindu-i din ce în ce mai serioasă. Îşi ridică ochii spre tavan şi păru că încearcă să se abţină, înainte de a-şi întoarce din nou privirea spre mine.

— Wilson, ai o aventură?

Am clipit.

— Ce?!?

— M-ai auzit foarte bine.

Brusc mi-am dat seama că nu glumea. Vedeam cum încearcă să-mi descifreze trăsăturile, evaluând cât de adevărat este ceea ce intenţionam să-i spun în continuare. I-am luat mâna într-a mea şi pe cealaltă am pus-o deasupra.

— Nu, am răspuns privind-o drept în ochi. Nu am nicio aventură. N-am avut niciodată şi nici nu voi avea. Nici măcar nu mi-am dorit vreodată.

După ce m-a studiat atent câteva clipe a dat din cap:

— E în regulă.

— Vorbesc serios, am subliniat eu.

A zâmbit şi m-a apăsat uşor pe mână.

— Te cred. Nu eram prea sigură, dar a trebuit să te întreb.

M-am uitat la ea consternat.

— De ce oare ţi-a trecut prin minte acest gând?

— Din cauza ta. Şi a felului cum te porţi.

— Nu înţeleg.

Îmi aruncă o privire sincer apreciativă.

— Ei bine, priveşte lucrurile din punctul meu de vedere. În primul rând, ai început să faci exerciţii ca să slăbeşti. Apoi, ai început să găteşti şi să mă întrebi cum mi-am petrecut ziua. Şi ca şi cum asta nu era de ajuns, m-ai ajutat incredibil de

mult toată săptămâna asta… cu tot, până la urmă. Iar acum, ai început să spui aceste lucruri drăguţe, care nu-ţi stau în fire. Mai întâi am crezut că e vorba de o anumită perioadă prin care treci, apoi m-am gândit că e din cauza nunţii. Dar acum… ei bine, e ca şi cum, dintr-odată, ai fi altcineva. Vreau să spun… când te scuzi că n-ai fost destul de prezent printre noi. Când, pe neaşteptate, spui că mă iubeşti. Când mă asculţi ore în şir vorbind despre cumpărături. Când comanzi pizza, cu dorinţa de a fi ceva *nostim.* Vreau să spun că e minunat, dar am vrut să fiu sigură că n-ai făcut toate astea din cauză că te simţi vinovat cu ceva. Încă nu înţeleg ce se întâmplă cu tine.

Am dat din cap.

— Nu pentru că mă simt vinovat. Ei bine, vinovat doar că am muncit prea mult, vreau să spun. Din cauza asta mă simt prost cu adevărat. Dar felul cum mă port… e pentru că…

Mă pierdeam în explicaţii, aşa că Jane s-a aplecat spre mine:

— Pentru că? insistă ea.

— Aşa cum am spus şi aseară, n-am fost cel mai bun soţ şi nu ştiu… Cred că încerc să mă schimb.

— De ce?

Pentru că vreau ca tu să mă iubeşti din nou, am gândit eu, dar am păstrat cuvintele doar pentru mine.

— Pentru că, am spus după o clipă, tu şi copiii sunteţi fiinţele cele mai importante din lume pentru mine – tu ai fost întotdeauna – şi am pierdut prea mulţi ani purtându-mă ca şi cum n-ai fi fost. Ştiu că nu pot schimba trecutul, dar pot schimba viitorul. Pot să mă schimb eu. Şi aşa voi face.

Mă privi cu coada ochiului.

— Vrei să spui că vei înceta să mai munceşti aşa de mult? Tonul ei era dulce, dar sceptic şi m-a durut, gândindu-mă la ceea ce devenisem.

— Dacă mi-ai cere să mă retrag chiar acum, aş

face-o imediat, am răspuns.

Ochii ei se umplură din nou de acea strălucire seducătoare.

— Ai văzut ce vreau să spun? Zilele acestea n-ai fost tu însuţi! Deşi mă tachina – şi nu eram deloc sigur dacă m-a crezut – ştiam că ceea ce am spus i-a plăcut.

— Acum, pot să te întreb şi eu ceva? am continuat.

— De ce nu? mi-a răspuns ea.

— Mâine-seară, când Anna va fi plecată acasă la părinţii lui Keith, şi cum Leslie şi Joseph vor sosi de-abia vineri, m-am gândit că noi doi am putea să organizăm ceva deosebit.

— Cum ar fi de exemplu?

— Ce părere ai despre… Să accepţi să-ţi fac o surpriză.

Mă răsplăti cu un zâmbet timid.

— Ştii că-mi plac surprizele.

— Da, am răspuns eu, ştiu.

— Mi-ar plăcea şi de data aceasta, comentă ea cu sinceră bucurie.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Joi dimineaţa am sosit la conacul lui Noah devreme cu portbagajul plin. Ca şi în urmă cu o zi, proprietatea era deja plină de vehicule, iar prietenul meu Nathan Little îmi făcea semne cu mâna din curte, dându-mi de înţeles că va veni la mine în câteva minute.

Am parcat la umbră şi m-am apucat imediat de treabă. Folosind o scară, am terminat de scos scândurile de la ferestre, ca apa sub presiune să poată intra peste tot.

Am depozitat apoi scândurile tot în subsol. Tocmai închideam uşa pivniţei, când echipa formată din cinci persoane de la firma de curăţenie a sosit şi a început să ia cu asalt casa. După ce zugravii au terminat treaba de la parter, au cărat cu găleţile mopuri, cârpe şi detergenţi şi au frecat bucătăria, scările, băile, ferestrele şi camerele de la etaj, mişcându-se repede şi eficient. Cearşafuri şi pături noi aduse de mine de acasă au fost întinse pe paturi; între timp Nathan adusese flori proaspete pentru fiecare cameră.

Într-o oră, au sosit camioanele cu articolele închiriate şi muncitorii au început să descarce scaunele albe pliante, aşezându-le în rânduri. Lângă spaliere au fost săpate gropi în care au fost îngropate ghivecele cu glicine înflorite; inflorescenţele purpurii au fost încolăcite pe stâlpi şi legate. În spatele spalierului, vechea grădină cu trandafirii aproape sălbăticiţi se transformase într-o explozie de culori.

În ciuda cerului senin prognozat de meteorologi, am instalat şi un cort, pentru a asigura umbră în timpul arşiţei de la amiază. Cortul alb a fost ridicat în cursul dimineţii; odată înălţat, mai multe ghivece cu glicine au fost îngropate în pământ, fiind apoi răsucite în jurul stâlpilor de susţinere şi alternând cu ghirlande de

becuri albe.

Jetul de apă sub presiune curăţă şi fântâna arteziană din mijlocul grădinii de trandafiri; puţin după prânz, i-am dat drumul şi am ascultat susurul apei curgând peste cele trei niveluri, ca o graţioasă cascadă.

Sosi şi acordorul care petrecu trei ore lângă pianul mare cu coadă, de atâta vreme nefolosit. După ce a terminat, un set de microfoane speciale a fost instalat pentru a transmite muzica, mai întâi în timpul ceremoniei, apoi în timpul petrecerii. Alte difuzoare şi microfoane trebuiau să-i permită pastorului să se facă auzit în timpul slujbei religioase şi, de asemenea, să asigure ca muzica să se audă în fiecare colţ al casei.

Aici, în principala încăpere au fost aşezate mesele – în afara spaţiului din faţa şemineului, unde se afla ringul de dans – şi pe fiecare s-au aşternut feţe de masă. Lumânări noi şi glastre cu flori apărură ca prin minune în mijlocul meselor, aşa încât atunci când avea să sosească personalul de la restaurant, să n-aibă altceva de făcut decât să împăturească şervetele de pânză sub formă de lebede şi să facă ultimele aranjamente.

Le-am amintit de masa pe care voiam s-o pun separat, pe verandă, şi treaba s-a făcut în câteva clipe.

A rămas la sfârşit plasarea ghivecelor cu hibiscus ornaţi cu beculeţe albe în fiecare colţ al încăperii.

Cam pe la mijlocul după-amiezii, treaba era terminată. Toata lumea îşi încărca maşinile şi camioanele şi echipa din curte era în ultima fază a curăţeniei. Pentru prima oară de când începuse nebunia, am rămas singur în casă. Mă simţeam bine. Activitatea din ultimele două zile, deşi frenetică, a decurs fără incidente şi, cu toate că mobila era scoasă, aspectul regal al conacului îmi amintea de anii în care era locuit.

În timp ce priveam camioanele ieşind pe autostradă, mi-am dat seama că trebuie şi eu să plec. După ce dimineaţă au fost cu rochiile la ajustat şi şi-au cumpărat pantofii, Jane şi cu Anna au stabilit ca după-amiază să meargă la manichiură.

Mă întrebam dacă Jane se gândea la întâlnirea noastră, pe care o programasem pentru această seară. Dată fiind toată zarva din ultimul timp, credeam că e prea puţin probabil – şi cunoscându-mă aşa cum mă cunoştea ea, mă îndoiam că se aştepta la prea multe în materie de surprize, în ciuda aluziilor mele de cu o seară înainte. Am coborât ştacheta de-a lungul anilor din ce în ce mai jos, aşa încât nu puteam decât să sper că planul meu va fi considerat deosebit. Uitându-mă la casă, am realizat că lunile petrecute pregătind aniversarea noastră vor da în sfârşit roade. N-a fost deloc uşor să păstrez secretul faţă de Jane, dar acum, că sosise momentul, îmi dădeam seama că cea mai mare parte din ceea ce dorisem pentru Jane şi pentru mine s-a întâmplat deja. La început am considerat cadoul meu drept o dovadă a unui nou început, dar acum părea că este de fapt sfârşitul unei călătorii, în care eu fusesem plecat timp de peste un an.

În sfârşit, proprietatea era goală şi am făcut turul final prin casă, înainte de a mă urca în automobil. În drum spre casa noastră, am trecut pe la băcănie, apoi m-am mai oprit de câteva ori, adunând tot ce era necesar. Când am ajuns acasă, era aproape ora cinci după-amiază. M-am oprit câteva minute pentru a-mi îndrepta spatele, apoi mi-am pus speranţa în duş, pentru a spăla de pe mine toată murdăria acumulată peste zi.

Ştiind că mi-a mai rămas puţin timp, în următoarea oră m-am mişcat repede. Urmărind lista întocmită la birou, am început pregătirile pentru seara pe care o programasem, seara la care mă gândeam de luni de zile. Unul câte unul,

articolele îşi ocupau locul. O rugasem pe Anna să mă sune, de îndată ce se va despărţi de Jane, pentru a-mi face o idee când va ajunge acasă. Şi ea a făcut întocmai, avertizându-mă că Jane se afla la doar cincisprezece minute de casă. După ce m-am asigurat că totul era perfect, mi-am terminat ultima sarcină, scriind un bileţel pe care l-am fixat pe uşa din faţă, pentru a fi imposibil ca Jane să nu-l observe: „Bine ai venit acasă, draga mea! Surpriza te aşteaptă înăuntru…”

Apoi m-am urcat în maşină şi am plecat.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Peste aproape trei ore, priveam pe una dintre ferestrele din faţă ale casei lui Noah şi am văzut farurile apropiindu-se. Uitându-mă la ceas, am observat că sosea exact la timp.

Aranjându-mi haina, am încercat să-mi imaginez ce era în mintea lui Jane. Deşi nu fusesem cu ea când sosise acasă la noi, am încercat să mi-o închipui. A fost oare surprinsă că maşina mea nu era în parcare? M-aş fi mirat. Desigur trebuie să fi observat că trăsesem draperiile înainte de a pleca – probabil că a rămas în maşină, nedumerită sau chiar intrigată.

Îmi închipuiam că avea mâinile ocupate când coborâse din maşină, dacă nu cu rochia pentru nuntă, atunci, fără îndoială, cu pantofi pe care şi-i cumpărase în ziua aceea. Oricum, nu putuse să nu observe biletul fixat de mine pe uşă, chiar înainte de a se apropia de scară, şi parcă vedeam umbra de curiozitate de pe faţă.

Cum va reacţiona când îl va citi pe scări? Nu ştiam acest lucru. Un zâmbet nedumerit, poate? Îndoiala ei era fără discuţie mai mare, datorită faptului că nu eram acasă.

Atunci ce o fi gândit oare când a descuiat uşa şi a descoperit camera noastră de zi în întuneric, luminată doar de strălucirea galben-pal a lumânărilor şi de melodia tânguitoare cântată de Billie Holiday? Cât de mult timp i-a trebuit să observe petalele de trandafiri împrăştiate pe podea ce conduceau de la antreu, prin camera de zi, sus pe scări? Sau al doilea bileţel pe care l-am fixat pe balustradă:

> Iubito, seara aceasta e doar a ta. Totuşi, ai şi tu un rol de jucat. Închipuieşte-ţi că totul e o joacă: am să-ţi dau o serie de indicaţii şi rolul tău e să

faci ceea ce-ţi cer.

Prima sarcină e simplă: Te rog, stinge lumânările de la parter şi urmează drumul trasat de petalele de trandafiri, până în dormitor. Acolo te vor aştepta alte instrucţiuni.

Oare i s-a tăiat răsuflarea de surpriză? Sau a râs neîncrezătoare? Nu puteam să fiu sigur, cu toate că, aşa cum o cunoşteam pe Jane, eram convins că va dori să continue jocul. Când va ajunge în dormitor, curiozitatea ei va atinge apogeul.

În dormitor, va găsi lumânări aprinse peste tot şi muzica mângâietoare a lui Chopin va răsuna dulce. Un buchet de treizeci de trandafiri va fi aşezat pe pat; de fiecare parte a florilor era câte o cutie bine împachetată, pe fiecare aflându-se câte un cartonaş îndoit. Cartonaşul din stânga indica: „Deschide-l acum”. Cartonaşul din dreapta stabilea „Deschide-l la ora opt”.

Mi-o imaginam mergând încet spre pat, ducând buchetul la obraz şi inhalând parfumul îmbătător. Când va dezdoi cartonaşul din stânga, va putea să citească: „Ai avut o zi grea, aşa că m-am gândit că ţi-ar plăcea să te relaxezi, înainte de întâlnirea noastră din această seară. Despachetează cadoul ce însoţeşte acest cartonaş şi ia conţinutul cu tine în baie. Mai multe indicaţii te aşteaptă acolo”.

Dacă va privi peste umăr, în baie va vedea strălucind şi mai multe lumânări – iar la despachetarea cadoului, va găsi un set de uleiuri de baie şi loţiuni de corp, dar şi un halat nou de baie din mătase.

Cunoscând-o pe Jane, pot să ghicesc că se va juca cu cartonul şi pachetul din dreapta, cel pe care nu-l putea deschide până la ora opt. Se va hotărî să urmeze instrucţiunile mele sau nu? Îşi va plimba degetele peste hârtia de împachetat, ca apoi să o rupă?

O credeam în stare, dar ştiam că, în ultimă

instanţă, va ofta şi se va îndrepta spre baie.

Aici, pe o măsuţă de toaletă se mai afla un bilet:

> Există ceva mai minunat decât o baie lungă şi fierbinte, după o zi atât de grea? Alege uleiul de baie pe care-l doreşti, adaugă o mulţime de spumă şi umple cada cu apă fierbinte. Lângă cadă vei găsi o sticlă deja desfundată din vinul tău preferat, încă rece. Toarnă-ţi un pahar. Apoi scoate-ţi îmbrăcămintea, intră în cadă, lasă-ţi capul pe spate şi destinde-te. Când eşti gata, şterge-te bine şi foloseşte una dintre loţiunile de corp cumpărate de mine. Nu te îmbrăca. Pune pe tine halatul cel nou şi aşază-te pe pat, ca să deschizi şi celalalt cadou.

În cutia care rămăsese se afla o rochie nouă de cocteil şi pantofi uşori, negri, de dans, ambele articole cumpărate de mine, după ce aflasem ce măsuri poartă, orientându-mă după îmbrăcămintea din şifonier. Cartonaşul care însoţea toaleta de seară suna simplu:

> Eşti aproape gata. Te rog deschide cutia şi îmbracă-te cu ceea ce ţi-am cumpărat. Dacă vrei, pune-ţi şi cerceii pe care ţi i-am dăruit de primul Crăciun petrecut împreună. Totuşi, nu pierde vremea, draga mea – ai la dispoziţie doar patruzeci şi cinci de minute pentru a termina toată treaba. Stinge lumânările, dă drumul la apa din cadă şi opreşte muzica. La opt şi patruzeci şi cinci, ieşi pe veranda din faţă. Încuie uşa din spatele tău. Închide ochii şi întoarce-te cu spatele la stradă. Când te vei răsuci din nou, deschide ochii, pentru că întâlnirea noastră va fi gata să înceapă…

În faţa casei, aşteptând-o, se va afla limuzina pe care o comandasem. Şoferul, care va ţine în mână încă un cadou, era instruit să spună: „Doamna Lewis? Vă conduc la soţul dumneavoastră. El doreşte să deschideţi acest cadou de îndată ce urcaţi în maşină. V-a lăsat ceva şi pe banchetă”.

În cutia pe care o ţinea în mână se afla o sticluţă de parfum, alături de o scurtă notiţă:

> Am cumpărat parfumul special pentru seara aceasta. După ce te urci în maşină, parfumează-te şi deschide şi celălalt cadou. Biletul din interior îţi va spune ce trebuie să faci.

În cealaltă cutie era o eşarfă îngustă şi neagră. Cartonaşul din faldurile ei suna astfel:

> Eşti gata să fii condusă la locul unde te voi aştepta, dar vreau ca acesta să constituie o surpriză. Te rog, foloseşte eşarfa pentru a te lega la ochi – şi te mai rog să nu te uiţi pe furiş. Drumul va dura mai puţin de cincisprezece minute, iar şoferul va porni când îi vei spune tu: „Sunt gata”. Când maşina se va opri, şoferul îţi va deschide portiera. Rămâi cu eşarfa la ochi şi roagă-l să te ajute să cobori din maşină.
>
> Te aştept.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Am răsuflat uşurat văzând limuzina oprindu-se în faţa casei. Când şoferul a coborât din maşină, mi-a făcut un semn dându-mi de înţeles că totul decursese perfect, iar eu am confirmat dând nervos din cap.

În ultimele două ore am oscilat între emoţie şi teroare, la gândul că Jane ar putea să găsească toate acestea… ei bine, o prostie. Pe când şoferul se îndrepta spre portieră, brusc mi-am dat seama că îmi vine greu să înghit. Totuşi, mi-am încrucişat braţele şi m-am aplecat peste balustrada verandei, străduindu-mă să arăt cât mai indiferent. Luna strălucea albă şi se auzea ţârâitul greierilor.

Şoferul a deschis portiera. Prima dată a apărut piciorul ei, apoi, ca într-un film derulat cu încetinitorul, a coborât şi ea din maşină, cu eşarfa încă legată la ochi.

Tot ce puteam să fac era să o privesc. În lumina lunii, am putut să văd uşoara umbră de zâmbet de pe faţa ei şi faptul că arăta pe cât de exotică, pe atât de elegantă. I-am făcut semn şoferului, înştiinţându-l că putea să plece.

În timp ce maşina se depărta, m-am apropiat încet de Jane, făcându-mi curaj să vorbesc.

— Arăţi minunat, i-am murmurat la ureche.

Se întoarse spre mine şi zâmbetul i se întinse pe faţă.

— Mulţumesc, zise ea. Aştepta să mai adaug ceva şi, pentru că eu tăceam, am văzut-o cum îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Pot să-mi scot eşarfa de pe ochi?

Am privit în jur, asigurându-mă că totul arăta aşa cum am dorit.

— Da, i-am şoptit.

Trase de eşarfă, care se deznodă şi-i căzu de pe obraz. S-a dezmeticit într-o clipă, apoi s-a uitat mai întâi la mine, după aceea la casă şi iar la mine.

Ca şi Jane, eram îmbrăcat în costum de seară, adică în smochingul cel nou şi bine croit. Clipi din ochi ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Am crezut că ai să doreşti să vezi cum va arăta totul în weekendul acesta, i-am explicat eu.

Se întoarse încet dintr-o parte în cealaltă. Chiar şi de la distanţă, proprietatea arăta absolut magnific. Sub cerul ca de cerneală, cortul strălucea alb, iar reflectoarele din grădină aruncau umbre şi lumini ca nişte degete, scoţând în evidenţă culorile trandafirilor. Apa fântânii arteziene sclipea în lumina lunii.

— Wilson… dar… e incredibil, se bâlbâi ea.

Am luat-o de mână. Îi simţeam mirosul suav al parfumului pe care i-l cumpărasem şi i-am observat şi diamantele mici din urechi. Un ruj închis la culoare îi accentua buzele pline.

Expresia îi era încărcată de întrebări, în timp ce se întoarse spre mine.

— Dar, cum? Vreau să spun… ai avut doar două zile la dispoziţie!

— Ţi-am promis ca va fi ceva minunat, am răspuns eu. Aşa cum a spus Noah, nu se ţine pe aici câte o nuntă în fiecare weekend.

Jane păru să observe pentru prima oară cum arătam şi făcu un pas înapoi.

— Eşti îmbrăcat în smoching, comentă ea.

— Am făcut rost de el pentru weekend, dar mi-am închipuit că trebuie să-l încerc de pe acum.

Mă studie din cap până în picioare.

— Arăţi… formidabil, admise ea.

— Pari surprinsă.

— Chiar sunt, adăugă repede, apoi se reculese. Vreau să spun că nu sunt surprinsă de cât de bine arăţi, dar nu m-am aşteptat să fii aşa.

— Iau asta drept un compliment.

Râse.

— Haide, zise ea trăgându-mă de mână. Vreau să văd de aproape tot ce ai făcut.

Trebuia să admit, priveliştea era într-adevăr

magnifică. Aşezată printre stejari şi chiparoşi, pânza subţire a cortului strălucea în lumina reflectoarelor, ca o fiinţă vie. Scaunele albe fuseseră plasate în şiruri curbe, ca de orchestră, urmând curba grădinii din spate. Toate erau orientate spre un punct central, iar plantele din spalier îşi revărsau culorile în lumina beculeţelor. Şi peste tot pe unde ne aruncam privirea, se vedeau flori.

Jane începu să meargă încet de-a lungul intervalului dintre scaune. Ştiam că în mintea ei îşi închipuia deja mulţimea aşezată şi şi-o imagina pe Anna şi ce avea să vadă de unde va sta. Când s-a întors spre mine, expresia îi era uluită şi totodată nedumerită.

— N-am crezut niciodată că ar putea să arate aşa.

Mi-am dres glasul:

— Au făcut treabă bună, nu-i aşa?

A dat din cap solemn.

— Nu. Nu ei. *Tu* ai făcut.

Când am ajuns în capătul culoarului dintre scaune, Jane îmi dădu drumul la mână şi se apropie de spalier. Eu m-am oprit, urmărind-o cum îşi plimbă mâinile peste încrustaţiile din lemn, pipăind fâşiile de lumină. Privirea i se îndreptă spre grădină.

— Arată exact cum era înainte, se minună ea.

Pe când înconjura spalierul, m-am uitat la rochia pe care o purta, observând cum se unduia pe formele pe care i le cunoşteam atât de bine. Oare ce mă făcea să fiu atât de nebun după ea? Personalitatea ei? Sau viaţa noastră împreună? În ciuda anilor care trecuseră de când am văzut-o prima oară, efectul pe care-l avea asupra mea devenise din ce în ce mai puternic.

Am intrat în grădina de trandafiri şi am înconjurat inima exterioară; pe măsură ce ne depărtam de cort, lumina era din ce în ce mai slabă. Fântâna susura ca un pârâu de munte. Jane

nu spunea nimic; pur şi simplu se bucura de ce vedea, aruncându-şi din când în când privirea peste umăr, pentru a se asigura că o urmam îndeaproape. În depărtare, nu se mai vedea decât acoperişul cortului. Jane s-a oprit şi a privit tufele de trandafiri, apoi în final a ales un boboc roşu şi l-a rupt. Înainte de a se apropia de mine, l-a curăţat de spini şi mi l-a prins la rever. După ce l-a aranjat, m-a bătut uşor cu palma pe piept şi m-a studiat.

— Singurul lucru pentru a fi perfect era o floare la butonieră, zise ea.

— Mulţumesc.

— Ţi-am spus cât de bine arăţi îmbrăcat aşa?

— Cred că ai folosit cuvântul… formidabil. Dar poţi să repeţi cât de des îţi place.

Îşi puse mâna pe braţul meu.

— Mulţumesc pentru tot ce ai făcut aici. Anna va fi pur şi simplu uluită.

— Pentru puţin.

Aplecându-se mai aproape de mine, murmură:

— Şi mulţumesc şi pentru seara aceasta. A fost… un adevărat joc de când am sosit acasă.

În trecut, aş fi profitat de ocazie să insist asupra acestui lucru şi să mă asigur că am făcut ce era mai bine, dar, în loc de toate astea, i-am luat mâna.

— Mai e ceva ce aş vrea să vezi, am spus simplu.

— Să nu-mi spui că acolo în hambar ai şi o caleaşca cu doi cai albi, mă tachină ea.

Am dat din cap.

— Nu chiar. Dar, dacă tu crezi că ar fi o idee bună, aş putea să încerc să aranjez ceva.

Râse. Când se apropie şi mai mult, căldura trupului ei mă tortura pur şi simplu. Privirea îi era zburdalnică.

— Deci, ce altceva mai vrei să-mi araţi?

— Mai am o surpriză, am subliniat eu.

— Nu ştiu dacă inima mea mai e în stare să suporte.

— Haide, am zis eu, pe aici.

Am condus-o afară din grădină şi de-a lungul cărării cu pietriş, spre conac. Deasupra noastră, stelele clipeau pe cerul fără nori şi luna se oglindea în râul din spatele casei. Ramurile drapate cu muşchi spaniol, crescute la întâmplare, se întindeau în toate direcţiile ca nişte braţe fantomatice. Aerul era îmbălsămat de mireasma familiară de pin şi sare, un parfum unic, specific ţinuturilor de jos. Am simţit degetele lui Jane mângâindu-mi mâna.

Se pare că nu simţea nevoia să se grăbească. Ne-am plimbat încet, în liniştea tulburată doar de zgomotele serii: ţârâitul greierilor, frunzele foşnind în copaci, pietrişul scrâşnind sub picioare.

Îşi îndreptă privirea spre casă. Întrezărită ca o siluetă printre copaci, era o imagine de dincolo de vreme, coloanele albe ce sprijineau veranda dând casei un aer aproape de opulenţă. Acoperişul de tablă galvanizată devenise cu anii mai închis la culoare şi părea că se pierde în profunzimea cerului nopţii, iar prin ferestre puteam să văd strălucirea galbenă a lumânărilor.

Când am intrat în casă, acestea au pâlpâit în curentul iscat brusc înăuntru. Jane se opri pe prag, înconjurând camera de zi cu privirea. Pianul, şters de praf şi lustruit, strălucea în lumina blândă şi duşumeaua de scânduri din faţa şemineului, unde Anna va dansa cu Keith, lucea ca nouă. Mesele – cu şervetele albe împăturite sub formă de lebădă ce tronau pe porţelanuri şi cristalele strălucitoare – dădeau impresia că ne aflăm într-un restaurant de lux. Cupele de argint din dreptul fiecărui tacâm străluceau ca nişte ornamente de Crăciun. Mesele de lângă peretele cel mai îndepărtat, unde în weekend avea să fie pusă mâncarea, păreau să nu se vadă sub abundenţa florilor, ce urmau să fie aranjate printre platourile încărcate.

— O, Wilson… şopti ea.

— Sâmbătă, când va sosi toată lumea, va fi altfel, dar am vrut să vezi cum arată şi fără oameni.

Îmi dădu drumul la mână şi se plimbă în jurul încăperii, înregistrând fiecare amănunt.

Când am văzut-o dând din cap aprobator, m-am dus la bucătărie, am destupat o sticlă de vin pe care l-am turnat în două pahare. Ridicând ochii, am descoperit-o pe Jane cercetând cu atenţie pianul, cu profilul uşor în umbră.

— Dar cine o să cânte la el? mă întrebă ea.

Am zâmbit.

— Dacă ai fi putut să alegi, pe cine ai fi chemat?

Îmi aruncă o privire încărcată de speranţă.

— John Peterson?

Am dat afirmativ din cap.

— Dar cum? Nu cântă la Chelsea?

— Ştii destul de bine că întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tine şi pentru Anna. Chelsea va supravieţui şi fără el, o noapte.

Continuă să privească camera minunându-se, în timp ce se apropia de mine.

— Pur şi simplu nu-mi dau seama cum ai putut să faci toate astea, atât de repede… vreau să spun, am fost pe aici acum câteva zile.

I-am întins un pahar.

— Aşadar eşti de acord cu ce s-a făcut?

— Să fiu de acord? Luă o mică înghiţitură de vin. Nu cred că am văzut vreodată casa arătând atât de minunat.

Am zărit în ochii ei flăcările lumânărilor clipind.

— Nu ţi-e foame? am întrebat-o eu.

Părea aproape speriată.

— Ca să fiu sinceră, nici măcar nu m-am gândit la mâncare. Cred că mi-ar plăcea să mă bucur de vinul acesta şi să mă mai uit puţin prin jur, înainte de a trebui să plecăm.

— Dar nu trebuie să plecăm nicăieri. Am aranjat să luăm cina aici.

— Dar cum? Prin bufete nu se află nimic de mâncare.

— Aşteaptă şi ai să vezi, am făcut eu un semn peste umăr. De ce nu te deconectezi şi nu te mai uiţi puţin prin jur, în timp ce eu mă apuc de treabă?

Lăsând-o singură, m-am dus la bucătărie, unde pregătirile amănunţite pentru cina pe care o plănuisem erau deja în curs. Calcanul umplut cu carne de crab, pe care-l preparasem era aproape gata şi am fixat cuptorul la temperatura necesară. Ingredientele pentru sosul olandez erau deja proporţionate şi puse deoparte; sosul trebuia doar turnat în sosieră. Salatele erau amestecate şi sosul lor de asemenea pregătit.

În timp ce lucram, îmi ridicam din când în când ochii şi o vedeam pe Jane mişcându-se încet prin încăperea principală. Deşi toate mesele erau la fel, se oprea la fiecare, imaginându-şi un anumit oaspete care va fi aşezat acolo. În mod automat aranja tacâmurile de argint şi întorcea glastrele cu flori, punându-le apoi la loc exact în poziţia iniţială. Am descoperit la ea un calm, un fel mulţumire, de satisfacţie, pe care le-am găsit extrem de emoţionante. Din nou, aşa cum se întâmplase mereu în ultimele zile, aproape totul la ea mă mişca.

În linişte, m-am gândit bine la succesiunea evenimentelor care ne-au adus în situaţia de acum. Experienţa mă învăţase că şi cele mai preţioase amintiri se şterg odată cu trecerea timpului, aşa că nu voiam să uit nici măcar o singură clipă a acestei ultime săptămâni petrecute împreună. Şi, desigur, voiam ca şi Jane să-şi amintească fiecare moment.

— Jane! am strigat-o. Era în afara razei mele vizuale şi am bănuit că se afla lângă pian.

Apăru dintr-un colţ al camerei. Chiar şi de la distanţă, chipul ei era luminos.

— Da.

— Până termin de pregătit cina, ai vrea să-mi faci o favoare?

— Sigur că da. Ai nevoie de o mână de ajutor la bucătărie?

— Nu. Mi-am lăsat şorţul sus. Te deranjează dacă mi-l aduci tu? E pe pat, în fosta ta cameră.

— Nu, deloc, mi-a răspuns ea.

O clipă mai târziu, am văzut-o dispărând sus pe scări. Ştiam că nu va reveni până ce masa nu va fi aproape gata.

Fredonam în timp ce spălam sparanghelul, anticipând reacţia ei când avea să descopere cadoul care o aştepta sus.

— La mulţi ani, am şoptit eu.

*

Până fierbea apa pe plită, am băgat calcanul în cuptor şi am ieşit afară pe veranda din spate. Acolo, firma de catering aranjase o masă pentru două persoane. M-am gândit să desfund şampania, dar am hotărât s-o aştept pe Jane. Inspirând adânc, am încercat să-mi fac ordine în gânduri.

Până acum, probabil că Jane găsise ce-i lăsasem pe pat. Albumul – legat în piele decorată manual – era superb, însă conţinutul era ceea ce speram eu că o va emoţiona. Acesta era darul de aniversare a treizeci de ani de căsnicie şi îl realizasem cu ajutorul multor oameni. Ca şi celelalte cadouri pe care le primise în această seară, era însoţit de un bilet. Era scrisoarea pe care în trecut încercasem, dar nu reuşisem să i-o scriu, aceea pe care Noah îmi sugerase odată să i-o dau, atunci când până şi ideea mi se păruse imposibilă. Dar minunile din ultimul an şi îndeosebi din ultimele săptămâni au împrumutat cuvintelor mele o eleganţă de care nu mă crezusem în stare.

După ce am terminat de scris, am citit-o o dată, apoi încă o dată. Chiar şi acum, cuvintele erau clare în mintea mea, exact cum erau pe paginile pe care le ţinea Jane în mână în acel moment.

Iubita mea,

E noapte şi, stând la biroul meu,

ascult liniştea casei, tulburată doar de ticăitul ceasului de la bunicul. Tu ai adormit sus şi, deşi tânjesc după căldura trupului tău lipit de al meu, ceva mă îndeamnă să scriu această scrisoare, cu toate că nici măcar nu sunt sigur cum să încep. Îmi dau seama că nu ştiu nici ce să spun, dar nu pot să scap de impresia că după toţi aceşti ani e ceva ce trebuie făcut nu numai pentru tine, ci şi pentru mine însumi. După treizeci de ani, e cel mai neînsemnat lucru pe care pot să-l fac.

A trecut oare chiar atât de mult timp? Deşi cunosc răspunsul, gândul acesta mă uimeşte. Unele lucruri au rămas totuşi neschimbate. Dimineaţa, primul meu gând după ce mă trezesc se îndreaptă – şi întotdeauna s-a îndreptat – spre tine. Adesea, stau pur şi simplu întins în pat şi te privesc. Îţi privesc părul împrăştiat pe pernă, o mână pusă sub cap, uşoara ridicare şi coborâre a pieptului. Uneori când visezi, mă apropii mai mult de tine, în speranţa că într-un fel oarecare voi putea să pătrund şi eu în visele tale. Şi asta am simţit întotdeauna faţa de tine. De când ne-am căsătorit, tu ai fost visul meu şi nu voi uita niciodată ce fericit m-am simţit chiar în prima zi, atunci când am stat amândoi în ploaie.

Mă gândesc deseori la ziua aceea. E o imagine care nu m-a părăsit niciodată şi mă trezesc pătruns de un sentiment de *déjà vu,* de fiecare dată când un fulger străbate cerul. În acele momente, pare ca şi cum am lua amândoi totul de la capăt şi simt cât de tare îi bătea inima tânărului care am fost în momentul când

şi-a întrezărit viitorul şi şi-a dat seama că nu-şi poate imagina viaţa fără tine.

Şi aceeaşi senzaţie o am aproape cu fiecare amintire. Dacă mă gândesc la Crăciun, te văd stând sub brad şi împărţind cu voioşie daruri copiilor noştri. Când mă gândesc la nopţile de vară, simt apăsarea mâinii tale peste a mea, în timp ce ne plimbam sub strălucirea stelelor. Chiar şi la serviciu, adesea mă trezesc că mă uit la ceas şi mă întreb ce faci tu exact în acel moment. Lucruri simple – îmi imaginez pata de pământ de pe obrazul tău când lucrezi în gradină sau cum arăţi sprijinită de masa de lucru din bucătărie, sau cum îţi treci mâna prin păr în timp ce vorbeşti la telefon. Ceea ce încerc să spun este că tu eşti prezentă în tot ceea ce sunt eu, în tot ce am făcut vreodată şi, privind în urmă, ştiu că ar fi trebuit de mult să-ţi spun ce ai însemnat tu întotdeauna pentru mine.

Regret că n-am făcut-o, tot aşa cum regret toate ocaziile pe care le-am lăsat să-mi scape. Aş vrea să pot să aduc trecutul înapoi, dar amândoi ştim că e imposibil. Aşa că am ajuns să cred că, deşi trecutul e de neschimbat, totuşi, felul în care-l percepem e maleabil, aşa că aici îşi află raţiunea acestui album.

În el vei găsi multe, foarte multe fotografii. Unele sunt copii din propriile noastre albume, dar cele mai multe nu. I-am rugat pe prietenii noştri şi pe toţi cei din familie să-mi dea orice fotografie, unde suntem şi noi doi, şi în timpul anului care a trecut, acestea mi-au fost trimise din toate colţurile ţării. Vei găsi o fotografie a lui Kate de la

botezul lui Leslie, alta de la o petrecere la iarbă verde acum un sfert de veac, făcută de Joshua Tundle. Noah a contribuit cu fotografia pe care ne-a făcut-o el într-o Zi a Recunoştinţei ploioasă, pe vremea când erai însărcinată cu Joseph şi, daca te uiţi mai atentă, s-ar putea să vezi chiar locul unde mi-am dat eu seama pentru prima oară că m-am îndrăgostit de tine. Anna Leslie şi Joseph au contribuit fiecare cu fotografiile lor.

Pe măsură ce acestea soseau, am încercat să-mi amintesc momentul în care au fost făcute. La început, memoria mea era ea însăşi ca un instantaneu – o imagine scurtă – dar am aflat că, dacă închid ochii şi mă concentrez, timpul începe să se deruleze înapoi. Şi la fiecare dintre imagini, mi-am adus aminte ce am gândit în acel moment.

Aceasta este cea de a doua faţetă a albumului. Astfel, pe pagina opusa fiecărei fotografii am scris ce îmi amintesc eu despre acea clipa sau, mai bine zis, ce îmi amintesc despre tine.

De aceea, am numit acest album „Ceea ce ar fi trebuit să spun”.

Odată ţi-am făcut un jurământ de credinţă pe scările primăriei, şi – ca soţ al tău de treizeci de ani – e timpul să-ţi fac în sfârşit încă unul. De acum înainte, voi deveni bărbatul care ar fi trebuit să fiu dintotdeauna. Voi deveni un soţ mai romantic şi voi face ca anii care ne-au mai rămas de trăit împreuna, să fie cei mai frumoşi. Şi sper că în fiecare clipă voi reuşi să fac sau să spun ceva care să-ţi dea de înţeles că niciodată n-am preţuit pe cineva, atât de mult cât te-am

preţuit pe tine, întotdeauna.

Cu toată dragostea mea,

Wilson.

În clipa în care am auzit zgomotul paşilor lui Jane, am ridicat ochii. Stătea în capul scărilor şi lumina din spatele ei îi estompa trăsăturile. Începu să coboare treptele, sprijinindu-se de balustradă.

Flăcările lumânărilor o dezvăluiră treptat: întâi picioarele, apoi mijlocul şi, în sfârşit, faţa. Oprindu-se la jumătatea scării, îmi întâlni privirea şi chiar de la acea depărtare, am putut să-i văd lacrimile din ochi.

— La mulţi ani! am spus eu şi vocea mea reverberă în încăpere. Continuând să mă privească, a terminat de coborât treptele. Apoi cu un zâmbet blând a traversat camera spre mine şi brusc am ştiut exact ce trebuie să fac.

Deschizându-mi braţele, am tras-o lângă mine. Trupul ei era cald şi moale, obrazul umed i se lipi de al meu. Şi astfel, în casa lui Noah, cu două zile înainte de cea de a treizecea aniversare a noastră, am ţinut-o în braţe, dorind din toată inima ca timpul să se oprească în loc, acum şi pentru totdeauna.

Am rămas îmbrăţişaţi multă vreme, înainte ca Jane să facă un pas înapoi. Cu braţele încă în jurul meu, îşi ridică ochii spre mine. Obrajii îi erau umezi şi străluceau în lumina palidă.

— Mulţumesc, murmură ea.

Am strâns-o uşor în braţe.

— Haide. Vreau să-ţi mai arăt ceva.

Am condus-o prin camera de zi, spre partea din spate a casei. Am împins uşa şi am deschis-o, apoi am păşit amândoi pe verandă.

Cu toată lumina lunii, puteam totuşi să văd Calea Lactee arcuindu-se deasupra noastră ca o pulbere de diamante; Venus se ridicase deja pe cerul sudic. Temperatura scăzuse şi era puţin mai

răcoare, iar în adierea brizei am simţit parfumul lui Jane.

— Am crezut că am putea să mâncăm aici. Şi, în afară de asta, n-am vrut să deranjez niciuna dintre mesele dinăuntru.

Mă prinse de braţ şi studie masa din faţa noastră.

— E minunat, Wilson.

M-am desprins fără să vreau de lângă ea, ca să aprind lumânările şi să aduc şampania.

— Ţi-ar plăcea un pahar?

La început, n-am fost sigur că m-a auzit. Privea dincolo de râu, iar rochia îi flutura uşor în adierea nopţii.

— Mi-ar plăcea.

Am scos sticla din frapieră, am apucat cu putere dopul şi am răsucit. Sări cu un pocnet. După ce am turnat în două pahare, am aşteptat să se aşeze spuma şi apoi le-am completat pe amândouă. Jane se apropie mai mult de mine.

— De cât timp plănuieşti tu toate astea? mă întrebă ea.

— De un an. A fost cel mai neînsemnat lucru pe care puteam să-l fac, după ce am uitat de aniversarea noastră trecută.

Clătină din cap şi îmi întoarse faţa spre ea.

— Nici n-aş fi putut să visez la ceva mai minunat, decât ai făcut tu în seara asta. Ezită. Vreau să spun, atunci când am găsit albumul şi scrisoarea, şi toate cuvintele alea pe care le-ai scris… ei bine, e cel mai remarcabil gest pe care l-ai făcut vreodată pentru mine.

Am încercat să protestez, că a fost cel mai mic gest ce-l puteam face, dar ea m-a întrerupt.

— Vreau să ştii, continuă liniştită. Nici nu pot exprima în cuvinte cât de mult înseamnă pentru mine. Apoi, făcându-mi glumeţ cu ochiul, îmi pipăi reverul. Arăţi extraordinar de frumos în smochingul acesta, străine.

Am râs, simţind cum se risipeşte tensiunea din

jur şi am strâns-o de mâna.

— Nu-mi place că trebuie să te părăsesc…

— Dar?

— Dar trebuie să văd cum stăm cu masa.

Dădu din cap. Era atât de senzuală, era atât de frumoasă.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu. Totul e aproape gata.

— Atunci nu te deranjează dacă rămân afară? E atâta pace aici!

— Absolut deloc.

În bucătărie, am văzut că asparagusul pe care îl fiersesem se răcise, aşa că am aprins din nou un ochi pentru a-l încălzi. Sosul olandez se cam întărise, dar după ce l-am amestecat puţin, era perfect. Apoi mi-am îndreptat atenţia spre calcan şi am deschis cuptorul ca să-l încerc cu furculiţa. Mai avea nevoie doar de câteva minute.

Postul pe care fixasem radioul din bucătărie transmitea muzică de pe vremea marilor orchestre şi am întins mâna spre buton pentru a-l schimba, când am auzit vocea lui Jane în spatele meu.

— Lasă-l să cânte, zise ea.

Am ridicat privirea.

— M-am gândit că ai rămas să te bucuri de liniştea serii.

— Da, dar nu e acelaşi lucru când nu eşti şi tu, zise ea. Se sprijini de masa de lucru în atitudinea ei obişnuită. Ai cerut şi această muzică special pentru astă-seara? mă tachină ea.

— Programul acesta se transmite de vreo doua ore. Cred că e tema lor dedicată acestei seri.

— Categoric stârneşte amintiri, zise ea. Tati avea obiceiul să asculte totdeauna marile orchestre. Îşi trecu încet o mână prin păr, pierdută în amintiri. Ştii că el şi mami obişnuiau să danseze în bucătărie? Spălau vasele, se îmbrăţişau şi dansau în ritmul muzicii. Prima dată când i-am văzut, cred că aveam vreo şase ani şi n-am luat în seamă. Dar când am mai crescut puţin, eu şi Kate

obişnuiam să ne hlizim de câte ori îi vedeam. Îi arătam cu degetul şi chicoteam, ei însă râdeau şi continuau să danseze, ca şi cum ar fi fost singuri pe lume.

— Asta n-am ştiut-o.

— Ultima oară când i-am văzut astfel, a fost cu o săptămână înainte de a se muta la Creekside. Am trecut pe la ei să văd ce mai fac. I-am văzut pe fereastra bucătăriei când parcam şi pur şi simplu am început să plâng. Ştiam că e ultima oară când îi mai văd dansând aici şi am simţit că mi se frânge inima. Făcu o pauză, pierdută în gânduri. Apoi scutură din cap. Iartă-mă. Asta ţi-ar putea strica buna dispoziţie, nu-i aşa?

— E în regulă, am răspuns. Ei fac parte din viaţa noastră şi aceasta a fost casa lor. Sincer vorbind, aş fi fost şocat dacă nu te-ai fi gândit la ei. În afară de asta, e un mod minunat de a ni-i aminti.

Păru că pentru o clipă îmi studiază cuvintele. În tăcere, am scos calcanul din cuptor şi l-am pus pe plită.

— Wilson? mă strigă ea încet.

M-am întors.

— Când ai scris în scrisoare că, din acest moment ai să încerci să fii mai romantic, chiar aşa ai gândit?

— Sigur.

— Asta înseamnă că m-aş putea aştepta la mai multe seri ca cea de acum?

— Dacă asta îţi doreşti.

Îşi duse un deget la obraz.

— Totuşi, va fi greu să mă mai surprinzi. Va trebui să născoceşti mereu ceva nou.

— Nu cred că va fi atât de greu, cum crezi tu.

— Nu?

— Aş putea să născocesc ceva chiar acum, dacă trebuie.

— Cum ar fi?

I-am întâlnit privirea şi brusc m-am hotărât să

nu mai fac nicio greşeală. După o scurtă ezitare, am întins mâna să închid flacăra ce continua să ardă şi am pus sparanghelul deoparte. Privirea lui Jane mă urmărea cu interes. Mi-am ajustat ţinuta, înainte de a traversa bucătăria şi a întinde mâna.

— Te-ar deranja să dansezi cu mine?

Jane roşi când îmi luă mâna, înconjurându-mi spatele cu celalalt braţ. Trăgând-o ferm spre mine, i-am simţit trupul lipit de al meu. Am început să ne învârtim în cercuri mici, în timp ce în jurul nostru muzica umplea camera. Îi simţeam mirosul şamponului de levănţică pe care-l folosise şi picioarele atingându-i-se de ale mele.

— Eşti frumoasă, i-am şoptit şi Jane mi-a răspuns plimbându-şi degetul mare pe dosul mâinii mele.

Când melodia s-a terminat, am continuat să ne ţinem strâns în braţe, până a început următoarea, după care am dansat mai departe, mişcarea aceasta diafană ameţindu-mă. Când Jane s-a retras puţin ca să mă privească, zâmbetul ei era tandru şi m-a mângâiat cu mâna pe obraz. Atingerea era uşoară şi, ca şi cum aş fi redescoperit o veche obişnuinţă, m-am aplecat spre ea până ce feţele noastre aproape s-au unit.

Sărutul a fost ca o adiere şi am pus în el tot ce simţeam, tot ce doream. Apoi am înconjurat-o cu braţele şi am sărutat-o din nou, copleşiţi de dorinţă. Mi-am îngropat mâna în părul ei, iar ea a gemut uşor, sunet pe cât de familiar, pe atât de electrizant, nou şi vechi, un miracol, aşa cum se petrec toate miracolele.

Fără un cuvânt, am împins-o şi am privit-o simplu, înainte de a o scoate din bucătărie. Am simţit din nou degetul ei mare atingându-mi dosul mâinii, în timp ce mergeam printre mese, stingând lumânările una după alta.

În întunericul ce ne învălui protector, am condus-o sus pe scări. În vechiul dormitor, luna pătrundea prin fereastră, iar noi ne ţineam

îmbrăţişaţi, scăldaţi de lumina ei lăptoasă şi înconjuraţi de umbre. Am sărutat-o din nou, iar ea şi-a plimbat palmele pe pieptul meu, în timp ce eu îi căutam fermoarul de pe spatele rochiei. Suspină uşor când am început să-l desfac.

Buzele mi-au alunecat peste obrazul ei, pe gât, apoi am gustat cu nesaţ curba umărului. Ea mi-a scos haina cu care eram îmbrăcat şi a lăsat-o sa cadă pe podea, alături de rochia pe care o purtase. Pielea îi era fierbinte la atingere, când am căzut amândoi pe pat.

Am făcut dragoste încet şi tandru, pasiunea pe care am simţit-o unul pentru altul dovedindu-se o redescoperire ameţitoare, incitându-ne prin noutatea ei. Am vrut să dureze pentru totdeauna şi am sărutat-o iar şi iar, în timp ce-i şopteam cuvinte de dragoste. După aceea, am rămas întinşi unul în braţele celuilalt, epuizaţi. I-am mângâiat pielea cu vârful degetelor când a adormit alături de mine, încercând să prelungesc cât mai mult această clipă desăvârşită.

După miezul nopţii, Jane s-a trezit şi m-a descoperit privind-o. În întuneric, puteam să-i văd expresia şăgalnică, scandalizată şi totodată încântată în urma celor întâmplate.

— Jane?

— Da.

— Vreau să ştii ceva.

A zâmbit mulţumită, aşteptând.

Am ezitat înainte de a trage adânc aer în piept.

— Dacă ar trebui să o faci din nou – şi ştiind ce întorsătură vor lua lucrurile între noi – te-ai mai mărita cu mine?

A rămas tăcută mult timp, reflectând cu grijă la întrebarea mea. Apoi, bătându-mă uşor cu palma pe piept, se uită la mine, şi expresia i se îndulci.

— Da, răspunse simplu, aş face-o din nou.

Acestea erau cuvintele pe care tânjeam să le aud cel mai mult pe lume şi am tras-o mai aproape de mine. I-am sărutat părul şi ceafa, dorind ca

minutul acesta să dureze o eternitate.

— Te iubesc mai mult decât vei şti tu vreodată, am spus.

M-a sărutat pe piept.

— Ştiu, a murmurat la rândul ei. Şi eu te iubesc.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Când soarele dimineţii începu să se strecoare prin fereastră, ne-am trezit unul în braţele celuilalt şi am făcut din nou dragoste, înainte de a ne despărţi şi a începe să ne pregătim pentru lunga zi ce ne aştepta.

După micul dejun, am mai făcut o dată turul casei, asigurându-ne că e gata pentru nunta de sâmbătă. Lumânările de pe mese au fost înlocuite, masa de pe verandă a fost curăţată şi desfiinţată, apoi dusă în hambar şi, cu un uşor regret, cina preparată de mine a fost aruncată la gunoi.

Când ne-am declarat mulţumiţi de tot, ne-am îndreptat spre casa noastră. Leslie urma să sosească în jurul orei patru; Joseph reuşise să-şi facă rezervare la un zbor mai convenabil şi ajungea şi el în jurul orei cinci. Pe robotul telefonului, am găsit un mesaj de la Anna, prin care ne anunţa că va fi plecată împreună cu Keith pentru nişte treburi de ultim moment, care – în afară de a se asigura că rochia ei era gata – presupunea să verifice dacă toţi cei pe care-i angajaserăm confirmau participarea. De asemenea, a promis să ridice rochia lui Jane şi să o aducă atunci, când va veni împreună cu Keith la cină, în seara aceea.

În bucătărie, eu şi Jane am pus came de vacă într-o oală-minune, unde avea să se pătrundă încet tot restul după-amiezii. În timp ce lucram, am discutat despre nuntă, dar în permanenţă zâmbetul discret al lui Jane îmi spunea că îşi aducea aminte de noaptea trecută.

Ştiind că pe măsură ce timpul va trece vom fi din ce în ce mai ocupaţi, ne-am dus în centru, pentru a lua un prânz liniştit împreună. Aşa că am cumpărat vreo două sanviciuri de la un local din Pollock Street şi ne-am îndreptat tacticos spre biserica episcopală, unde le-am mâncat la umbra

magnoliilor ce umpleau curtea.

După prânz, am mers ţinându-ne de mână până la Union Point, unde am stat şi am privit râul Neuse. Valurile nu erau prea mari şi râul era înţesat de vaporaşe de toate tipurile, pentru că tinerii încă se mai puteau bucura de ultimele zile de vară, înainte de a se întoarce la şcoală. Pentru prima oară în ultima săptămână, Jane părea complet destinsă şi, când am cuprins-o cu braţul, am avut un sentiment ciudat, parcă am fi fost o pereche ce de-abia păşise în lume. Era cea mai desăvârşită zi pe care o petreceam împreună de ani de zile şi m-am bucurat de senzaţia aceasta, până ne-am întors acasă şi am ascultat mesajul de pe robotul telefonului.

Era Kate, care vorbea despre Noah.

— Ar fi bine să veniţi puţin până aici, încheie ea. Eu nu ştiu ce să mai fac.

Când am sosit la Creekside, am găsit-o pe Kate pe coridor.

— Nu vrea să vorbească cu nimeni, ni se adresă neliniştita. Chiar în clipa aceasta, se uită afară spre heleşteu. Pe mine pur şi simplu m-a repezit când am încercat să-i vorbesc, spunând că de vreme ce nu cred, nici n-aş înţelege. O ţinea într-una că vrea să fie singur şi în final a ţipat la mine să ies.

— Dar din punct de vedere fizic, e bine? o întrebă Jane.

— Aşa cred. A refuzat să mănânce prânzul – a fost chiar furios în legătură cu asta – dar în rest, pare bine. Însă e teribil de supărat. Ultima dată când am dat să intru în camera lui, mi-a strigat să plec.

Am privit uşa închisă. De când îl cunosc, niciodată nu l-am auzit pe Noah ridicând vocea.

Kate îşi mototoli nervoasă şalul de mătase.

— N-a vorbit nici cu Jeff, nici cu David – amândoi au plecat acum câteva minute. Cred că i-a rănit felul în care s-a purtat cu ei.

— Şi nu vrea să vorbească nici cu mine? întrebă Jane.

— Nu, răspunse Kate. Ridică din umeri neputincioasă. Aşa cum am spus în mesaj, nu sunt sigură că va sta de vorbă cu cineva. Singurul căruia cred eu că ar vrea să-i vorbească eşti tu. Mă privi sceptică.

Am dat din cap. Deşi mă temeam că Jane se va supăra – aşa cum s-a întâmplat la spital când Noah a vrut să mă vadă mai întâi pe mine – am descoperit că ea mă strânge uşor de mână în semn de aprobare.

— Cred că ar fi bine să vezi ce face.

— Aşa zic şi eu.

— Am să te aştept aici afară, împreună cu Kate. Vezi dacă poţi să-l faci să mănânce ceva.

— Bine.

M-am dus la uşa lui Noah, am bătut de două ori şi am deschis-o puţin.

— Noah? Sunt eu, Wilson. Pot să intru?

Aşezat în scaunul de lângă fereastră, Noah nu răspunse. Am aşteptat o clipă înainte de a intra în cameră. Pe pat, se afla tava cu dejunul neatins şi, după ce am închis uşa, mi-am pus mâinile la piept.

— Kate şi Jane cred că vrei să vorbeşti cu mine.

Am văzut cum i se mişcă umerii în timp ce respiră.

— Sunt tot acolo?

Vocea îi era atât de slabă, încât aproape nu-l auzeam.

— Da.

N-a mai spus nimic. În liniştea ce se aşternu, am traversat camera şi m-am aşezat pe pat. Era încordat şi refuza să mă privească.

— Mi-ar plăcea să aflu ce s-a întâmplat, am încercat să deschid discuţia.

Şi-a aplecat bărbia în jos, înainte de a-şi ridica din nou privirea. Apoi se uită pe fereastră.

— A plecat, zise el. Când m-am dus acolo în dimineaţa asta, nu mai era.

Am ştiut imediat la cine se referea.

— Poate că era în altă parte a heleşteului. Poate că n-a ştiut că te aflai acolo, am sugerat eu.

— A plecat, rosti din nou cu voce uniformă şi lipsită de emoţie. Am ştiut asta imediat ce m-am trezit. Nu mă întreba cum, dar am ştiut. Am simţit că a plecat şi, când m-am îndreptat spre heleşteu, acest sentiment a devenit din ce în ce mai puternic. N-am vrut să cred totuşi şi am strigat-o timp de o oră. Însă n-a apărut. Se îndreptă tremurând în scaun şi continuă să privească pe fereastră. În final, am renunţat.

Dincolo de geam, heleşteul strălucea în soare.

— Vrei sa ne ducem acolo şi să vedem dacă n-a apărut?

— N-a apărut.

— De unde ştii?

— Pentru că ştiu! Aşa cum am ştiut şi dimineaţă că a plecat.

Am deschis gura să-i răspund, apoi am reflectat mai bine.

Nu avea niciun rost să insist. Noah avea convingerile lui. În afară de asta, ceva îmi spunea că avea dreptate.

— Se va întoarce, am încercat eu să par cât mai convingător.

— Poate că da, mi-a răspuns el. Poate că nu. Nu pot spune ce va fi.

— Ţine prea mult la tine ca să stea departe de tine.

— Atunci de ce a plecat? întrebă el. N-are niciun sens.

Bătu cu mâna validă pe braţul scaunului, înainte de a clătina din cap.

— Aş vrea să înţeleagă şi ei?

— Cine?

— Copiii mei. Asistentele. Chiar şi doctorul Barnwell.

— Vrei să spui, să înţeleagă că lebăda este Allie?

Îşi îndreptă privirea spre mine, pentru prima oară.

— Nu. Să înţeleagă că eu sunt Noah. Că sunt acelaşi om care am fost întotdeauna.

Nu eram prea sigur ce înţelegea prin asta, dar am tăcut, aşteptând să-mi dea o explicaţie.

— Ar fi trebuit să-i vezi astăzi. Pe toţi. Şi ce dacă n-am vrut să vorbesc cu ei despre asta? Oricum nimeni nu mă crede şi nu mă simt în stare să-i conving că ştiu sigur despre ce e vorba. N-ar face decât să se certe cu mine din această cauză, aşa cum au făcut-o întotdeauna. Apoi, că nu mi-am mâncat prânzul? Ei bine, tot aşa ai fi putut să crezi că am încercat să sar pe fereastră. Sunt supărat şi am tot dreptul să fiu. Iar când sunt supărat, nu mănânc. Aşa am fost toată viaţa. Ei însă, se poartă acum cu mine de parcă n-aş fi în toate minţile. Kate a fost aici, încercând să mă hrănească cu linguriţa ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Poţi să crezi aşa ceva? Apoi Jeff şi David au apărut şi ei şi au încercat să-mi explice că probabil a plecat să caute de mâncare, ignorând total faptul că o hrăneam eu însumi de două ori pe zi. Nici unuia dintre ei nu părea să-i pese ce-a păţit.

În timp ce mă străduiam să înţeleg ce se întâmplase, mi-am dat seama că mai era ceva ce stârnise furia lui Noah, în afară de felul cum reacţionaseră copiii lui.

— Ce te supără de fapt? l-am întrebat amabil. Că au reacţionat ca şi cum n-ar fi fost decât o lebădă? Am făcut o pauză. Asta e ceea ce au crezut ei întotdeauna şi tu ai ştiut asta. Dar înainte nu ţi-a păsat niciodată.

— Lor nu le pasă.

— Sau poate, am accentuat eu, le pasă prea mult.

Şi-a întors capul îndărătnic.

— Pur şi simplu nu pot să înţeleg, repetă el. De ce a plecat?

Am înţeles deodată că nu era supărat pe copiii

lui. Şi nici măcar nu era o reacţie la faptul că lebăda dispăruse. Nu, era ceva mai profund, ceva ce nu eram sigur dacă avea să accepte măcar faţă de el însuşi.

În loc să insist, n-am mai rostit niciun cuvânt. În timp ce aşteptam, i-am văzut mâna mişcându-i-se în poală.

— Cum a mers noaptea trecută cu Jane? m-a întrebat după o clipă, fără să se refere la nimic deosebit.

Înainte să-i răspund mi-a trecut prin faţa ochilor imaginea lui dansând cu Allie, în bucătărie.

— Mai bine decât mi-am închipuit că ar fi posibil, am răspuns eu.

— I-a plăcut albumul?

— Enorm.

— Bravo. Zâmbi pentru prima oară de când am intrat, dar zâmbetul îi dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Sunt sigur că ar vrea să vorbească cu tine, am zis eu. Şi mai e şi Kate afară.

— Ştiu, mi-a răspuns resemnat. Pot să intre.

— Eşti sigur?

Când a dat afirmativ din cap, am întins mâna şi i-am pus-o pe genunchi. Te simţi bine?

— Da.

— Vrei să le spun să nu aducă vorba despre lebădă?

Se gândi puţin înainte de a da din cap.

— Nu contează.

— Trebuie să te rog sa le iei cu binişorul?

Îmi aruncă o privire plină de suferinţă.

— Nu prea am chef să le cert şi promit că n-am să mai ţip. Apoi, să n-ai nicio grija – n-am să fac nimic care s-o supere pe Jane. Nu vreau să-şi facă griji pentru mine, atâta timp cât trebuie să se gândească doar la ziua de mâine.

M-am sculat de pe pat şi l-am bătut pe umăr, înainte de a mă întoarce şi a ieşi.

Îmi dădusem seama ca Noah era supărat pe el

însuşi. Petrecuse ultimii patru ani crezând că lebăda e Allie – avusese nevoie să creadă că a găsit o modalitate de a reveni la el – însă dispariţia ei inexplicabilă îi zguduise profund convingerile.

În clipa când am părăsit camera, aproape că-l puteam auzi întrebându-se: „Şi dacă, în tot acest răstimp, copiii au avut dreptate?”

*

Pe coridor, am păstrat aceste gânduri doar pentru mine. Totuşi, le-am sugerat că ar fi cel mai bine dacă îl vor lăsa pe Noah să vorbească, iar ele să reacţioneze cât mai normal posibil.

Atât Kate, cât şi Jane au aprobat dând din cap şi Jane a intrat prima. Noah se uită spre noi. Jane şi Kate s-au oprit, aşteptând să fie invitate înăuntru, neştiind la ce să se aştepte.

— Bună, tati, rosti Jane.

El făcu un efort să zâmbească.

— Bună, iubito.

— Te simţi bine?

Se uită la Jane, apoi la mine, apoi la tava cu prânzul care se răcise pe pat.

— Mi-e puţin cam foame, dar în rest, sunt bine. Kate – te-ar deranja dacă…

— În niciun caz, tati, răspunse Kate făcând un pas înainte. Am să-ţi aduc ceva. Ce zici de nişte supă? Sau un sandvici cu şuncă?

— Un sandvici ar fi destul de bun, aprobă el. Şi poate o ceaşcă cu ceai dulce.

— Fug până jos şi ţi le aduc, zise Kate. Nu vrei şi o prăjitură cu ciocolată? Am auzit că le-au făcut chiar astăzi, proaspete.

— Sigur, răspunse el. Mulţumesc. O – regret felul cum m-am purtat cu tine mai înainte. Eram supărat, dar n-aveam niciun drept să-mi descarc nervii pe tine.

Kate zâmbi.

— E în regulă, tati.

Îmi aruncă o privire uşurata, deşi mai era încă

îngrijorată. Imediat ce a ieşit din cameră, Noah făcu un semn spre pat.

— Veniţi, zise el cu o voce liniştită. Faceţi-vă comozi.

În timp ce traversam camera, l-am privit pe Noah, întrebându-mă ce avea de gând. Oarecum, îl suspectam că o făcuse pe Kate să plece, ca să vorbească doar cu mine şi cu Jane, singuri.

Ne-am aşezat pe pat şi Jane m-a luat de mână.

— Îmi pare rău de lebădă, tati, încercă ea.

— Mulţumesc, zise el. Din expresia lui, ştiam că nu va mai spune nimic despre asta. Wilson mi-a povestit de casă, rosti el. Am auzit că e ceva de capul ei.

Faţa lui Jane se lumină.

— E ca-n poveşti, tati! Este chiar mai frumoasa decât a fost la nunta lui Kate. Făcu o pauza. Ne-am gândit că Wilson ar putea să se întoarcă la tine în jurul orei cinci, să te ducă s-o vezi. Ştiu că e devreme, dar îţi va oferi ocazia să petreci puţin timp în casa ta. N-ai mai fost de mult pe acolo.

— Ei, foarte bine, fu el de acord. Va fi plăcut să văd din nou vechile locuri. Se uită când la unul, când la altul. Părea că-şi dă seama abia acum că ne ţineam de mână şi zâmbi.

— Am ceva pentru voi doi, zise el. Şi dacă nu vă supăraţi, mi-ar plăcea să vi-l dau înainte de a se întoarce Kate. Ea s-ar putea să nu înţeleagă.

— Ce este? întreba Jane.

— Ajută-mă să mă ridic, vrei? întrebă el. Se află în birou şi e greu pentru mine să ajung până acolo, după ce am stat atâta timp jos.

M-am ridicat şi i-am luat braţul. Se ridică la rândul lui şi prudent traversă camera. După ce a deschis sertarul, scoase de acolo ceva bine împachetat, apoi se întoarse la scaunul lui. Acest scurt drum părea să-l fi obosit şi, când se aşeză, tremură.

— Ieri, am rugat-o pe una dintre asistente să facă pachetul, zise el înmânându-ni-l.

Pachetul era mic şi dreptunghiular, ambalat în hârtie roşie, dar când ni l-a prezentat, am ştiut imediat ce era înăuntru. Se pare că şi Jane şi-a dat seama, pentru că niciunul din noi nu am întins mâna să-l luam.

— Vă rog, insistă el.

Jane ezită înainte de a accepta în sfârşit. Îşi plimbă palma pe hârtia de ambalaj, apoi ridică ochii.

— Dar… tati… începu ea.

— Desfă-l, insistă el.

Jane trase de panglică şi despături hârtia; fără să fie aşezat într-o cutie, am recunoscut imediat volumul. Tot aşa şi mica gaură de glonţ din colţul de sus din dreapta, un glonţ ce-i fusese destinat lui în cel de-al Doilea Război Mondial. Era *Fire de iarbă* de Walt Whitman, cartea pe care i-am dus-o eu la spital, cartea fără de care nu mi l-aş fi putut imagina niciodată.

— La mulţi ani! rosti el.

Jane ţinea cartea ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu se spargă. Apoi îmi aruncă o privire, după care se uită la tatăl ei.

— Nu putem s-o acceptăm, zise ea cu voce blândă, părând tot atât de şocată cum mă simţeam şi eu.

— Ba da, puteţi, insistă el.

— Dar… de ce?

Ne aruncă o lungă privire.

— Ştiaţi că citeam din ea în fiecare zi, în anii în care am fost despărţit de mama voastră, pe vremea când totuşi o mai aşteptam? După ce mă părăsise în vara aceea, când eram încă copii? Într-un fel era ca şi cum i-aş fi citit ei poeziile. Apoi, după ce ne-am căsătorit, obişnuiam să citim împreună pe verandă, exact aşa cum îmi imaginasem odată că vom face. Cred că am citit fiecare poezie de mii de ori, de-a lungul anilor. Câteodată când citeam, dacă ridicam privirea îi vedeam buzele mişcându-i-se odată cu cuvintele rostite de mine. Ajunsese să

poată să recite pe dinafară toate poemele.

Privi prin fereastră şi imediat am ştiut că se gândea din nou la lebădă.

— Nu mai pot să le citesc, continuă Noah. Pur şi simplu nu mai pot rosti cuvintele şi mă nelinişteşte gândul că nimeni niciodată nu le va mai citi. Nu vreau să ajungă o relicvă, ceva care e pus pe un raft, ca amintire de la Allie şi de la mine. Ştiu că sunteţi tot atât de îndrăgostiţi de Whitman ca şi mine, şi, spre deosebire de ceilalţi copiii ai mei, voi sunteţi singurii care aţi citit-o din scoarţă în scoarţă. Apoi, cine ştie, poate că o veţi reciti.

Jane coborî ochii spre carte.

— Aşa voi face, promise ea.

— Şi eu, am adăugat.

— Ştiu, rosti el privindu-ne pe amândoi. De aceea am vrut să vi-o dau vouă.

După ce şi-a mâncat prânzul, Noah avea nevoie de odihnă, aşa că Jane şi cu mine am plecat acasă.

Anna şi Keith au sosit cam pe la jumătatea după-amiezii, Leslie a parcat pe calea de acces şi câteva minute mai târziu stăteam cu toţii în bucătărie, pălăvrăgind şi glumind ca în timpurile bune. Le-am spus noutăţile despre lebădă, dar n-am insistat asupra acestui subiect. Pentru că weekendul se apropia ne-am urcat în două maşini şi ne-am îndreptat spre conacul lui Noah. Ca şi Jane cu o seară înainte, Anna, Keith şi Leslie fură uluiţi. Le-a luat o oră să facă turul grădinii şi al casei, muţi de uimire, şi când eu m-am oprit lângă scara din camera de zi, Jane s-a apropiat de mine radioasă. Îmi căută privirea şi îmi făcu un semn din cap spre scări, apoi clipi. Am râs. Când Leslie ne-a întrebat ce era atât de nostim, Jane a răspuns cât se poate de nevinovată:

— Ceva între mine şi tatăl tău. Glume de-ale noastre.

În drum spre casă, am trecut pe la aeroport şi l-am luat pe Joseph. M-a salutat cu obişnuitul lui:

„Hei, papa”, apoi – în ciuda a tot ce se întâmplase – n-a adăugat decât: „Ai mai slăbit”. După ce şi-a recuperat bagajul, m-a însoţit la Creekside pentru a-l lua pe Noah. Ca întotdeauna, Joseph era rezervat în prezenţa mea, dar imediat ce l-a văzut pe Noah faţa i s-a luminat. Noah, la rândul lui, era încântat să vadă că a sosit şi Joseph. S-au aşezat pe bancheta din spate a maşinii mele discutând din ce în ce mai însufleţiţi, pe măsură ce ne apropiam de casa mea, unde fură îmbrăţişaţi de îndată ce intrară pe uşă. Noah se aşează pe canapea, cu Leslie de-o parte şi Joseph de cealaltă, turuind într-una, în timp ce Anna şi cu Jane stăteau de vorbă în bucătărie. Dintr-odată zgomotele casei deveniseră din nou atât de familiare, încât m-am trezit gândindu-mă că aşa ar fi trebuit să fie întotdeauna.

Când Anna şi cu Jane recapitulară amănuntele goanei nebune din timpul săptămânii cina se însufleţi de râsetele tuturor. Ceva mai târziu, Anna m-a surprins bătând cu furculiţa în paharul din faţa ei.

Toţi mesenii au tăcut şi ea şi-a început discursul:

— Aş vrea să ţin un mic toast pentru mami şi tati, ridică ea paharul. Fără voi doi, nimic din toate acestea n-ar fi fost posibile. Se pare că va fi cea mai minunată nuntă pe care şi-ar fi dorit-o cineva vreodată.

Când Noah a obosit, l-am dus înapoi la Creekside. Pe coridoare nu era nimeni la ora aceea.

— Mulţumesc încă o dată pentru carte, am spus oprindu-mă în uşă. Este cel mai deosebit cadou pe care ai fi putut să ni-l oferi.

Ochii lui, care ajunseseră cenuşii din cauza cataractei, păreau că privesc prin mine.

— Pentru puţin.

Mi-am dres glasul:

— Poate că mâine-dimineaţă va fi acolo, am încercat eu.

A dat din cap, ştiind bine ce voiam să spun.

— Poate, rosti încet.

*

La întoarcere Joseph, Leslie şi Anna se aflau încă în jurul mesei. Keith plecase cu câteva minute mai înainte. Când am întrebat de Jane, mi-au făcut semn în direcţia pridvorului. Împingând uşa glisantă de sticlă, am văzut-o pe Jane rezemată de balustradă şi m-am îndreptat spre ea. O lungă perioadă de vreme, am stat împreună bucurându-ne de aerul proaspăt al serii de vară, fără ca vreunul dintre noi să spună ceva.

— Era bine când ai plecat? întrebă ea în sfârşit.

— Atât de bine pe cât poate el să fie. Totuşi, până la urmă obosise.

— Crezi că s-a bucurat de seara aceasta?

— Fără nicio îndoială. Îi place să-şi petreacă vremea cu copiii.

Prin geamul uşii privi scena din sufragerie. Leslie gesticula, în mod evident povestind ceva plin de haz, iar Anna şi Joseph o susţineau râzând, hohotele lor auzindu-se până afară.

— Văzându-i aşa, mă copleşesc o mulţime de amintiri, reluă Jane. Aş fi vrut ca Joseph să nu fi plecat atât de departe. Ştiu că fetelor le lipseşte. Râd toţi în felul acesta de aproximativ o oră.

— De ce n-ai stat şi tu la masă cu ei?

— Am stat până acum câteva minute. Când ţi-am văzut farurile maşinii am ieşit.

— De ce?

— Pentru că am vrut să fiu singură cu tine, mi-a răspuns ea dându-mi un ghiont în joacă. Am vrut să-ţi dau cadoul de aniversare pentru că, aşa cum ai spus, mâine va fi un mare du-te-vino. Îmi înmână un cartonaş. Ştiu că arată cam mic, dar nu e genul de cadou pe care să-l fi putut împacheta. Vei înţelege, când vei vedea ce este.

Curios, am desfăcut cartonaşul şi am găsit înăuntru un abonament.

— Lecţii de artă culinară? am întrebat eu zâmbind.

— La Charleston, răspunse ea apropiindu-se mai mult de mine. Arătând spre abonament, continuă: Cursurile se presupune că sunt de un nivel înalt. Vezi? Vei petrece weekendul la Hanul Mondori împreună cu bucătarul lor şef, care se zice că este unul dintre cei mai buni din ţară. Ştiu că te-ai descurcat de minune şi singur, dar cred că te-ar încânta să-ţi încerci mâna învăţând lucruri noi. Se pare că te vor învăţa şi cum să foloseşti cuţitul de tăiat carne, cum să ştii când tigaia e gata pentru sote, chiar şi cum să ornezi farfuriile când le serveşti. O ştii pe Helen, nu-i aşa? Din corul bisericii? Mi-a spus că a fost unul dintre cele mai minunate weekenduri pe care le-a petrecut vreodată.

Am îmbrăţişat-o repede.

— Mulţumesc, am rostit eu. Când e asta?

— Cursurile se ţin în septembrie şi octombrie – primul şi al treilea weekend din cele două luni – aşa că încearcă să vezi cum îţi aranjezi programul, înainte de a te hotărî. După aceea, tot ce trebuie să faci este să-i suni.

Am examinat abonamentul, încercând să-mi imaginez cam cu ce ar putea sa semene aceste cursuri. Îngrijorată de tăcerea mea, Jane mai făcu o tentativă:

— Dacă nu-ţi place, pot să-ţi fac rost de altceva.

— Nu, e perfect, am liniştit-o eu. Apoi, încruntându-mă, am adăugat: Totuşi, mai e ceva.

— Da?

Am înlănţuit-o cu braţele.

— Mi-ar plăcea şi mai mult cursurile acestea, dacă am putea să le urmăm împreună. Hai să le transformăm în nişte weekenduri romantice. Charleston e splendid în acea perioadă a anului şi-o să petrecem de minune acolo.

— Chiar aşa crezi? mă întrebă ea.

Trăgând-o şi mai aproape, am privit-o în ochi.

— Nu pot să mă gândesc la nimic mai minunat. Mi-ar fi prea dor de tine, pentru a mă putea bucura acolo singur.

— Depărtarea poate face ca inima să devină şi mai îndrăgostită, mă tachină ea.

— Nu cred că ar fi posibil, am spus devenind serios. Nu ai idee ce mult te iubesc.

— O, ba da, îmi răspunse.

Cu coada ochiului, i-am văzut pe copii privindu-ne, în timp ce mă aplecam s-o sărut şi să-i simt buzele moi întârziind pe ale mele. În trecut, poate că m-aş fi jenat. Acum însă, nu conta absolut deloc.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Sâmbătă dimineaţa eram mai puţin nervos decât anticipasem.

Anna s-a fâţâit de colo-colo prin casă, iar la micul dejun ne-a surprins pe toţi nepăsarea cu care mânca. După aceea, toţi ne-am îndreptat spre pridvorul din spate, unde timpul a trecut extrem de încet. Ca şi cum ne adunam în linişte puterile, pentru iureşul ce avea să urmeze spre lăsarea serii.

De mai multe ori, i-am surprins pe Leslie şi pe Joseph privindu-ne pe Jane şi pe mine aparent uimiţi, aşa cum ne dădeam coate în joacă sau cum râdeam de glumele pe care ni le spuneam. În timp ce Leslie avea ochii umezi de lacrimi – parcă era o mamă mândră de copiii ei – expresia lui Joseph era mai greu de definit. Nu puteam să spun dacă era fericit pentru noi sau dacă încerca să-şi imagineze cât de mult va dura această nouă etapă.

Poate că reacţiile lor erau justificate. Spre deosebire de Anna, ei nu ne văzuseră prea mult în ultima vreme şi, fără îndoială, fiecare îşi amintea cum ne tratam unul pe altul când am fost împreună ultima oară; când Joseph ne-a vizitat de Crăciun, Jane şi cu mine de-abia vorbeam unul cu altul. Şi, desigur, ştiam că încă îşi amintea şi vizita ei la New York, de acum un an.

Mă întrebam dacă Jane a observat cât de atenţi şi nedumeriţi ne cercetau copiii. Dacă era într-adevăr aşa, nu lăsa să se vadă nimic. În loc de aceasta, îi delecta pe amândoi cu poveşti despre planurile de nuntă, incapabilă să-şi ascundă încântarea faţă de felul minunat în care se rezolvase totul. Leslie punea sute de întrebări şi aproape i se făcu rău auzind toate amănuntele acelea romantice; Joseph părea mulţumit doar să asculte în linişte. Din când în când, se amesteca şi Anna în discuţie, de obicei răspunzând vreunei întrebări. Stătea lângă mine pe canapea şi când

Jane s-a ridicat pentru a umple din nou cafetiera, Anna îşi privi mama peste umăr. Apoi, prinzându-mă de mână, se aplecă spre urechea mea şi-mi şopti simplu:

— De abia aştept să se facă seară.

Toate femeile din familie aveau rezervări la salonul de coafură pentru ora unu, aşa că, în timp ce ieşeau pe uşă, pălăvrăgeau ca nişte şcolăriţe. John Peterson şi Henry MacDonald sunaseră cam pe la mijlocul dimineţii, întrebându-mă dacă aş vrea să mă întâlnesc cu ei la conacul lui Noah. Peterson voia să controleze cum sună pianul, iar MacDonald voia să mai arunce o privire prin bucătărie şi pe la mese, pentru a se asigura că dineul se va desfăşura fără incidente. Amândoi mi-au promis că vizita va fi foarte scurtă, iar eu le-am răspuns că nu era nicio problemă. Trebuia să las ceva acasă la Noah – ceva ce Leslie adusese în portbagajul ei – aşa că oricum trebuia să trec pe acolo.

Chiar când plecam, l-am auzit pe Joseph în spatele meu, intrând în camera de zi.

— Hei, papa. Te superi dacă vin şi eu?

— Absolut deloc, am răspuns eu.

Tot drumul spre conac, Joseph s-a uitat pe geam şi a vorbit foarte puţin. Nu trecuse pe acolo de ani de zile şi pur şi simplu era captivat de imaginile care se derulau în timp ce înaintam pe străzile străjuite de copaci. Deşi New York era foarte interesant – şi acum Joseph îl considera căminul lui – îmi dădeam seama că uitase cât de adorabile erau ţinuturile de jos.

Micşorând viteza, am cotit pe drumul de acces, apoi am parcat în locul meu obişnuit. Când am coborât din maşină, Joseph s-a oprit o clipă, privind casa. Strălucea în lumina miezului de vară. În câteva ore, Anna, Leslie şi Jane se vor afla sus la etaj, gătindu-se de nuntă. Am hotărât ca procesiunea să înceapă chiar din faţa casei;

uitându-mă în sus la ferestrele de la etaj, am încercat şi n-am reuşit să-mi imaginez momentele finale dinaintea căsătoriei, când toţi oaspeţii vor sta pe scaune şi vor aştepta.

După ce m-am trezit din visare, am văzut că Joseph plecase de lângă maşină şi se îndreptase în direcţia cortului. Mergea cu mâinile în buzunare şi privirea i se rotea peste întreaga proprietate. La intrarea în cort, s-a oprit şi s-a uitat în urmă spre mine, aşteptându-mă să-l ajung.

Străbătu în linişte cortul şi grădina de trandafiri, apoi intră în casă. Dacă Joseph nu arăta vizibil emoţionat, eu simţeam totuşi că era la fel de impresionat ca Leslie şi Anna. După ce şi-a terminat turul, a pus câteva întrebări despre modul cum s-a făcut totul – cine, ce şi cum – dar când furnizorul s-a ivit pe drum, a redevenit tăcut.

— Aşadar, ce crezi? l-am întrebat eu.

Nu mi-a răspuns imediat la întrebare, dar un zâmbet uşor i-a destins buzele în timp ce-şi plimba ochii în jur.

— Ca să fiu sincer, recunoscu el în sfârşit, nu-mi vine să cred că ai reuşit s-o scoţi la capăt.

Urmărindu-i privirea, mi-am amintit cum arăta totul doar cu câteva zile înainte.

— E ceva, nu-i aşa? am comentat absent.

Joseph a dat din cap.

— Nu vorbesc doar despre tot ce s-a făcut aici, continuă el făcând un gest ce cuprindea întreaga privelişte. Vorbesc de mami. Făcu o pauză, să fie sigur că îi acord întreaga mea atenţie. Anul trecut când a venit la mine, continuă el, era mai supărată decât am văzut-o vreodată. A plâns când a coborât din avion. Ştiai asta?

Expresia de pe chipul meu răspunse în locul meu.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi-şi plecă ochii spre pământ, refuzând să-mi întâlnească privirea.

— Spunea că n-a vrut să o vezi în această postură, aşa că a încercat să-şi ţină firea în faţa ta.

Dar în avion… cred că în final a răbufnit. Ezită. Vreau să spun, eram acolo, stând pe aeroport şi aşteptând să-mi întâmpin mama, iar ea a coborât din avion arătând ca cineva care tocmai venea de la o înmormântare. Ştiu că la serviciu am de-a face în fiecare zi cu durerea, dar când e vorba de propria mamă…

Se îndepărtă târându-şi picioarele şi eu eram prea conştient pentru a spune ceva.

— În prima seară, după ce a sosit, m-a ţinut treaz până după miezul nopţii. Continua să vorbească fără şir, să deplângă felul în care au ajuns lucrurile între voi. Admit că eram furios pe tine. Nu numai pentru că ai uitat de aniversare, ci pentru tot. Era ca şi cum pentru tine familia noastră era o corvoadă pe care ceilalţi oameni aşteptau să o îndeplineşti, dar tu n-ai fi vrut niciodată s-o faci. În final, i-am spus că dacă era aşa de nefericită după atâţia ani, poate că ar putea să se simtă mai bine singură.

Nu ştiam ce să spun.

— E o adevărata doamnă, papa, continuă el, şi pe mine mă durea îngrozitor că o vedeam suferind atâta. În următoarele câteva zile şi-a mai revenit puţin. Dar tot îi era frică la gândul că trebuia să se întoarcă acasă. Avea aceeaşi expresie tristă de câte ori o priveam, aşa că până la urmă am rugat-o să rămână cu mine la New York. Pentru o vreme, am crezut că e gata să accepte, dar în final a spus că n-ar putea. Zicea că tu ai nevoie de ea.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Când mi-ai spus ce vrei să faci pentru aniversarea de astăzi, primul meu gând a fost că nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Nici măcar nu voiam să vin aici, în acest weekend. Dar aseară… Clătină din cap şi oftă. Ar fi trebuit să o auzi, după ce ai plecat să-l iei pe Noah. Nu se putea opri vorbind într-una de tine. Continua să repete tot timpul cât de minunat ai fost şi cât de bine v-aţi simţit împreună în ultima vreme. Apoi, văzând

felul cum ai sărutat-o în pridvor…

Se întoarse cu faţa spre mine, cu o expresie destul de lipsită de încredere, de parcă mă vedea pentru prima oară.

— Ai reuşit, papa. Nu ştiu cum, dar ai reuşit. Nu cred că am văzut-o vreodată atât de fericită.

Peterson şi MacDonald au sosit la timp, aşa cum au promis, şi n-au stat prea mult. Dusesem la etaj pachetul pe care îl adusese Leslie în portbagaj iar, în drumul nostru spre casă, eu şi Joseph ne opriserăm la o firmă cu obiecte de închiriat, pentru a ridica cele două smochinguri – unul pentru el şi celalalt pentru Noah. Pentru că avea un comision de făcut înainte de ceremonie, l-am lăsat pe Joseph acasă, după care eu m-am îndreptat spre Creekside.

Noah şedea pe scaun, cu soarele după-amiezii târzii pătrunzând prin fereastră. Când s-a răsucit pentru a mă saluta, am ştiut imediat că lebăda nu se întorsese. M-am oprit în prag.

— Bună, Noah!

— Bună, Wilson, a şoptit el. Părea tras la faţă, iar cutele de pe faţa lui se adânciseră în timpul nopţii.

— Te simţi bine?

— Ar putea fi şi mai bine, zise el ca de obicei, dar ar putea fi şi mai rău.

Se forţă să zâmbească, ca pentru a mă linişti.

— Eşti gata să plecăm?

— Da. Dădu din cap. Sunt gata.

Pe drum, n-a adus vorba despre lebădă. S-a uitat pe geam, exact cum făcuse Joseph mai devreme şi l-am lăsat singur cu gândurile lui. Cu toate acestea, teama mea creştea pe măsură ce ne apropiam de conac. Ardeam de nerăbdare să vadă ce făcusem şi mă aşteptam ca Noah să fie la fel de uluit cum fuseseră toţi ceilalţi.

Ciudat totuşi, când a coborât din automobil n-a avut nicio reacţie. S-a uitat în jur şi apoi, în sfârşit,

a ridicat uşor din umeri.

— Mi s-a părut că ai spus că ai aranjat totul, zise el.

Am clipit, întrebându-mă dacă am auzit bine.

— Am aranjat.

— Ce anume?

— Tot, am răspuns. Haide… vino să-ţi arăt grădina.

Dădu din cap.

— Pot s-o văd bine şi de aici. Arată aşa cum a arătat întotdeauna.

— Acum poate, dar ar fi trebuit s-o vezi săptămâna trecuta, am spus în defensivă. Era complet sălbăticită. Şi casa…

Mă întrerupse cu un rânjet răutăcios.

— Nu te-ai prins! zise făcându-mi cu ochiul. Şi acum, hai să mergem să vedem ce-ai făcut.

Am făcut turul proprietăţii şi al casei înainte de a ne retrage pe leagănul din verandă. Mai dispuneam de o oră pentru noi, apoi trebuia să ne îmbrăcăm smochingurile. Joseph era deja îmbrăcat când a sosit şi câteva minute mai târziu îl urmă Anna, Leslie şi Jane, care veneau direct de la coafor. Fetele erau de-a dreptul buimăcite când au coborât din maşină. Luând-o înaintea lui Jane, au dispărut repede pe scări, cu rochiile împăturite pe braţ.

Jane s-a oprit în faţa mea, cu ochii strălucind de bucurie în timp ce le urmărea cu privirea.

— Acum, te rog să-ţi aminteşti că Keith nu trebuie s-o vadă pe Anna înainte, aşa că nu-l lăsa sa urce.

— N-am să-l las, am promis eu.

— De fapt, nu lăsa pe nimeni sus. Trebuie să fie o surpriză pentru toţi.

Am ridicat două degete.

— Voi păzi scările cu preţul vieţii mele, am jurat eu.

— Asta e valabil şi pentru tine, tati.

— Mi-am închipuit.

Jane privi scările goale.

— Eşti agitat?

— Puţin.

— Şi eu. E greu de crezut că fetiţa noastră a crescut aşa mult şi că acum se mărită.

Tonul ei era puţin melancolic. M-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz. A zâmbit.

— Ascultă – mă duc s-o ajut pe Anna. Are nevoie de ajutor ca să se îmbrace cu rochia – se pare că e foarte bine ajustată pe corp. Şi mai trebuie să mă gătesc şi eu.

— Ştiu, am spus. Ne vedem în curând.

*

În următoarea oră, primul a sosit fotograful, urmat de John Peterson şi de chelneri, toţi ocupându-se foarte eficient de treburile lor. Tortul a fost adus şi aşezat pe masa destinată lui, florarul a apărut cu buchetul miresei, cu florile pentru revere şi pentru corsaje şi, chiar înainte de a începe să apară oaspeţii, pastorul a discutat cu mine ordinea în care va avea loc procesiunea.

În curând, curtea începu să se umple de maşini. Eu şi Noah stăteam pe verandă pentru a le ura bun venit, salutându-i pe cei mai mulţi dintre oaspeţi, înainte de a-i îndruma spre cort, de unde Joseph şi Keith le luau pe doamne pentru a le arăta locurile. John Peterson era deja la pian, umplând aerul cald al serii cu muzica liniştitoare a lui Bach. În curând toată lumea era aşezată, iar pastorul se afla la locul lui.

Luminat de soarele ce începuse să coboare spre apus, cortul căpăta o aureola magică. În casă, lumânările pâlpâiau pe mese şi chelnerii se învârteau în jur, gata să servească mâncarea.

Pentru prima oară, sărbătoarea a început să mi se pară reală. Încercând să rămân calm, m-am plimbat în sus şi-n jos pe verandă. Nunta urma să înceapă în mai puţin de cincisprezece minute şi mă

gândeam că soţia mea şi fetele ştiau ce aveau de făcut. Încercam să mă conving că pur şi simplu aşteptau până în ultimul moment, pentru a-şi face apariţia, dar nu mă puteam împiedica să nu mă uit din minut în minut spre scări, prin uşa deschisă de la intrare. Noah şedea în leagănul de pe verandă, privindu-mă cu o expresie amuzată.

— Arăţi ca o siluetă din tarabele acelea pentru tragere la ţinta de la Moşi, zise el. Ştii tu – pinguinul care se mişcă înainte şi înapoi!

Mi-am descreţit fruntea.

— E chiar aşa de rău?

— Cred că ai săpat o cărare pe verandă.

Hotărând că ar fi mai bine să stau jos, mă îndreptam spre el, când am auzit paşi coborând scările.

Noah ridică mâinile în semn ca el rămânea acolo, aşa că eu, trăgând aer în piept, am intrat în hol. Jane cobora încet scările, cu o mână sprijinită pe balustradă şi tot ce am putut să fac a fost să casc ochii mari.

Cu părul ridicat, arăta absolut încântătoare. Rochia de satin de culoarea piersicii i se mula ispititor pe trup, iar buzele aveau un luciu roz. Îşi pusese doar atât fard de pleoape cât să-i accentueze ochii întunecaţi şi, când mi-a văzut admiraţia ce mi se citea pe chip, s-a oprit înduioşată.

— Arăţi… incredibil, am reuşit să articulez.

— Mulţumesc, îmi răspunse blând.

O clipă mai târziu, se îndrepta spre mine pe hol. Aşa cum se apropia, am prins o undă din noul ei parfum, dar când m-am aplecat s-o sărut, s-a retras înainte de a o putea atinge.

— Nu, zise ea râzând, o să-mi ştergi tot rujul.

— Adevărat?

— Adevărat, zise ea şi-mi împinse în lături mâinile lacome. Vei putea să mă săruţi mai târziu – îţi promit. Oricum, odată ce voi începe să plâng, machiajul mi se va distruge.

— Dar unde e Anna?

Îmi făcu semn spre scări.

— E gata, dar a vrut să mai vorbească ceva singură cu Leslie, înainte de a coborî. Un retuş de ultimă clipă, cred. Zâmbi visătoare. Ard de nerăbdare s-o vezi. Nu cred că am văzut vreodată o mireasa atât de frumoasă. E totul gata?

— Imediat ce va primi semnalul, John va începe să cânte marşul nupţial.

Jane dădu din cap agitată.

— Unde e tati?

— Chiar acolo unde trebuie să fie, am răspuns eu. N-avea nicio grijă – totul se va desfăşura perfect. Nu ne-a mai rămas decât să aşteptăm.

Dădu din nou din cap.

— Ce oră e?

Mi-am privit ceasul.

— E opt, am răspuns şi, chiar când Jane era gata să întrebe dacă n-ar trebui să urce s-o aducă pe Anna, sus se auzi o uşă deschizându-se. Ne-am ridicat amândoi privirile deodată.

Prima a apărut Leslie şi, ca şi Jane, era frumoasă ca o cadră. Pielea ei avea prospeţimea tinereţii şi coborî scara pur şi simplu ţopăind, cu o voioşie de-abia reţinută. Rochia ei era tot de culoarea piersicii, dar spre deosebire de a lui Jane era fără mâneci, descoperindu-i braţele bronzate cu care se ţinea de balustradă.

— Vine, zise ea aproape fără suflare. Va fi aici într-o clipită.

Joseph se strecură prin uşa din spatele nostru şi i se alătură surorii lui. Jane mă apucă de braţ şi, spre surpriza mea, am descoperit că mâinile îmi tremurau. „Asta e, am gândit eu, toate au ajuns la final.” Şi auzind uşa de sus deschizându-se din nou, Jane zâmbi copilăreşte.

— Iat-o, şopti ea.

Da, sosea Anna, dar chiar şi în acea clipă gândurile mele se îndreptau tot spre Jane. Stând alături de mine, ştiam chiar şi în acel moment că

niciodată n-am iubit-o mai mult. Mi se uscă brusc gura.

Când apăru Anna, Jane a făcut ochii mari. Doar pentru o clipă, păru că a înlemnit, incapabilă să vorbească. Văzând expresia mamei sale, Anna coborî scările la fel de repede ca Leslie mai devreme, dar ţinând o mână la spate.

Rochia pe care o purta nu era cea cu care Jane o văzuse îmbrăcată doar cu câteva minute înainte. Îmbrăcase rochia pe care i-am adus-o eu acasă de dimineaţă – am pus-o într-o pungă de haine şi am atârnat-o într-unul dintre şifonierele goale – şi care semăna perfect cu rochia lui Leslie.

Înainte ca Jane să poată spune ceva, Anna se îndreptă spre ea şi scoase la iveală ceea ce ascundea la spate.

— Cred că tu trebuie să fii cea care să poarte aşa ceva, zise ea simplu.

Când Jane a văzut voalul de mireasă pe care Anna îl ţinea în mână, a clipit repede, neputând să-şi creadă ochilor.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. De ce ţi-ai scos voalul?

— Pentru că nu eu mă mărit, zise Anna zâmbind calmă. Oricum, nu astăzi.

— Despre ce vorbeşti? strigă Jane. Sigur că te măriţi…

Anna dădu din cap.

— Aceasta n-a fost nicio clipă nunta mea, mami. A fost nunta *ta* din primul moment. Făcu o pauză. De ce crezi că te-am lăsat pe tine să alegi totul?

Jane păru că e incapabilă să înţeleagă cuvintele Annei. Se uita la ea, la Joseph şi la Leslie, studiindu-le feţele zâmbitoare şi încercând să găsească explicaţia, după care se întoarse în sfârşit spre mine.

I-am luat mâinile într-ale mele şi i le-am ridicat la buze. Un an de proiecte, un an de secrete, ce ajunsese acum la final. I-am sărutat degetele blând,

înainte de-a o privi în ochi.

— Ai spus că te-ai mărita din nou tot cu mine, nu-i aşa?

Pentru moment, parcă am fi fost doar noi singuri în încăpere. Când Jane s-a uitat la mine, mi s-au perindat prin minte toate aranjamentele pe care le făcusem în secret în ultimul an – concediul meu exact la momentul potrivit, fotograful şi firma de catering, nuntaşii care să nu-şi facă alte planuri în acest weekend, echipele de lucrători capabile să-şi „facă timp liber", pentru a termina casa doar în două zile.

A fost nevoie de numai câteva secunde, pentru ca o privire plină de înţelegere să înceapă să se aştearnă peste figura lui Jane. Şi când a înţeles pe deplin ce se întâmplă – cui i-a fost destinat cu adevărat acest weekend – m-a privit fix pe cât de întrebătoare, pe atât de neîncrezătoare.

— Nunta mea? Vocea îi era slabă, aproape lipsită de suflu.

Am dat din cap.

— Nunta pe care ar fi trebuit să ţi-o ofer cu mult timp înainte.

Deşi Jane voia amănunte despre tot ce s-a întâmplat, aici şi acum, eu am întins mâna după voalul pe care încă îl mai ţinea Anna în mână.

— Am să-ţi povestesc totul în timpul petrecerii, am spus aşezându-i-l cu grijă pe cap. Acum însă, ne aşteaptă oaspeţii. Joseph şi cu mine stăm în faţă să te întâmpinăm, aşa că trebuie să plec. Nu uita buchetul de mireasă.

Ochii lui Jane implorau.

— Dar… aşteaptă…

— Pur şi simplu nu mai pot să rămân, am rostit blând. Se spune că nu trebuie să te văd înainte, îţi aminteşti? Am zâmbit. Am să te văd în câteva minute, e bine?

Simţeam ochii musafirilor uitându-se la mine şi la Joseph şi m-am îndreptat spre spalier. O clipă

mai târziu, mă aflam lângă Harvey Wellington, pastorul pe care îl rugasem să oficieze cununia.

— Ai verighetele, nu-i aşa? am întrebat eu.

Joseph se bătu cu palma peste buzunarul de la piept.

— Chiar aici, papa. Le-am luat astăzi, aşa cum m-ai rugat.

În depărtare, soarele coborâse în spatele copacilor şi cerul se transforma încet în cenuşiu. Ochii mei se plimbară peste oaspeţii care aşteptau şi, auzindu-le şoaptele abia rostite, am fost invadat de un val de recunoştinţă. Kate, David şi Jeff împreună cu soţiile lor erau aşezaţi în rândurile din faţă, Keith stătea imediat în spatele lor şi după ei se aflau prietenii cu care Jane şi cu mine ne împărţiserăm existenţa de o viaţă. Datoram mulţumiri fiecăruia dintre ei, pentru că au făcut ca toate acestea să fie posibile. Unii au trimis fotografii pentru album, alţii m-au ajutat să găsesc exact persoanele potrivite, care să mă ajute în planurile mele de nuntă. Dar acuma, gratitudinea mea mergea dincolo de aceste fapte. În vremea noastră, părea imposibil să ţii un secret, dar nu numai că toţi l-au păstrat pe acesta, dar s-au dovedit plini de entuziasm, gata să sărbătorească alături de noi acest moment special din viaţa noastră.

Voiam să-i mulţumesc Annei, mai mult decât tuturor. Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibile fără dorinţa ei de a participa, deşi nu cred că i-a fost uşor. Şi-a controlat fiecare cuvânt pe care l-a rostit, ţinând-o totodată pe Jane tot timpul ocupată. A fost o sarcină grea şi pentru Keith şi m-am trezit gândindu-mă că într-o zi va deveni un ginere cu adevărat minunat. Când el şi cu Anna vor hotărî să se căsătorească, mi-am promis că Anna va avea nunta pe care şi-o doreşte, indiferent cât va costa.

Leslie mi-a fost şi ea de un imens ajutor. A fost cea care i-a spus lui Jane să rămână la Greensboro şi cea care a dus-o pe Anna la magazinul de unde

şi-a cumpărat o rochie asemănătoare cu a ei, ca apoi tot ea să o aducă acasă. Şi mai mult decât atât, ea a fost cea pe ale cărei idei m-am bazat, pentru a face ca nunta să fie cât mai frumoasă posibil. Cu admiraţia ei pentru filmele romantice, a fost normal să apelez la ea, şi tot ideea ei a fost să-i angajăm atât pe Harvey Wellington, cât şi pe John Peterson.

Apoi, desigur, a mai fost şi Joseph. El a fost cel mai puţin emoţionat dintre copiii mei, când i-am spus ce intenţionez să fac, dar ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva. Însă la ceea ce nu m-am aşteptat a fost apăsarea de acum a mâinii lui pe umărul meu, aşa cum stăteam amândoi în faţa arcadei, aşteptând-o pe Jane să sosească.

— Hei, papa, şopti el.

— Da?

Zâmbi.

— Vreau să ştii că sunt onorat că m-ai rugat să fiu cavalerul tău de onoare.

Auzind aceste vorbe mi s-a pus un nod în gât.

— Mulţumesc, a fost tot ce am putut să rostesc.

Nunta s-a desfăşurat exact aşa cum sperasem. N-am să uit niciodată emoţia ce a străbătut mulţimea sau modul în care oamenii şi-au întins gâturile pentru a le vedea pe fiicele mele croindu-şi drum pe culoarul dintre scaune; n-am să uit niciodată cum au început să-mi tremure mâinile când am auzit primele acorduri ale *Marşului nupţial* sau cât de strălucitoare arăta Jane când înainta de-a lungul culoarului la braţul tatălui ei.

Cu voalul pe cap, Jane arăta aidoma unei mirese tinere şi frumoase. Cu un buchet din lalele şi trandafiri în mâini, părea că alunecă printre scaune. Alături de ea, Noah înainta fericit, neputându-şi ascunde mândria de a-i fi tată.

La capătul culoarului, el şi cu Jane s-au oprit şi Noah i-a ridicat încet vălul. După ce a sărutat-o pe obraz, i-a şoptit ceva la ureche, apoi s-a aşezat în

rândul din faţă, chiar lângă Kate. În spatele lor le-am văzut pe femeile din mulţime tamponându-şi ochii cu batistele.

Harvey a început ceremonia cu o rugăciune de mulţumire. După ce ne-a cerut să ne aşezăm faţă în faţă, a vorbit despre dragoste şi reînnoirea ei, şi despre efortul cerut de aceasta. În timpul ceremoniei, Jane m-a ţinut strâns de mână, nedezlipindu-şi ochii de ai mei.

Când a sosit vremea, i-am cerut lui Joseph verighetele. Pentru Jane, cumpărasem o verighetă aniversară cu diamante; pentru mine am cumpărat una similară celei pe care am purtat-o întotdeauna, una ce părea că străluceşte de speranţă.

Ne-am reînnoit jurămintele de credinţă pe care ni le făcuserăm cu mult timp în urmă şi ne-am pus unul altuia verighetele pe degete. Când a sosit momentul să sărut mireasa, am făcut-o în zarva veselă a fluierăturilor şi a aplauzelor şi în strălucirea bliţurilor aparatelor de fotografiat.

Petrecerea a durat până la miezul nopţii. Dineul a fost magnific, iar la pian John Peterson a fost într-o formă excelentă. Fiecare dintre copii a ţinut un toast – ca şi mine de altfel, în care mi-am exprimat mulţumirile faţă de toţi, pentru ceea ce au făcut. Surâsul lui Jane nu s-a şters nicio clipă de pe buze.

După dineu, am mutat câteva mese şi am dansat cu ea ore întregi. În momentele în care se oprea pentru a-şi trage sufletul, mă bombarda cu întrebări, aceleaşi care mă chinuiseră şi pe mine săptămâna aceasta, atunci când nu dormeam.

— Ce ar fi fost dacă cineva ar fi trădat secretul?

— Dar n-au făcut-o, am răspuns eu.

— Şi dacă ar fi făcut-o?

— Nu ştiu. Cred că am sperat că, dacă cineva o va face, tu vei credea că n-ai auzit bine. Sau nu vei crede că sunt suficient de nebun pentru a face aşa ceva.

— Ai avut mare încredere într-o mulţime de oameni.

— Ştiu şi le sunt recunoscător că au meritat încrederea pe care am avut-o în ei.

— Şi eu. E cea mai minunata noapte din viaţa mea. Ezită, în timp ce-şi aruncă ochii în jurul camerei. Mulţumesc, Wilson. Pentru fiecare minut.

Am înconjurat-o cu braţul.

— Pentru puţin.

Când acele ceasornicului s-au apropiat de miezul nopţii, oaspeţii au început să plece. La ieşire, fiecare mi-a strâns mâna şi a îmbrăţişat-o pe Jane. Iar când Peterson a închis în sfârşit capacul pianului, Jane i-a mulţumit din toată inima. Impulsiv, el a sărutat-o pe obraz.

— N-aş fi ratat aşa ceva pentru nimic în lume, i-a mărturisit el.

Harvey Wellington şi soţia lui au fost printre ultimii care au plecat, iar eu şi Jane i-am însoţit până pe veranda lor. Când Jane i-a mulţumit lui Harvey că a oficiat slujba religioasă, el a scuturat din cap.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Nu există nimic mai minunat decât să participi la un astfel de eveniment. Iată ce înseamnă căsătoria.

Jane zâmbi.

— Am să vă sun, să luăm cândva cina împreună.

— Mi-ar plăcea.

Copiii erau adunaţi în jurul uneia dintre mese, recapitulând cu calm evenimentele serii, dar în rest, în casă era acum linişte. Jane li s-a alăturat la masă şi, cum stăteam în spatele ei, mi-am aruncat ochii în jurul camerei şi am realizat că Noah dispăruse fără ca noi să fi băgat în seamă.

Fusese ciudat de tăcut cea mai mare parte a serii şi mi-am zis că poate a ieşit afară să stea pe veranda din spate, în dorinţa de a fi singur. ÎI găsisem acolo mai devreme şi, cinstit, eram puţin

îngrijorat din cauza lui. Fusese o zi lungă şi cum orele înaintaseră mult, voiam să-l întreb dacă nu doreşte să-l duc înapoi la Creekside. Totuşi, când am ajuns pe verandă nu l-am găsit.

Eram gata să intru înapoi în casă, pentru a controla camerele de la etaj, când în depărtare am zărit o siluetă solitară stând pe malul râului. Cum de am putut să-l văd, n-am să înţeleg niciodată, dar se pare că am prins imaginea mâinii lui mişcându-se în întuneric. Aşa îmbrăcat cu jacheta de la frac, aproape se confunda cu întunericul din jur.

M-am întrebat dacă să-l strig sau nu şi am hotărât să n-o fac. Dintr-un motiv oarecare, am avut sentimentul că voia ca nimeni altcineva să nu afle că este acolo. Curios totuşi, am ezitat doar puţin înainte de a păşi în jos pe scări. Şi am început să mă îndrept în direcţia lui.

Stelele străluceau intens şi aerul era proaspăt, cu acea mireasmă de pământ proprie ţinuturilor de jos. Pantofii mei scrâşneau uşor pe pietriş, dar curând am ajuns pe iarbă, unde terenul a început să se încline, întâi uşor, apoi mai abrupt. Am descoperit că e greu să-mi ţin echilibrul în vegetaţia din ce în ce mai deasă. Înlăturând ramurile din faţa mea, nu puteam să-mi dau seama de ce – şi cum – a reuşit Noah să parcurgă acest drum.

Stătea cu spatele la mine şi, când m-am apropiat, l-am auzit şuşotind. Ritmul blând al vocii lui era de neconfundat. La început am crezut că vorbea cu mine, dar mi-am dat seama că nici măcar nu ştia că sunt acolo.

— Noah? l-am strigat încet.

S-a întors surprins şi m-a privit. A avut nevoie de o clipă pentru a mă recunoaşte în întuneric, dar încet, expresia i s-a destins. Stând în faţa lui, am avut senzaţia stranie că l-am prins făcând ceva rău.

— Nu te-am auzit venind. Ce faci aici?

Am zâmbit ironic.

— Tocmai eram gata să te întreb şi eu acelaşi

lucru.

În loc să-mi răspundă, făcu un semn cu capul spre casă.

— A fost o petrecere pe cinste în seara asta. Pur şi simplu te-ai întrecut pe tine însuţi. Nu cred ca lui Jane i s-a şters zâmbetul de pe faţă cât a fost noaptea de lunga.

— Mulţumesc, am ezitat eu. Ai petrecut bine?

— Am petrecut minunat.

Pentru moment, niciunul dintre noi n-a mai spus nimic.

— Te simţi bine? l-am întrebat în sfârşit.

— Ar putea fi şi mai bine, dar ar putea fi şi mai rău.

— Eşti sigur?

— Da, foarte sigur.

Poate ca răspuns la expresia mea plină de curiozitate, a comentat în continuare:

— E o noapte aşa frumoasă. M-am gândit că trebuie să profit puţin şi să mă bucur de ea.

— Aici?

Dădu afirmativ din cap.

— De ce?

Cred că ar fi trebuit sa ghicesc motivul pentru care a riscat să coboare până la marginea râului, dar în acel moment n-aveam idee de ce-o făcuse.

— Ştiam că nu m-a părăsit, zise el simplu. Şi am vrut să stau de vorbă cu ea.

— Cine?

Noah păru că nu mi-a auzit întrebarea. În schimb, făcu un semn în direcţia râului.

— Cred că a venit la nuntă.

Cu aceasta am înţeles brusc despre ce vorbea şi m-am uitat spre râu, fără să văd absolut nimic. Îmi sărise inima şi, copleşit de sentimentul unei totale neputinţe, m-am trezit întrebându-mă dacă doctorii n-aveau totuşi dreptate. Poate că era maniac sau poate noaptea aceasta fusese ceva prea mult pentru el. Când am deschis gura, pentru a încerca să-l conving să se întoarcă totuşi în casă, cuvintele au

părut că mi se opresc în gât.

Pentru că în apa ce clipocea în spatele lui, ivindu-se ca de niciunde, venea ea, alunecând spre golfuleţul scăldat de lumina lunii. În sălbăticia aceea, arăta maiestoasă; penele îi străluceau ca argintul şi am închis ochii, sperând să-mi alung imaginea din minte. Dar când i-am deschis din nou, lebăda plutea în cercuri în faţa noastră şi am început să zâmbesc. Noah avea dreptate. Deşi nu ştiam de ce şi cum a venit până aici, nu aveam nicio îndoială că era ea. Trebuia să fie ea. Am văzut lebăda de sute de ori şi chiar de la distanţă nu puteam să nu observ micuţa pată neagră de pe pieptul ei, exact deasupra inimii.

EPILOG

Stând pe verandă, în plină toamnă, am descoperit că răcoarea aerului serii era înviorătoare, în timp ce mă gândeam din nou la noaptea aceea a nunţii noastre. Încă mi-o amintesc în cele mai vii detalii, aşa cum pot să-mi aduc aminte şi de tot ce s-a întâmplat în timpul anului care se scursese de la aniversarea pe care o uitasem.

Părea ciudat să ştiu că totul e deja de domeniul trecutului. Pregătirile mi-au dominat gândurile atât de mult timp şi le-am vizualizat de atâtea ori, încât am impresia că, odată trecute, m-am despărţit de un prieten bun, de cineva cu care m-am simţit foarte bine. Şi acum, cu redeşteptarea acestor amintiri, am ajuns să realizez că deţin răspunsul la întrebarea ce m-a răscolit de când am ieşit din casă.

Da, am hotărât eu, omul se poate schimba!

Evenimentele din ultimul an m-au învăţat multe despre mine însumi şi puţin despre adevărurile universale. Am învăţat, bunăoară, că e foarte uşor să-i rănim pe cei pe care îi iubim, dar cel mai adesea e mult mai greu să le vindecăm aceste răni. Şi procesul vindecării s-a dovedit cea mai bogată experienţă din viaţa mea, făcându-mă să cred că uneori supraestimez ceea ce pot realiza într-o zi, dar subestimez ceea ce am putut să fac într-un an. Însă, mai mult decât atât, am învăţat că este posibil ca doi oameni să se îndrăgostească din nou, chiar şi când între ei s-a interpus o viaţă întreagă de decepţii.

Nu sunt sigur ce să cred despre lebădă şi nici ce anume am văzut în seara aceea şi trebuie să admit că a deveni romantic nu e deloc uşor. E o luptă zilnică încercarea de a mă reinventa şi o parte din mine se întreabă în permanenţă dacă voi reuşi vreodată. Şi ce e cu asta? Mă conformez strict

lecţiilor pe care mi le-a predat Noah despre dragoste şi despre felul cum s-o menţin vie şi, chiar dacă nu voi deveni niciodată un romantic adevărat ca el, nu înseamnă că am să încetez vreodată să încerc.

Table of Contents

PROLOG	4
CAPITOLUL UNU	10
CAPITOLUL DOI	29
CAPITOLUL TREI	42
CAPITOLUL PATRU	55
CAPITOLUL CINCI	66
CAPITOLUL ŞASE	92
CAPITOLUL ŞAPTE	103
CAPITOLUL OPT	127
CAPITOLUL NOUĂ	136
CAPITOLUL ZECE	158
CAPITOLUL UNSPREZECE	165
CAPITOLUL DOISPREZECE	175
CAPITOLUL TREISPREZECE	183
CAPITOLUL PAISPREZECE	204
CAPITOLUL CINCISPREZECE	208
CAPITOLUL ŞAISPREZECE	212
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE	230
CAPITOLUL OPTSPREZECE	244
EPILOG	262